

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛ. 72

№ 56
ΔΡΧ. 5

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΘΥΣΙΑ
ΤΗΣ ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΟΥ ΜΑΡΝΤΡΟΥΣ

Σ' αγαπώ· δεν μπορώ
τίποτ' άλλο νά πώ
πιο βαθύ, πιο άπλό
πιο μεγάλο!

Μπρός στα πόδια σου έδώ
μέ λαχτάρα σκορπώ,
τόν πολύφυλλο άνθό
της ζωής μου.

Ώ! μελλοσι μου! πιάς
άπ' αυτόν τις γλυκές
τις άγνές ευωδιές
της ψυχής μου!

Τά δυ δ χέρια μου, νά!
στά προσφέρω δετά
για νά γύρης γλυκά
τό κεφάλι.

Κι' ή καρδιά μου σκιρτά
κι' όλη ζήλεια ζητά
νά σου γίνη ως αυτά
προσεφάλλι!

Και για στρώμα, καλέ
πάρε όλην έμέ,
σβήσ' τη φλόγα μέ σέ
της φωτιάς σου.

Ένψ δίπλα σου έγώ
τη ζωή θ' άγροικώ
νά κυλάη στο ρυθμό
της καρδιάς σου...
Σ' αγαπώ· τί μπορώ,
άκριδέ, νά σοῦ πώ
πιο βαθύ, πιο άπλό,
πιο μεγάλο;

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Οικονομικός

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΜΕΙΣ

Χιουμοριστική ανασκόπησης υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Εκείνο που μου φαίνεται πως δεν θα λείπει ποτέ από την ζωή είναι η κομικότητα της ζωής. Οι άνθρωποι θα είναι άστειοι και δταν... δεν θα υπάρχουν πλέον επί της γής. Θα έχη μείνει η ανάμνησις της άστειότητός των.

Ο άπεραντος, κομικός θίασος, που λέγεται «κοινωνία» ανέβιδασε και αυτήν την εβδομάδα μερικά σπαρταριστά έργα.

ΤΡΑΜΒΑΓΙΕΡΗΣ... Ι-ΣΤΙΟΦΟΡΟΥ

Εγιναν προχθές άγώνες Ιστιοπλοίας. Πολύς κόσμος συνεκεντρώθη να παρακολουθήση το θεαματικό άθλημα. Τα Ιστιοφόρα έξεκίνησαν. Οι λευκές σιλουέττες των έσχίζαν το κύμα. "Ολα καλά μέχρις εδώ". "Ολα συνηθισμένα. Στο τέλος όμως της διαδρομής προέκυψε μία άπρόοπτη άστειότης.

Νικητής των άγώνων άνεδείχθη... ένας τραμβαγιέρης.

Είχε, βλέπετε, άποκτήσει μεγάλη πείρα στην Ιστιοπλοία. Τόσα χρόνια οδηγεί τράμ, τα οποία συχνά αφήνουν τις γραμμές των και γίνονται πλεούμενα στον 'Ι-λισσό. Τόσες φορές διέπλευσε με το όχημα της Πάουερ δρόμους γινόμενους από την θροχή κανάλια θενετοάνικα.

"Η τόσο επιχειρηματική Πάουερ μπορεί να πάρη ένα ωφέλιμο δίδαγμα από την ναυτική νίκη του υπαλλήλου της. Μπορεί, δηλαδή, να σκεφθή να κινήση τα όχημά της μέ... πανιά.

ΟΙ «ΜΗ ΣΒΕΣΑΝΤΕΣ ΤΑ ΦΩΤΑ»

Εγινε η αντιαεροπορική άσκησης και έσημειώσε εξαιρετικήν επιτυχία. Τα διάφορα ήμερησια έντυπα την περιέγραψαν έν έκτασει, ώστε να μη μπορεί κανείς να προσθέση σχεδόν τίποτα. Και την εθούμη πλευρά της συμμετοχής των

συμπολιτών στην άσκησι την εξήντησαν οι συντάκται των έφημερίδων. "Ολοι καπελήφθησαν από αξιέπαινον ζήλον να επιδείξουν πνεύμα, ώστε η αντιαεροπορική άσκησις εξελίχθη σε άσκησιν πνεύματος.

Θα μπορούσαμε όμως να πούμε επί πλέον κάτι γι' αυτούς, οι όποιοι δεν έσθυσαν τα ήτα. Γιατί αυτοί οι κύριοι δεν συνεμορφώθησαν με την διαταγή; Μήπως έλυπήθηκαν την ηλεκτρικήν έταιρεία για την... ζημίαν που έπαθε κατά το διάωρον διάστημα του σβυσίματος των φώτων και θέλησαν να την ενισχύσουν κατά δύναμιν; Και όμως η 'Εταιρεία δεν τους έστειλε ευχαριστήριον. Τουναντίον οι έφημερίδες έδημοσίευσαν τα όνόματά τους και έτσι παρεδόθη στην άθανασία η άπειθια και η άνυπακοή τους. "Ωραία τιμωρία!"

Ευρέθη όμως και κάποιος, ό όποιος έφερε μία βάσιμη δικαιολογία.

—Γιατί άναψες το φώς; τόν ρώτησε το όργανον της

τάξεως.

—Ενόμισα πως τελείωσε η άσκησις, άπήντησε.

—Πώς το ενόμισες; "Ακουσες την σειρήνα του κινδύνου;

—"Όχι, άλλ' άκουσα... την γυναίκα μου. Αυτή μου είπε ν' άνάψω το φώς.

Για έναν παντρεμένον, η σύζυγος είναι η πραγματική... σειρήνα του κινδύνου!

ΠΕΡΙ ΠΡΟΙΚΑΣ Ο ΛΟΓΟΣ

Άρχισε τελευταίως μία εύρεία συζητήσις περί προίκας. Χρονογραφήματα έγράφησαν. Γνώμες πολλές διετυπώθησαν. Μερικοί έφθασαν στο σημείο να πουν: «Καλύτερα θα είναι να καταργηθή η προίκα...»

Είνα περίεργο πως αυτή η σκληρή πρότασις δεν επέφερε τον έκ συγκοπής θάνατον πολλών κομψών και όλεθρίων νέων. Πάντως η λαχτάρα που θα πήραν οι έν λόγω νέοι δεν θα ήταν μικρή. "Αστειεύσε; Να

καταργηθή η προίκα; Τότε αυτοί, που στηρίζουν τις έλπίδες των στην λαμπρή έπιχείρησι του γάμου, θα καπαστραφούν.

"Αλλά και πολλές «πολύφερνες» είδαν την γοητεία των να κλονίζεται επικινδύνως. Τώρα έχουν την άραιότητα των εκατομμυρίων τους. "Ολοι οι νέοι τις βρίσκουν χαριτωμένες, όμορφες, αξιαγάπητες. Αύριο, αν καταργείτο άπότομα η προίκα, όλες οι χάρες και όλα τα θέληγρά των θα είχαν ως διά μαγείας εξαφανισθή.

Τέτοια ζητήματα δεν πρέπει να συζητούνται ούτε στ' άστεία.

—Αυτοί οι κύριοι, έδήλωσε με άγανάκτησιν ένας νεαρός προικοθήρας, που προτείνουν να καταργηθή η προίκα, θα έχουν σίγουρα δλοι... παντρευθή και μάλιστα καλοπαντρευθή.

Φαίνεται νάχη δίκη ο νεαρός.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Η Εύρώπη ήσυχάζει αυτές τις μέρες. Τώρα μπήκε στο χορό η 'Ασία. Το παγκόσμιο ένδιον φέρον στρέφεται στην 'Απω 'Ανατολήν.

Στην Κίνα οι κίτρινοι τα έβαλαν με τους λευκούς. Και έτσι ο άνθρωπος ανταγωνισμός έπήρε την μορφήν πολέμου των χρωμάτων. Τό κίτρινον κατά του λευκού...

Τι φταίνει, αλήθεια, τα άδωα χρώματα ν' άναμινγώνται στις ανθρώπινες ύποθέσεις; "Ο,τι φταίει και ό σίδηρος, ό μόλυβδος και άλλα άγαθά στοιχεία της φύσεως, τα όποια ο άνθρωπος έχει μεταβάλει σε όργανα καταστροφής.

Τώρα δίδεται η μάχη των χρωμάτων. Τό κίτρινον ζητεί να περιορίση το λευκόν και μάλιστα σ' έποχή καλοκαιριού, που το λευκόν πρέπει να επικρατή. "Αλλ' οι γυναίκες και οι 'Ιάπωνες συνεμάχησαν έφέτος έναντίον των λευκών. Οι μέν γυναίκες δεν φορούν λευκά ένδύματα διότι δεν τα επιτρέπει η έφετεινή μόδα, οι δέ 'Ιάπωνες θέλουν να διώξουν τους λευκούς από την Κίνα.

—Και γιατί θέλουν να τους διώξουν; ρώτησε κάποιος.

Για να μείνουν μόνοι τους στην 'Απω 'Ανατολή, εξήγησε ό διεθνολόγος της παρέας.

—Και μ' αυτό τί θα κερδίσουν οι κίτρινοι; —Θα διαχειρίζονται πλέον τα πράγματα της Κίνας έν... λευκώ.

Φαύλος κύκλος χρωμάτων και επιδιώξεων...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Μιά νέο έμμετρη σειρά του συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

II. Ο ΚΑΛΩΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΜΕΝΟΣ

Συνήθως, συνηθέστατα καμμιά δουλειά δεν έχει, έφ' ω και καταλέγεται εις τα λαμπρά στελέχη που πάντα τους παρέχεται καλή φιλοξενία, στής πρωτεύουσής τα γνωστά, μεγάλα καφενεία. Ξέρει, ως διατείνεται, τα γεγονότα όλα:

άν στα σκυλιά έρριξε, λόγω της ζέστης φύλα, τί δήλωσεν ό Τσάμπερλαιν στού Χάυδ Πάρκ τόν (κήπον

άν κάνουν στον 'Ιππόδρομο ντοπάρισμα των ίππων, αν πήραν οι 'Ιάπωνες καινούργια πολυβόλα, ποιό νέο έργο θ' άνεβή εις την σκηνήν του Μόλα άν πρέπει το σιδέρωμα να γίνεται με κόλλα, και για να μην πολυλογώ, όλα τα ξέρει. "Ολα 'Αλλοίμονο άν ρίξετε ματιά σ' έφημερίδες. Θα σας βουτήξη πάραυτα:—Είδες, χρυσέ μου; (Είδες;

—Ναι, είδα πως ό Χάλιφαξ τα είπε για καλά. —Αυτό είν' αληθέστατον, αγαπητέ. 'Αλλά, ό Χάλιφαξ στο λόγο του είπε και κάτι άλλο, που δεν το τηλεγράφησαν για να μη φέρη σάλο. —Καλά, κι' εσύ πως τόμασε. "Ήσουνα στο Λον- (δίνω

—Πάνω σ' αυτό, αγαπητέ, λογαριασμό δεν δίνω. Αυτό μόνο μας έλειπε... Δέ φτάνει που σοζ' έλενε τόσο σπουδαία πράγματα, μά κάνεις και πειράγματα, παληοχαντακωμένε!...

III. Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΦΙΛΟΣ

Πολλά κοινά γνωρίσματα έχει με τόν πιο πάνω και με τις τόσες γνώσεις του, πολλές φορές τα (χάνω.

Ξέρει τα φίλμ περίφημα, προτού παιχθούν άκόμα, ξέρει ποιό έχει άνοιγμα της Κράουφορντ το στόμα, ποιόν άστέρα προτιμά καθένας εξ ήμών, ποιάν άφησε ό Μπάρρυμωρ, ποιόν έχει η Σιμόν, εάν η Γκάρμπο τελικώς θα παντρευτή η όχι, τί άνθος βάζει ό Γκαρά εις την κομβιοδόχη, άν στην Βαρβάρα Στάνγουϊκ άρέση το σκοτάδι, τί έφαγε ό Ταίηλορ τό Σάββατο τό βράδυ, άν χαίρη όντως ό Μανζού φήμης κομψού άνδρός, πόσα κιλά έπακριβώς ζυγίζει ό Χονδρός, ό Πάουελ την φίλη του πόσο την αγαπά και τα λοιπά... και τα λοιπά...

★

Σ' αυτόν, λοιπόν, τόν κύριον κινηματογραφόφιλον οι θεαται των σινεμά έκτίμησιν θα άφειλον γιατί δεν είν' οι γνώσεις του άνευ τινός αξίας. Πλην, όμως, είν' ό άθλιος μεγάλος ταραξίας, και όσοι βρέθηκαν κοντά, σ' αυτόν πρό του έκραν άμέσως έσχημάτισαν πείραν πολύ πικράν

Ναι, είναι επικίνδυνο τόν άνθρωπον να θίξετε. 'Αρκεί να πητε τίποτα η και άπλως να βήξετε, διά να γίνη πάραυτα θηρίον αίμοδόρον. Πρέπει να τόν πιστεύετε εύθους και... άνευ όρων, δεχόμενοι τους λόγους του προθύμως και άσμένως. "Ετσι θα μείνη από σας κατενθουσιασμένος και άν δεν σας φιλήση,

άνευ έπιφυλάξεως καμμιás θα σας μιλήση: —"Ο Ντούτσε τόν Βεζούβιο τόν έχει δαμωώσει. Αυτό, λοιπόν, τό μάθανε αντιπροχθές οι Ρώσσοι και δι' αυτό απέστειλαν θωρακισμένον στόλον προς άμεσον κατάληψιν ένός των δύο Πόλων! "Ετσι, που λέτε, έγινε αντιπερισπασμός... —Κι' ό Τσάμπερλαιν τί έκανε σαν τόμασε. —Σκασμός!

Να μη με διακόπτετε, αλλά ν' άκούτε μόνο. "Ορίστε, που με κάνετε άδίκως να θυμώνω κι' άνησυχώ τα μέγιστα του καφενέ τη σάλλα. Για τιμωρία σας, λοιπόν, κι' εγώ δεν λέω άλλα!...

★

Τοιούτος είναι ό καλώς ό πληροφορημένος. Γεμάτος νέα, φοβερά, θρασύτητα και μένος τα καταφέρνει πάντοτε να ξεγεννά είδήσεις π' όσο και νάσαι ψυχραιμος σε κάνουν να πηδήσης. Γιατί τα κάνει όλ' αυτά; Κι' ό ίδιος δεν τό ξέρει! "Οστόσο, είναι βέβαιον σφοδρως πως υποφέρει άν την επικαιρότητα δεν πάρη κατά πόδας. Είναι πολύ ταλαίπωρος, μά και πολύ της μόδας!...

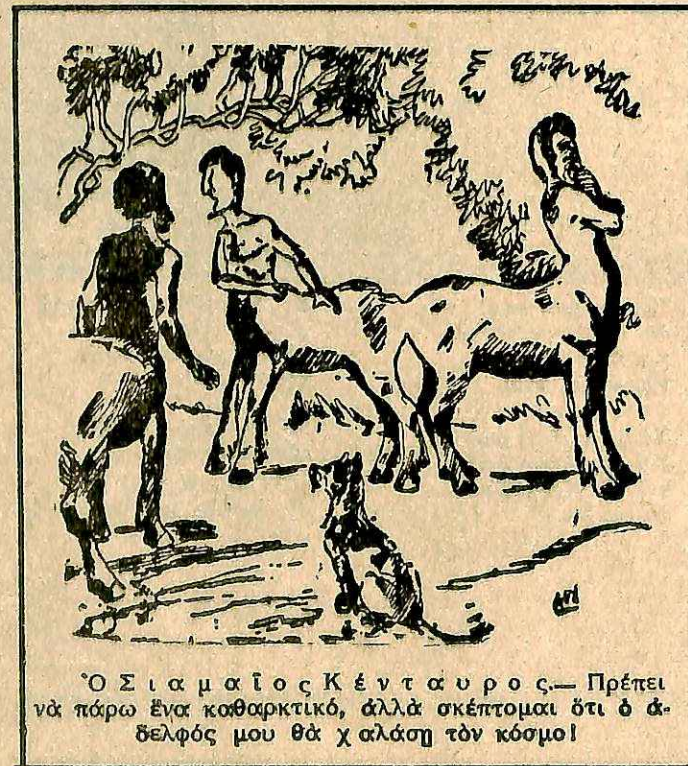
περί των χαρισμάτων του και των πολλών του (γνώσεων,

Παρουσιάζει πάντοτε σωρείαν έκδηλώσεων δεινής άγανακτήσεως η ένθουσιασμού και γενικώς ό άθλιος φωνάζει... του σκασμού: — «Τί άθidia είν' αυτή! Φρικτός ό σκηνοθέτης! "Η Τζόαν Μπλόντελ θάτανε καλή για ταξιδιέτις! "Η Κάθριν Χέμπουργκ, φίλε μου, παίζει χωρίς (είρμόν!

Τό «Βίβερε» άποτελεί του φίλμ διασυρμόν! "Α! "Ήτανε περίφημο τό τρύν τό τελευταίο!» Του λέτε: «Είσθε έξυπνος! "Αλλά εγώ τί φταίω;» Τότε με βλέμμα άγριον σας κεραυνοβολεί και σας ρωτά: — Σας ένοχλώ; — Βεβαίως και πολύ!

Δεν κατορθώνει, δυστυχώς, αυτό να τό χωνέψη και μένει με τη σκέψη ότι έσεις θα έχετε προσωπικά μαζί του για να τόν... μυκτηρίσετε μέσα στο... μαγαζί του, τούτέστι μέσ' στην αίθουσαν όπου συνήθως άρχει. Αυτός είναι ό τύπος μας και, δυστυχώς... υπάρχει!

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ο Σιαμαίος Κένταυρος.—Πρέπει να πάρω ένα καθαρκτικό, αλλά σκέπτομαι ότι ό άδελφός μου θα χ'αλάση τόν κόσμο!

Μελαξύ Ιστορίας και Θρύλου

Κλυταιμνήστρα

Α'.

“Υστερ’ απ’ τὸν Μινωῖ-
κό πολιτισμό, ἤκμασε κι’
ἐφθασε σὲ ζήλευτο σημεῖο
ὁ Μυκηναϊκός, πού γέμισε
δόξα τις Μυκήνες καὶ τ’
“Αργος. Καὶ μ’ ὄλον τοῦ-
το, σ’ ἐκείνον τὸν ἐνδοξο-
τόπο, τὸν γεμάτο χρυσάφι
καὶ δύναμι, συνέβησαν τρο-
μακτικές ἀγριότητες, ὁ-
μοιες μὲ τις ὁποῖες λίγες
βρίσκει κανεὶς ἀκόμα καὶ
σ’ ἀγριες χώρες καὶ βάρ-
βαρες...”

★

Ὁ Πέλωψ, ἀκολουθών-
τας τὴν τύχη τοῦ Ταντά-
λου, τοῦ πατέρα του, πού-
γινε τρομερὰ μισητός ἐξ
αἰτίας τῆς ἀσεβείας του,
ἔφυγε ἀπ’ τὴν Ἀσία, τὴν
πατρίδα του, καὶ πῆγε
στὴν Πίσσα τῆς Ὀλυμπίας,
ὅπου βασιλεῦσε ὁ Οἰνόμαος,
ὁ πατέρας τῆς θελκτικῆς
Ἰπποδάμειας.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, κατὰ
τὴν ὁποία ἡ ὁμορφιά ἀθεω-
ρεῖτο θεῖκό δῶρο κι’ ἐνέ-
πνεε τις ὑπεροχώτερες θυ-
σίες καὶ τις μεγαλειωδέ-
στερες πράξεις, ἐπίσης κι’
ἡ δύναμι ἦταν προσὸν ἀ-
νώτερο κι’ ἀπὸ τὸ παντο-
δύναμο χρῆμα. Παρουσία-
ζονταν, λοιπόν, κάθε μέρα,
ἡρωικά παιδιὰ ἀπὸ κάθε
γωνιά τῆς Ἑλλάδος, ζητῶν-
τας μὲ τὰ προσόντα τῆς
πολλοκαριᾶς καὶ τῆς νεό-
της των, νὰ πάρουν γυναί-
κα τους τὴν περίφημη βα-
σιλοπούλα. Ὁ Οἰνόμαος
πού εἶχε λόγους νὰ μὴ θέ-
λῃ νὰ τὴν δώσῃ σὲ κανέ-
ναν, διεκῆρυξε ὅτι θὰ τὴν
ἔδινε σ’ ἐκείνον πού θὰ τὸν
νικοῦσε στὴν ἀρματοδρο-
μίᾳ! Θάτρεχαν ἀπὸ τὸ βω-
μὸ τοῦ Διὸς, στὴν Ὀλυμ-
πία, ἕως τὸ ναὸ τοῦ Ποσει-
δῶνος στὴν Κόρινθο, κον-

τὰ στὸν Ἰσθμὸ κι’ ὅποιος
νικῶταν θὰ πέθαινε...

Δεκατρεῖς φορές διέτρε-
ξε τὸ διάστημα καὶ δεκα-
τρεῖς φορές νίκησε. Τὰ ἄ-
λογά του πούτρεχαν σὰν
θύελλα, καὶ δρασκέλιζαν
σὰν φωτιά τὸ διάστημα,
ἦταν ἀήττητα καὶ ὁ Οἰνό-
μαος, νικητὴς στὸν ἀγῶνα,
διαπέρασε μὲ τὸ δόρυ του
τοὺς δεκατρεῖς νικημένους
σύμφωνα μὲ τὴν τρομερὴ
συμφωνία τους.

Ἦρθε κι’ ἡ σειρά τοῦ
Πέλωπος, καὶ τὰ πλήρη πού
μαζεῦθηκαν στὸ στάδιο, ἀ-
ποθαύμαζαν τὴν ὁμορφιά
καὶ τὴ λεβεντιά του, γιὰ-
τί ἤξεραν πῶς τὸν ἐβλεπαν
γιὰ τελευταία φορά. Σὲ
λίγο ὁ ἀγῶνας ἀρχίσε.

Ἄλλ’ ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν
πέτυχαν μὲ τὴ δύναμὶ τους,
αὐτὸς τὸ κατάρωσε μὲ τὸ
δόλο. Ἡ Ἰπποδάμεια τὸν
ἀγάπησε καὶ θυσίασε γι’
αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς: “Ε-
πείσε τὸν ἡνίοχον Μυρτίλον
νὰ βγάλῃ τὴ σφήνα πού
τόρμου ἐνὸς τροχοῦ τοῦ
ἀρματος, κι’ ὅταν τ’ ἄλο-
γο, ὁ τροχὸς ἐξέφυγε, τὸ
ἄρμα ἀναποδογύρισε κι’ ὁ
Οἰνόμαος ἐξεσφενδονίσθη
μακρὰ καὶ σκοτώθηκε.

Νικητὴς ὁ Πέλωψ πῆρε
τὴν Ἰπποδάμεια κι’ ἔφυγε
μαζὶ μὲ τὸν ἀπίστο ὑπηρέ-
τη, τὸν ὁποῖον ὁμως ἐσκο-
τώσε ἐπειδὴ τὸν ἐπίασε νὰ
προσπαθῇ νὰ βίωσῃ τὴν Ἰπ-
ποδάμεια, καὶ τὸν ἔρριξε
στὴ θάλασσα, κοντὰ στὴν
Εὐβοία, στὸ μέρος πού ὠ-
νομάσθη ἀπ’ αὐτὸν Μυρτώ-
ν πελάγος. Ἐκαίε πολλὰ
παιδιὰ μεταξὺ τῶν ὁ-
πῶν τὴν Νικίτην πού πῆ-
ρε τὸν βασιλῆα τῶν Μυκη-
νῶν Σθέναλον, τὸν πατέρα
τοῦ Εὐρυσθέως, καὶ τὸν
Ἀτρέα καὶ Θυέστη, οἱ ὁ-
ποῖοι, ζηλεύοντας τὸν ἀ-

δελφὸ τους τὸν Χρυσίππο,
γιὰ τὴν ὁμορφιά του καὶ
τὴν ἀγῆτιά του εἶχε ὁ
πατέρας τους, τὸν ἐδολο-
φόνησαν. “Υστερ’ ἀπ’ αὐτὸ
ἐξωρίσθηκαν κι’ ἐπῆγαν
στὰς Μυκήνας, γιὰ νὰ συ-
νεχίσουν ἐκεῖ τὰ κακουρ-
γήματά των καὶ νὰ δημι-
ουργήσουν μιὰ οἰκογένεια
πού πλήρωσε μὲ πόσους θά-
νάτους τὰ πατρικά ἀμαρ-
τήματα.

Ὅταν ὁ ἀνεψιὸς τους ὁ
Εὐρυσθέης νικηθῇ ἀπὸ
τοὺς Ἀθηναίους καὶ σκο-
τώθηκε στὴν Ἀττικὴ, ὁ ἀ-
πελπισμένος λαὸς τῶν Μυ-
κηνῶν ἐξέλεξε διάδοχό του
τὸν Ἀτρέα, πράγμα πού-
γινε ἡ ἀφορμὴ ν’ ἀναπτυ-
χθῇ τὸ ἀδυσώπητο μῖσος
τοῦ Θυέστη, ὁ ὁποῖος ζήλε-
ψε γιὰ τὴ λαμπρὴ ἐκείνη
τύχη τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ Ἀτρέας παντρεύθηκε
τὴν Ἀερόπη, τὴν θυγατέ-
ρα τοῦ Μίνως, ἀλλ’ ἐκείνη
ἀγάπησε τὸν Θυέστη. Κι’
οἱ δύο ἐρασταὶ τυφλωμέ-
νοι ἀπὸ τὸ ἀνέρο πάθος
τους, συνώμοσαν νὰ ἐξον-
τώσουν τὸν Ἀτρέα καὶ νὰ
τοῦ πάρουν τὸν θρόνο του.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Μυκη-
νῶν ὁμως ἔμαθε, ἔστω καὶ
τελευταίος, — τις σχέσεις
των. Τὴν ἀπίστο σύζυγο
τὴν ἐπνίξε στὸν Ἀργολικὸ
κόλπο, ἀλλ’ ὁ Θυέστης πρό-
λαβε κι’ ἔφυγε κι’ ἐπὶ πο-
λὸν καιρὸ πλανιόταν σ’
ἀφιλόξενες χώρες.

Δὲν μπορούσε ὁμως νὰ
υποφέρῃ τὴ ζωὴ ἐκείνη, μα
κρυὰ ἀπ’ τις Μυκήνες, ὅ-
που εἶχε ἐγκαταλείψει τὰ
παιδιά του, κι’ ἐγύρισε
στ’ ἀδελφικὰ ἀνάκτορα Ἰ-
κετεύοντας τὴ συγγνώμη.

Ὁ Ἀτρέας τὸν δέχθηκε
φιλοφρονητικά καὶ τὸν κά-
λεσε σὲ δείπνο, πού ἦσαν
καλεσμένοι ὅλοι οἱ αὐλι-
κοί, κι’ ἐτρώσαν ὅλοι κι’

ἐπιναν καὶ μεθοῦσαν, ἐνῶ
τὸ πιάτο τοῦ Θυέστη, τοῦ
μετανοιωμένου φυγάδα εἰς
ἐνδείξιν συμπαθείας βέ-
βαια, γέμιζε ἀδιάκοπα μὲ
ἰδιαίτερα ὀρεκτικά φαγη-
τά.

Τέλειωσε τὸ δείπνο κι’ εὖ
χαριστήμενος τώρα ὁ λί-
γο πρὶν ταπεινὸς ἱκέτης μι-
λοῦσε φιλικὰ μὲ τὸν ἀδελ-
φὸ του, ὅταν πλησίασε ἔ-
νας ὑπηρέτης κι’ ἔφερε στὸ
βασιλῆα ἕνα σκεπασμένο δο-
χεῖο, τὸ ὁποῖον ἐκείνος
πρόσφερε στὸν ἀδελφὸ του.

Ἄλλ’ ὅταν ὁ Θυέστης τὸ
ἀνοίξε, κιτρινάδα θανάτου
ξεχύθηκε στὸ πρόσωπό
του. Μέσα στὸ σκεπασμένο
δοχεῖο ἦταν τὰ κεφάλια
τῶν δύο παιδιῶν του, τοῦ
Πλησθέους καὶ τοῦ Ταν-
τάλου κι’ ὁ τρελαμένος
ἀπ’ τὴ φρίκη ἐξόριστος, ἀ-
ναπήδησε ἐξάλλος γιὰ τὴν
κατάλαβη ἀπὸ τί εἶχαν
φιαχτῇ τὰ ἰδιαίτερα φα-
γητά πού τοῦ σερβίρι-
ζαν καὶ τοῦ εἶχαν φανῇ τὸ
σο νόστιμα.

Νοιώθοντας νὰ φλογί-
ζεται τὸ στομάχι του, τὸ
γεμισμένο ἀπ’ τις σάρκες
τῶν ἰδίων του τῶν παι-
διῶν, μὲ γουρλωμένα τὰ
μάτια ὁ Θυέστης, προ-
σπαθεῖ νὰ μιλήσῃ καὶ

βογγητὰ μονάχα πνιγμέ-
να στοὺς λυγμούς καὶ ἄ-
ναρθρες κραυγές πού πυρ-
πολοῦνε κι’ ἐκείνες τὸ στό-
μα του, ἀντηχοῦν μονάχα
μαζὶ μὲ τὰ κρυφὰ γέλια
τοῦ ἀποτρόπαιου ἐκδικη-
τῆ.

Στὴν φρικαλέα ἐκείνη
διαπίστωση, οἱ καλεσμένοι
φεύγουν περίτρομοι καὶ ὡ-
χροὶ σὰν νεκροί, τὰ τρα-
πέζια ἀναποδογυρίζονται
στὴν διασωτικὴ τους φυγά-
λα, ἐνῶ οἱ ἀπελπισμένες
κραυγές τοῦ ξετρελλαμέ-
νου Θυέστη, ἀνακατεύον-

ται μὲ τὰ ἀκράτητα γέλια
τοῦ φρικτοῦ Ἀτρέα πού
σχεδίασε καὶ ἐξέτελεσε,
μιὰ τόσο φρικαλέα ἐκδι-
κῆσι.

Ὁ ἡγεμόνας σαρκάζει
καὶ ὁ Θυέστης πού τὸν
πυρπολοῦσαν οἱ σάρκες
τῶν παιδιῶν του πού ἔφα-
γε ἄθελα, τρέχει ξεφωνῶν
τας στοὺς δρόμους καὶ
καταριόταν τὴ γενεὰ τοῦ
Ἀτρέα, ἡ ὁποία δὲν ἀρ-
γῆσε νὰ πληρῶσῃ αὐτὴ
τὶς ἀμαρτίες του.

Ὁ γυῖος τοῦ Πριάμου,
τοῦ βασιλῆα τῆς Τροίας, ὁ
πανέμορφος Πάρις, ἐρωτεύ-
μενος μὲ τὴν γοητευτικὴ
Ἑλένη, τὴν γυναῖκα τοῦ
βασιλῆα τῆς Σπάρτης Με-
νελάου, τὴν ἔκλεψε τότε
πού ὁ ἄνδρας τῆς θρῆσκό-
ταν στὴν Κρήτη καὶ τὴν
πῆγε στὴν μακρινὴν του
πατρίδα, ὅπου ἐστῆσε τὴν
ἐρωτικὴ τους φωλιά.

Ὅταν γύρισε ὁ προδο-
μένος Μενέλαος κι’ ἔμαθε
τὴν ἐπίσχυρτο πρᾶξι ἐκεί-
νου, στὸν ὁποῖον τόσο πρό-
θυμα προσέφερε τὴν φιλο-
ξενία του, ἀγανακτισμέ-
νος κατέφυγε στοὺς ἄλ-
λους βασιληάδες ζητώντας
τὴν βοήθειά τους νὰ ξε-
πλύνῃ τὴν προσβολή.

Ὅταν λίγα χρόνια πρὶν
ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐκλο-
γή, μέσα σὲ κείνους πού
τὴν ζητοῦσαν γυναῖκα τους,
ὁ πατέρας τῆς Ἑλένης
τοὺς ἐβόλε πριν καὶ ὠρ-
κίσθηκαν ὅλοι πῶς θὰ ἐ-
σέβοντο τὴν ἀπόφασί τῆς
νύμφης καὶ πῶς θὰ βοηθοῦ-
σαν ὁποῖον τὴν ἐπαιρνε.
ἂν ποτὲ ἄρθεραὶ πῆγαι-
ναν καὶ τὴν ἐπαιρναν.

Οἱ παλαιοὶ τοῦ ἀντιζήλου,
προσπερῆθηκαν πρόθυμοι
νὰ ἐκπληρώσουν τοὺς ὀρ-
κούς των καὶ οἱ ἄλλοι ἡ-
γεμόνες ἀγανακτήσαν ὁ-
λοι, ἀλλ’ ὁμως ἔρθηκαν δὴ
σκόλο τὸ ἐπιχείρημα πού
μελέτησε ὁ ἀπατημένος
Μενέλαος. Συνεφώνησαν ἐν
ταύτοις νὰ στείλουν πρέ-
σεις στὸν Πρίαμο καὶ νὰ
ζητήσουν νὰ τοὺς παραδώ-
σῃ τὴν Ἑλένη, ἀλλ’ ἐκεῖ-
νος ὁμως ἀπέρριψε τις
προτάσεις των. “Υστερ’ ἀ-
πὸ αὐτὸ οἱ Ἑλληνες ἀπε-
φάσισαν νὰ ἐκστρατεύσουν
ἐναντίον τῆς Τροίας, γιὰ
νὰ ξεπλύνουν τὴν προσβο-
λὴ πού τοὺς ἔγινε. Ἐξέλε-
ξαν ἀρχιστράτηγο τὸν βα-
σιλέα τῶν Μυκηνῶν Ἀγα-
μέμνονα, γυῖο τοῦ Ἀτρέα
καὶ ἀδελφὸ τοῦ Μενέλαου,
κι’ ἀρχισαν νὰ συγκεν-
τρῶνουν τὸν στόλο καὶ τὸ
στρατὸ στὴν Αὐλίδα.

Περισσότερο ἀπὸ χίλια
καράβια συγκεντρώθηκαν
στὸ στενὸ τοῦ Εὐρίπου κι’
ἐκατὸ χιλιάδες διαλεκτοὺς
στρατῶτες, μὲ τοὺς πιὸ πε-
ρίφημους Ἑλληνες ἡγε-
μόνες, διψώντας γιὰ περι-
πέτειες καὶ ἐκδίκῃσι, πε-

ρίμενε τὸ ξεκίνημα. Ἀλλὰ
δὲν φουοῦσε καθόλου καὶ
ἔμειναν ἐκεῖ καὶ ἀρχισαν
σιγὰ - σιγὰ ν’ ἀνυπομο-
νοῦν καὶ νὰ ἀναζητοῦν τὴν
αἰτία αὐτῆς τῆς παράξενης
νηνεμίας.

Οἱ λαοὶ ἦσαν τότε περισ-
σότερο θρησκοὶ καὶ νοση-
ρὰ προληπτικοὶ καὶ γιὰ τὸ
κάθε ἀτύχημά τους, ζητοῦ-
σαν νὰ θροῦν τὴν δικαιολο-
γία του σὲ φταίξιμό τους.

Τὸ κάθε τι ἦταν σταλμέ-
νο ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τιμω-
ρία ἢ γι’ ἀμοιβή. Τί ἐσή-
μαινε τὸ παράδοξο φαινό-
μενο νὰ μὴν φουοῖ καθό-
λου ἐπὶ τόσον καιρὸ;

Ὁ οἰωνοσκόπος τοῦ ἐκ-
στρατευτικοῦ σώματος, ὁ
περίφημος Κάλχας, ἀπε-
φάνθη πῶς εἶχε θυμώσει ἡ
θεὰ Ἀρτεμις, ἐπειδὴ ὁ Ἀ-
γαμέμνων σκότωσε κάποιον

ἑλᾶφι — πού ἦταν δικό της.
καὶ ἐντρομοὶ ἀκούσαν ὁ-
λοι νὰ λέγῃ ὅτι ἕνας μονά-
χα τρόπος νὰ ξεθυμώσῃ ἦ-
ταν: νὰ θυσιάσῃ ὁ Μυκη-
ναῖος βασιλεὺς τὴν με-
γάλην του κόρη, τὴν Ἰφι-
γένεια.

Ἀποτροπιασμένος ὁ Ἀ-
γαμέμνωνς ἠρνήθη νὰ
συμμορφωθῇ μὲ κείνη τὴν
ὑπόδειξι, ἀλλ’ ὁ Μενέλαος
τοῦ ὑπέδειξε πῶς αὐτὸ θὰ
ἦταν μιὰ προδοσία, ἀνά-
για γιὰ τὸν γυῖο τοῦ Ἀ-
τρέα. Ὁ πατέρας ὑπεχώ-
ρησε στὸν βασιλῆα - ἀρ-
χιστράτηγο καὶ ἔγραψε
στὴν γυναῖκα του νὰ φέρῃ
ἐκεῖ τὴν μεγάλην τους κό-
ρη, τὴν θελκτικὴ Ἰφιγέ-
νεια, γιὰ τὴν τάχα ἐπρόκει-
το νὰ τὴν παντρεύῃ μὲ τὸν
ὠραιότερο Ἑλληνα, τὸν

ἀνίκητο Ἀχιλλεὺς πού ἔτρε-

χε γρηγορώτερα καὶ ἀπὸ
τὸν ἄνεμο.

Κι’ ἕνα πρωὶ ἡ σεμνὴ
παρθένα ἐτοιμασμένη γιὰ
γάμο, ἔφθασε μὲ τὴν μη-
τέρα της Κλυταιμνήστρα
στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλ-
λήνων.

Ἀνατρίχιασε ὅταν ἔμαθε
τὴν φρικτὴ ἀλήθεια ἡ θα-
σίλισσα καὶ ἠρνήθη νὰ ἐ-
πιτρέψῃ μιὰ τέτοια θυσία.
Γιὰ τὴν θὰ ἔχανε τὸ παιδί
τῆς αὐτῇ; Καὶ σὲ τί εἶχε
φταίξει τὸ ἀπλοῖκό ἐκεῖνο
κορίτσι, πού χτενίζεται
καὶ μυρώνεται γιὰ νὰ πα-
ρουσιασθῇ στὸ γαμπρό;

Τί εἶχε φταίξει νὰ χάσῃ
τὴ ζωὴ της, ἐπειδὴ ἡ Ἑ-
λένη — ἡ ἀδελφὴ της —
προτίμησε τὸν λεπτοκαμω-
μένο Πάρι ἀπὸ τὸν τραχὺ
Μενέλαο;

Μάταια προσπάθησε νὰ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ...

Κατέβαιναν, κατέβαιναν, κατέβαιναν...

Πριν πόση ώρα είχε αρχίσει η κατάβασις τους αυτή, ούτε εκείνοι θυμόνταν πιά. "Ο,τι τους απασχολούσε τώρα ήταν το άπειρο ύψος θέαμα που απλωνόταν μπροστά τους, η ατέλειωτη παρέλασις των ποικιλοχρώμων και διαφοροσχημών κατοίκων του Γιγαντιαίου Απύθμενου Ωκεανού και το μυστήριο του άγνωστου, που όλο και τους τραβούσε προς τα βάθη του...

Κι' εκείνοι χαρούμενοι και αμέριμνοι, όλο και περισσότερο κατέβαιναν.

Ολόγεια ντυμένοι και οι δυο, με μία σαν άπο διαφανές λάστιχο φόρμα, κολλημένη κατάσφαρκα στ' άγερνά νεανικά κορμιά τους, και με μία γυαλοματάλλινη περικεφαλαία, φορτωμένη με ένα σωρό μικρομηχανισμούς, στο κεφάλι τους, κατέβασαν κουνώντας ρυθμικά τα χέρια και τα πόδια τους, σαν ν' άποτελούσαν και οι δυο ένα και το αυτό μηχανήμα που υπήκουε στους ίδιους χειρισμούς. "Ός μόνο διακριτικό τους, που ξεχώριζε τον ένα από τον άλλο, ήταν ένα τριγωνικό σήμα, σύμβολον ώριμου ανδρισμού, κεντημένο στην άριστη πλευρά της φόρμας εκείνου, και ένα άλλο στρογγυλό, σύμβολον παρθενίας, κεντημένο στην δεξιά πλευρά εκείνης. Και τα δυο άστραφταν τ'όλο μέσα στο νερό και ήταν αυτά που με τις χρυσαναυγείς τους τραβούσαν περισσότερο την προσοχή των περιέργων κατοίκων του Ωκεανού.

Κάποια στιγμή, που οι δυο χαρούμενοι επισκέπτες του Ωκεανού πλησίασαν περισσότερο, εκείνος ξετύλιξε από τη μέση του ένα λεπτό σύρμα που κατέληγε σε δυο μικρά κουμπιά και τα προσήρμοσε στις αντίστοιχες μεταλλικές πλακίτσες της μέσης εκείνης.

— Λοιπόν; Ήκαμε εκείνη καθώς έγειρε προς το μέρος του με μάτια που άστραφταν από χαρά, μέσα από τη μεταλλογυάλινη περικεφαλαία.

— Ξέρεις, Λανή, σε τί βάθος εφθάσαμε, χωρίς να το καταλάβουμε; ρώτησε εκείνος ρίχνοντας μία λοξή ματιά στο βάθος της περικεφαλαίας του.

— Μά, αν δεν γελιέμαι, Μακρή, έχω ξεπεράσει τα έξηνα όκτω χιλιοστοδράκμια. "Ετσι τουλάχιστον δείχνει το βαθυμετρητό μου.

Δεν κάνεις λάθος, ώραία μου. "Ακριβώς τόσα είναι, που αν τα μεταφράσω στη διαπλανητική γλώσσα, σημαίνει ότι βρισκόμαστε στα είκοσι δυο χιλιάδες μέτρα βάθος.

— Δεν έχουν, λοιπόν, άδικο, που τον

ώνόμασαν "Απύθμενο τον Ωκεανό αυτό. Και πόσα μέτρα χρειαζόμαστε ακόμα για να φθάσουμε στην κοράλλινη περιοχή που μου είπες;

— Μά όχι περισσότερο από...

— Φυλάξου, Μακρή! διέκοψε φωναχτά εκείνη με τον τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο. Κτύπαξε άριστερά σου!...

Με την ίδια κίνηση και οι δυο ανέβασαν τα χέρια στην περικεφαλαία και έπιεσαν ένα μικρό κουμπί...

Δυο δέσμες από χαλκοπράσινες ακτίνες έκτοξεύθηκαν από τα πλαγινά σωληνάκια της περικεφαλαίας τους και το πελώριο κήτος, που βρισκόταν λίγα μόλις μέτρα κοντά τους, έτίναξε την άγκυρωτή ούρά του άπελπιστικά και έχάθηκε σαν βολίδα στο βάθος...

— Νά, που σου δώσε την άπάντησι το κήτος αυτό πριν από μένα, χαμογέλασε ο Μακρή γυρίζοντας προς την άγαπημένη του. Το θαλάσσιο αυτό τέρας, που είδες, είναι από τους κερβέρους της κοράλλινης περιοχής. Και για το συναντήσωμε μπροστά μας, θα πη πως εφθάσαμε κιόλα.

Δέν έπρόλαβε να καλοτελειώσει τη φράσι του ο Μακρή και ένας ακαθόριστος θόρυβος τους έκαμε να σταματήσουν έκπληκτοι.

— Μακρή, τί ήταν αυτό που άκούσαμε; ρώτησε με τρόμο η Λανή.

"Εκείνος συμβουλευτήκε το μικρό

ταμπλό του έσωτερικού της περικεφαλαίας του και της έπε γελαστός:

— Μη φοβάσαι, ώραία μου! "Ηταν ο θόρυβος της έλικας της υποβρυχιο-άεροβολίδος της γραμμής που έπέρασε φαίνεται αρκετά κοντά μας έκτελώντας το τακτικό της δρομολόγιο με ταξύ...

— "Ω! κύττα, κύττα, Μακρή! Τί ώραία που λάμπει εκεί κάτω...

"Ο εύρωστος σύντροφος της Λανή έστράφηκε προς το μέρος που τούδειχνε εκείνη και της έιπε:

— Νά που φτάσαμε, ώραία μου! Είναι η κοράλλινη άποικία που μας περιμένει...

"Εκαμαν λίγες όμοιες διαστικές ρυθμικές κινήσεις χαρούμενοι και σε λίγο σταματούσαν έμπρός στην έκθαμβωτική είσοδο ενός κοραλλιογενούς θράχου...

— "Ωραία μου!, έιπε ο Μακρή, καθώς περνούσε το χέρι του γύρω από τη μέση εκείνης...

— Γενναίε μου! Έκαμε κι' η Λανή κάνοντας την ίδια χειρονομία και κοκκινίζοντας λίγο...

Κι' έτσι άγκαλιασμένοι οι δυο νεαροί κάτοικοι της "Αφροδίτης, που πριν λίγες ώρες έπισημοποιούσαν την ένωσί τους έμπρός στον άρχοντα Πληθυσμάρχη, έχάθηκαν μέσα στο βάθος της άπειραντης υποβρύχιας εκείνης στοάς...

"Όταν ύστερα από ώρες έβγαίνουν το ίδιο άγκαλιασμένοι, από εκεί μέσα το διακριτικό στρογγυλό σήμα, που ήταν κεντημένο στη δεξιά πλευρά της φόρμας της Λανή, δέν υπήρχε πιά στη θέσι του.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΦΟΙΤΗΤΑΙ...

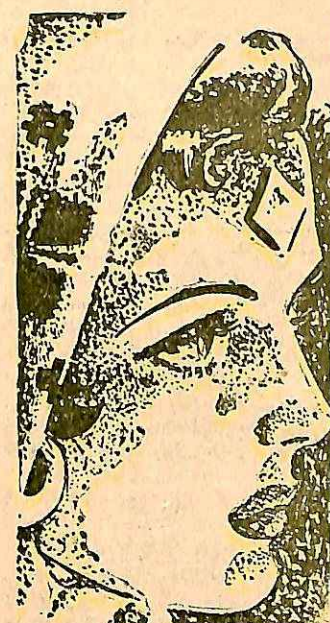
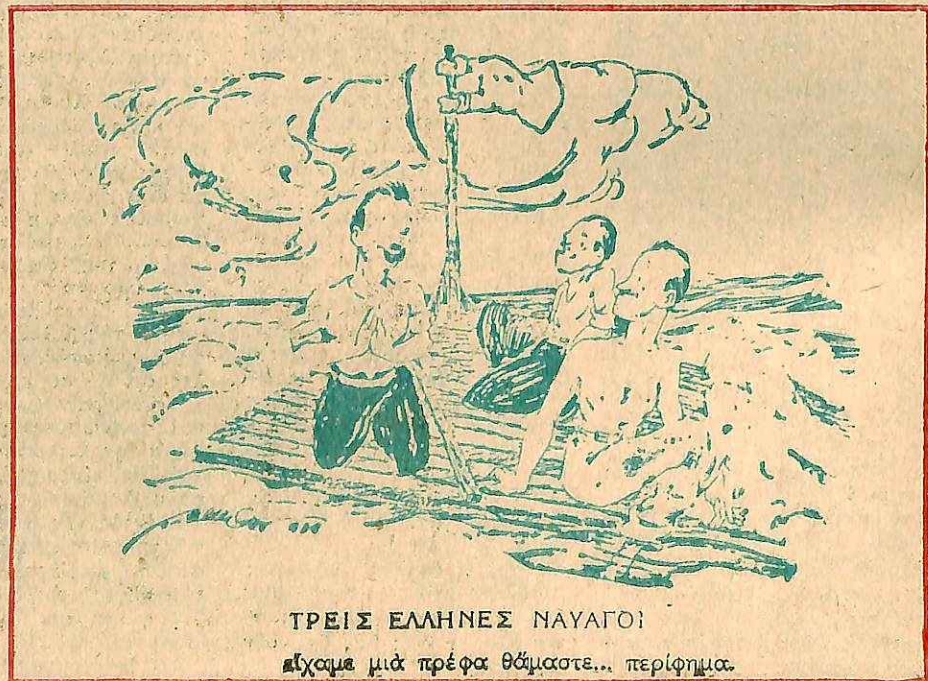
— Δέν μό θ λέτε παρακαλώ, που είναι το Πανεπιστήμιο;

— Δέν το ξέρετε; Έίστε λοιπόν και σεις... φοιτητές;

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΖΥΓΩΝ

"Ε κ ε ι ν η. — Σήμερα μαγείρεψα πρώτη φορά μόνι μου.

"Ε κ ε ι ν ο ς. — Και σήμερα θά φας πρώτη φορά μόνι σου.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

Άσμα ασματων ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΟΝΤΟΥ

συλλάβουν; "Όλα αυτά μαρτυρούν έναντιόν της.

— "Οχι, άπήντησε ο Σολομών. "Όλα αυτά είναι υποθέσεις. Δέν μπορούμε να κρίνουμε επάνω σε υποθέσεις. Γιατί τότε έπο τιμωροί του έγγλήματος θά έκινδυνεύαμε να γίνουμε έμεις έγγληματίαι.

Τα τελευταία γεγονότα, αντί να θολώσουν την διάνοια του Σολομώντος και να σκοτίσουν το λογικό του, είχαν τούναντίον φέρει μία περίεργη γαλήνη μέσα στην ψυχή του βασιλιά της "Ιουδαίας.

Το πλήγμα ήταν τόσο βαρύ και τόσο αναπάντεχο, που είχε ξαφνικά άπομακρύνει όλες τις αυταπάτες μέσα στις όποιες έκλυδωνίζονταν ως τώρα.

Σιγά - σιγά, τα πέπλα που έσκοτίζαν τη σκέψι του έφευγαν από όλόγουρά του και μπορούσε ν' αντικρύσει τώρα την πραγματικότητα όμη, με σπαραγμό ίσως, αλλά χωρίς λιποψυχία.

Μαζί με τα πέπλα αυτά που κομματιάζονταν όλόγουρά του, ή σωφροσύνη και ή έξакουμένη σοφία του ξαναγύριζαν μέσα στο μυαλό του βασιλιά της "Ιουδαίας.

Έίχε ασυλλόγιστα άκολουθήσει το δρόμο που τον έφερνε προς το φέμα και την άδικία. "Αλλά τώρα πιά δέν ήθελε να προχωρήσει περισσότερο στο δρόμο αυτό. Κουρασμένος από το καινούργιο δίδαγμα που του είχε δώσει ή πείρα, ξαναγύριζε πίσω και μέσα στην ψυχή του ήταν έντο

νη ή επιθυμία να επανορθώσει όσο μπορούσε το κακό που είχε κάνει.

"Όλοι έβλεπαν την αϊφνίδια μεταβολή που είχε έπέλθει στις διαθέσεις και τις σκέψεις του Σολομώντος και πιά πολύ από όλους ο Γιοχανάν, που άντελαμβάνετο τώρα πόσον σαθρά ήταν τα έπιχειρήματά του. "Επρόχωρσε τότε στο τελευταίο, στο μόνο ίσως που μπορούσε να συγκινήσει άκόμη τον Σολομώντα. "Η πολιτική άνάγκη είναι πολλές φορές άνώτερη από τις άπαιτήσεις της δικαιοσύνης και ή πολιτική άνάγκη επέβαλλε τώρα να εύρεθι με κάθε τρόπο μία λύσις που να ίκανοποιή το λαό.

"Ο λαός δέν έχει πάντοτε τη δύναμι να κρίνει και να εξέταζη τις αϊτίες και τις άφορμές των πραγμάτων. "Εχρειάζονταν τώρα κάτι που να μπορέ ν' άντισταθμίσει τη μάταιη προσδοκία του και να αναπληρώσει τη συγκίνησι που έπερίμενε να αισθανθι από τους γάμους του Σολομώντος, με μία άλλη συγκίνησι έξ ίσου βίαιη και δυνατή.

"Ο Γιοχανάν ανέπτυξε με όση πειστικότητα μπορούσε όλα αυτά τα έπιχειρήματα.

— Δέν μπορούμε, έιπε, να πούμε σ' όλο αυτό το άμέτρητο πλήθος που έχει πλημυρίσει τους δρόμους και τις πλατείες, να διαλυθι, αν δέν του δώσωμε μία λογική εξήγησι. Καί έπειδή καμιά εξήγη

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — "Ο θούκος "Αμώρ είχε ζητήσει σε γάμο την όμορφη Σουλαμίτιδα, αλλά τ' άδέρφια της, που την μισούσαν γιατί δέν ήταν νόμιμη άδερφή τους, άνήθησαν να του τη δώσουν και την πούλησαν σε Αιγυπτίους έμπόρους. "Η νέα, έπειτα από πολλές περιπέτειες, φθάνει στα άνκτορα του Σολομώντος, και ο βασιλιάς της "Ιουδαίας αισθάνεται από την πρώτη στιγμή ένα φλογερό πάθος γι' αυτήν. Στο τέλος, άφου μάταια προσεπάθησε να κερδίσει την άγάπη της, την πείθει ότι ή "Αμώρ έπαισε να την άγαπά και της ζητεί να γίνει γυναίκα του και βασιλίσσα της "Ιουδαίας. "Η Σουλαμίτις, νομίζοντας ότι είχαν έγκαταλειφθι από τον άγαπημένο της, άναγκάζεται να δέχθι. Την παραμονή όμως του γάμου της, ο "Αμώρ κατορθώνει να φθάσει εις τον κοιτώνά της και της άποκαλύπτει ότι ο βασιλιάς της έιπε ψέματα. "Επειτα, παίρνει τη Σουλαμίτιδα στην άγκαλιά του και φεύγουν. Στην έξοδο όμως της πόλεως, οι άρμυροί τους καταδιώκουν και συλλαμβάνουν την Σουλαμίτιδα, ενώ ο "Αμώρ κατορθώνει να διαφύγη. Την φέρνουν άμέσως έμπρός στον Σολομώντα, που έρίσκεται άνάμεσα στους αλλοίους του. Οι τελευταίοι λένε στον βασιλιά πως το έγγλημα της Σουλαμίτιδος είναι μεγάλο και πως ή μόνη δίκαιη τιμωρία γι' αυτήν είναι ο θάνατος).

13ον

— Τί συλλογίζεται ο κύριός μου; ρώτησεν ο Γιοχανάν, διακρίποντας τις σκέψεις του Σολομώντος. Τό έγγλημα είναι τόσο βαρύ, που κανένας δισταγμός και καμιά έπιείκεια δέν είναι δυνατή.

— Τό έγγλημα ύπάρχει μόνον όπου ύπάρχει πρόθεσις, άπήντησε ο Σολομών. Χωρίς αυτή δέν ύπάρχει έγγλημα. "Ενα κακό άποτέλεσμα που έπέρχεται από μία τυχαία σύμπτωσι και όχι από πρόθεσι κακή δέν είναι έγγλημα. Καί κανείς τότε δέν είναι δίκαιο να τιμωρήται, άφου δέν έφταιξε κανείς. Στην περίπτωση αυτή, εκείνος που έφταιξε είναι ή μοίρα και τη μοίρα δέν μπορούν οι άνθρωποι να την δικάσουν, γιατί δέν εινε στην έξουσία τους. "Απεναντίας αυτή τους κυβερνά και αυτή οδηγεί αθάίρετα τις πράξεις τους. Φταίει άρά γε ή Σουλαμίτις αν έγκατέλειψε το άνάκτορό μου, χωρίς να έχη τις αισθήσεις της, χωρίς να βρίσκεται σε θέσι για να άντιληφθι εκείνο που έκανε;

— "Αλλά και αν είχε τις αισθήσεις της αήπως δέν θά έκανε το ίδιο, βασιλιά; "Η ίδια δέν άρνείται ότι μπορούσε να το κάμη...

— Δέν το έκαμε όμως.

— Καί μήπως είμαστε σε θέσι να κρίνουμε αν λέη ή όχι την άλήθεια; Μήπως δέν βρέθηκε έξω από το άνάκτορο, σε μία ώρα τόσο άσυνήθιστη; Μήπως δέν άντιστάθηκε στους φρουρούς που θέλησαν να την

Ο Σολομών έστήριξε το βλέμμα του επάνω στη Βελισσά. Πραγματικά, ήταν ώραία ή κόρη του άρχοντος της Παθούρης.

σι δεν μπορούμε να του δώσουμε, δεν απομένει παρά να του παράσχωμε μια συγκίνησι εξ ίσου μεγάλη με εκείνη που περιμένε. Έτσι η περιέργειά του θα βρή τροφή για να ικανοποιηθεί. Άλλωστε, όλος αυτός ο λαός θα στραφεί εναντίον μας. Και τότε θα είναι αδύνατον πια να κατασιγάσωμε την όρμη και τη λύσσα του.

»Μην διστάζης, βασιλιά, εξηκολούθησε ο πιστός αλκίβης. Υπάρχει ακόμη καιρός. Αν αφήσωμε την ανησυχία και την τήν αγωνία του πλήθους, να κορυφωθεί, κανείς δεν μπορεί να ξέρη τί θα συμβή στο τέλος. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη άγρη απ ότην όρμη του πλήθους, όταν ξεγελιέται στην προσδοκία του. Κανείς τότε δεν μπορεί ν' αντισταίη μπροστά του. Επάνω από τις πλατείες και τους δρόμους ανεβαίνει τώρα ένας ψιθύρος δυσανεκτικής και απογοητεύσεως. Ο ψιθύρος αυτός θα γίνει βουή σε λίγο και θα καταλήξη στο τέλος σε λαίλαπα. Ποιος θα μπορέση να την συγκρατήση τότε; Θα είναι άρκετο τη στιγμή αυτή σε ένα από τους έχθρους της βασιλείας σου να έπωφελήθη, για να στρέψη όλη αυτή την λαίλαπα εναντίον σου...

Τα τελευταία λόγια του Γιοχανάν είχαν ταραξεί τον Σολομώντα.

Και οι άλλοι αλκίβοι επίσης τα έπεδοκίμαζαν και το ύφος τους έδειχνε πως έδιάζοντο ν' ακούσουν την απόφασι που θα πάρει ο βασιλεύς και κύριός τους.

—Τα λόγια σου, Γιοχανάν, είπε τέλος ο Σολομών, φανερώνουν σύνεσι και σωφροσύνη. Η σκέψις αυτή άπασχολεί και μένα. Άλλά, παρ' όλες τις προσπάθειές μου, δεν κατάρθωσα να βρω ακόμη την πρόνοιαν λυσι στην περίπτωσι αυτή.

—Ο καιρός έπείγει, βασιλιά...
—Δυστυχώς αυτό είναι το χειρότερο! Μια βαθεία σιωπή απλώθηκε μέσα στο δωμάτιο.

Ο Σολομών είχε γείρει συλλογισμένος το κεφάλι και οι αλκίβοι γύρω έστεκαν άκίνητοι και σιωπηλοί, ακούγοντες με άγωνία τη βουή του πλήθους, που ανέβαινε δυνατώτερα όλοένα από τη μεγάλη πλατεία, που βρισκόταν έμπρός από τα ανάκτορα.

Εκείνη τη στιγμή ακούσθηκε ή φωνή της Σουλαμίτιδος.

—Αν μου επιτρέπη ο κύριός μου, είπε, έχω εγώ να προτείνω μια λύσι, κατά τη γνώμη μου, είναι ή καταλληλότερη από όλες. Γιατί ή λύσις αυτή και την άγωνία του πλήθους θα εξαφανίση και την ήρμια θα ξαναφέρει μέσα στην ψυχή του βασιλιά.

—Πές την, έκαμε ο Σολομών, στηρίζοντας το βλέμμα του επάνω στη Σουλαμίτιδα.

—Ζητώ τη χάρι, ξαναείπε ή νέα, να πώ τη λύσι αυτή μόνο στο βασιλιά. Δι-καίωμα του είναι άν θέλη κατόπιν να την ανακοινώση.

Οι αλκίβοι έκνιταξαν τον Σολομώντα, περιμένοντας ν' ακούσουν από τη χείλη του άν έπρεπε να φύγουν ή να παραμείνουν.

Άλλ' ή ώρα δεν ήτο κατάλληλη για δια-σταγμούς και για συζητήσεις.

Ο Σολομών έπηρε γρήγορα την από-φασί του.

—Αφήστε μας μόνους, διέταξε, φέρ-νοντας το βλέμμα του γύρω, επάνω στα πρόσωπα των αλκικών.

Ένας-ένας εκείνοι βγήκαν από την αίθουσα.

Τελευταίος έβγήκε ο Γιοχανάν, ο ό-ποιος έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Μέσα στο θάλαμο, ο Σολομών και ή Σουλαμίτις είχαν απομείνει τώρα μόνοι.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Μία λύσις που φέρνει
τη σωτηρία

Έπέρασαν αρκετές στιγμές σιωπής. Η Σουλαμίτις περιμενε ένα νεύμα του βασιλέως για ν' άρχιση, άλλ' ο Σολομών ήταν θυσιμένος στις σκέψεις του και έ-φαινετο σαν να είχε ξεχάσει έντελώς το σκοπό για τον οποίο είχε απομείνει μόνος με την Σουλαμίτιδα.

Στο τέλος, έσήκωσε το κεφάλι κι έφε-ρε το χέρι του στο μέτωπο, σαν να ήθελε ν' αποδιώξη κάποιες κακές σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό του.

—Σε ακούω, κόρη μου, είπε.
Η Σουλαμίτις έξέριγνε, βλέποντας το θλιμένο βλέμμα του Σολομώντος να στη-ρίζεται επάνω της.

—Μην, κύριέ μου, βλέπης τόσο άσχη-ρά τη φτωχή Σουλαμίτιδα, είπε. Το βλέμ-μα σου μου φέρνει ταραχή και μου αφαι-ρεί το θάρρος να σου μιλήσω.

—Το βλέμμα μου είναι λιγότερο αυ-στηρό, από όσο πρέπει, απήντησε ο Σολο-μών. Όλοι μου οι αλκίβοι το παρετήρη-σαν και μόνον σ' φαίνεται ότι δεν το έ-πρόσεξες... Άλλά τώρα δεν υπάρχει κα-λής για φράσεις και λόγια περιττά... Ε-ξήγησες μόνη σου να μου μιλήσης... Πε-ριμένο ν' ακούσω τί έχεις να μου πής.

—Τώρα είναι όλα έτοιμα για το γάμο σου, βασιλιά, άρχισε να λέη ή Σουλα-μίτις. Ο γάμος σου λοιπόν πρέπει να γί-νῃ. Δεν είναι σωστό ν' αναβληθῇ.

—Να γίνῃ γάμος μου; φώναξε ο Σο-λομών. Τολμάς ακόμη να το λές; Πώς είναι δυνατόν να γίνῃ αυτό; Πώς είναι δυνατόν να πάρω μια γυναίκα που δεν με αγαπά;

—Και όμως, κάνεις λάθος, βασιλιά, ά-πήνησε ή Σουλαμίτις. Η γυναίκα που πρόκειται να πάρης σε αγαπάει και πολύ μάλιστα. Δεν ζῇ παρά μόνο με τη σκέψι σου...

—Με αγαπάει; επανέλαβε ο Σολομών. Αυτό που τού έλεγε ή Σουλαμίτις, ήταν κάτι που δεν μπορούσε να το αντιληφθῇ. Τόν αγαπούσε ή Σουλαμίτις; Άλλά τότε τί έσήμαιναν όλα όσα είχαν συμβῇ; Όχι! Ήταν αδύνατον αυτό. Είχε κάνει λάθος, είχε παρακούσει ίσως...

Και όμως πόσο θα έπιθυμούσε ακόμη να ήταν σωστό!

Πόση χαρά θα ένοιωσε και πάλι μέσα στην καρδιά του!

Άλλά τώρα είχε περάσει ή εποχή που μπορούσε ν' αμφιβάλλη ακόμη.

Δεν ήλπιζε πια, δεν μπορούσε να έλ-πίξη όπως άλλοτε.

Η σκέψις αυτή έφερε την όρμη μέσα στην ψυχή του Σολομώντος.

Η Σουλαμίτις τολμούσε λοιπόν να τον εμπάλιξη ακόμη; Η μήπως κατέφραγε σ' αυτό το ψέμα, για να αποφύγη την δικαιο-τιμωρία που την έπρεμνε;

Εσήκωσε το βλέμμα του επάνω της και έκνιταξε τη Σουλαμίτιδα με έκφρασι, που έφανέρωνε όλη την όρμη και την πε-ριφρόνησί του.

—Τί θέλεις να πής; ρώτησε.

—Τώρα, βασιλιά, που έκταλαβες πό-ση αξία έχει ή αγάπη, απήντησε ή νέα, θα έκταλαβες επίσης πόσο σκληρό και απάνθρωπο είναι να την περιφρόνη-ς. Εάν εσύ αγαπάς, πρέπει ασφαλώς να νοιώθης τί αισθάνονται και οι άλλοι που αγαπούν και να σέβешαι το αίτημά τους... Στο όλογρσο φορείο σου ή θέσις έχει έ-τοιμασθῇ και περιμένει τη βασίλισσα της

Ίουδαίας. Στο φορείο αυτό δεν ήταν πε-ριμένο να καθήσω εγώ, βασιλιά.

—Υπάρχει ακόμη καιρός, κόρη μου, έ-ψιθύρισε ο Σολομών, που είχε ξαφνικά συγκινηθῇ από τα λόγια της Σουλαμίτι-δος.

—Όχι, βασιλιά, δεν υπάρχει πια και-ρός. Η θέσις αυτή δεν είναι για μένα. Δεν την αξίζω και άλλωστε δεν την έ-πιθυμώ. Εάν όμως εγώ δεν μπορώ και δεν πρέπει να καθήσω σ' αυτή τη θέσι, δεν συμβαίνει το ίδιο και με την άτυχη νέα που σε αγαπά από καιρό και που λιώνει κάθε μέρα από την αγάπη της. Αύ-τη είναι αξία περισσότερο από κάθε άλ-λη για ν' ανεβῇ στο θρόνο της Ίουδαίας. Γιατί κατάγεται από μεγάλη και ένδοξη οικογένεια κι ή αφοσίωσις της σε σένον είναι άπεριόριστη.

—Για ποιά λοιπόν μιλείς; ρώτησε ο Σολομών.

—Για τη γυναίκα που δεν έχει αγαπή-σει κανέναν άλλον ως σήμερα από σένα, για την άτυχη Βελισσά, που σβήνει μέσα με την ήμερα σε μια γωνιά του γυναι-κονίτη σου, χωρίς να γυρίσης ούτε μια στιγμή να την κυτάξεις, ενώ είναι τόσο όμορφη, βασιλιά, κι όμορφότερη άσφα-λώς απ' όλες τις γυναίκες σου.

—Η Βελισσά... έκαμε ο Σολομών, σαν να άκουγε για πρώτη φορά αυτό το ό-νομα.

—Επῆρα το θάρρος να σου μιλήσω κι άλλοτε γι' αυτή τη νέα, ένυνέχης ή Σου-λαμίτις. Μά το πάθος σου για μένα δεν σε άφισε τότε να προσέξης τον έρωτά της. Τώρα όμως είμαι δέβαιη πως ή καρ-διά σου θα χαρῇ πολύ άμα μάθης τον φλο-γερό έρωτα αυτής της νέας για τόν βα-σιλιά της. Η Βελισσά είναι πια αξία από μένα για να καθήση στο θρόνο σου. Και νομίζω πως και ο λαός σου θα εύχαιστη-θῇ πια πολύ μαθαίνοντας το γάμο σου μα-ζί της. Ενώ έμένα ή ζήλεια και ο φθό-νος θα με συνώδευαν σ' όλη μου τη ζωή. Ο λαός σέβεται συνήθως εκείνον που βρίσκεται πια ψηλά απ' αυτόν, άλλ' δεν συγχωρεί ποτέ τόν άνθρωπον που, από ταπεινός και άσημος, ύψώνεται μονομιάς ως το χρυσάφι και την πορφύρα.

Ο Σολομών έσκυψε το κεφάλι.

Ήταν άνοιχτή ακόμη ή πληγή μέσα στην καρδιά του. Κι ή σκέψις ότι θα μπορού-σε ν' αντικαταστήση τη Σουλαμίτιδα με μιάν άλλη του ήταν πάντα όδυνηρή.

Ός τόσο, έβλεπε κι' αυτός τώρα ότι έπρεπε να πάρη μιάν απόφασι.

—Μην διστάζης περισσότερα, κύριε μου, εξηκολούθησε ή Σουλαμίτις. Η ώρα περνάει και ο λαός περιμένει κάτω τη γαμήλια πομπή. Η ικανοποίησις του θα είναι μεγάλη, όταν μάθῃ ότι ή κόρη του Ισχυρού και δοξαμένου άρχοντα της Πα-θούρης πρόκειται ν' ανεβῇ στο θρόνο σου.

Μην διστάζης, βασιλιά. Διέταξε να φέ-ρουν άμέσως μπροστά σου τη Βελισσά. Εγώ, που έννώρασα τόν έρωτα και τη λατρεία που αισθάνεται για σένα, μπορώ να σε βεβαιώσω πως δεν υπάρχει στόν κόσμο καμιά άλλη που νάχη μεγαλύτερο δικαίωμα απ' αυτήν να καθήση στο πλευ-ρό σου ως βασίλισσα. Είναι ή ωραιότερη από τις γυναίκες σου και ή νεανική καρ-διά της δεν έννώρασε καμιά άλλη αγά-πη ως σήμερα. Σε αγάπησε από την πρώτη στιγμή που σε αντίκρυσε κι' ο μόνος της πάθος ήταν να κινήση τόν ένδιαφέρον και την προσοχή σου. Ός τώρα την περιέβαλ-λες με την άδιαφορία και την περιφρόνη-σί σου. Η ένκαιρία που σου δίνεται εί-ναι μοναδική για να επανορθώσης τόν ά-δικο που έκαμες σ' αυτή τη νέα που τόσο σ' αγαπά. Μην διστάσης, βασιλιά. Η Σουλαμίτις που πρόκειται να πεθάνῃ σου

ζητάει αυτή τη στενή χάρι...

Η νέα είχε συγχρόνως γονατίσει και καταφιλούσε τα χέρια του Σολομώντος.

Θερμά δάκρυα έτρεχαν τώρα από τα μάτια της και το βλέμμα της ήταν γεμάτο από λικσία και ταπεινωση.

Ο Σολομών, σ' όλο αυτό το διάστημα, παρέμενε σιωπηλός και άκίνητος.

Μια καινούργια θύελλα παθών έτάρασε τώρα την ψυχή του.

Η επαφή της Σουλαμίτιδος, ή γλυκειά και παρακλητική φωνή της, τα θερμά δά-κρυά της που έβρεχαν τα χέρια του, ξα-ναζωνάνεψαν για μια στιγμή τόν πόθο μέσα στην ψυχή του.

Ο εγωισμός του επάλασε με την αγά-πη του, κι' ο δυστυχισμένος βασιλιάς έ-δυσκολευόταν να πάρη μιάν απόφασι.

Στο τέλος ψιθύρισε με μιάν υπόκωρη φωνή:

—Δεν υπάρχει καμιά έλπις να αλλάξῃ ποτέ ή δική σου καρδιά, Σουλαμίτις;

Η νέα ένινάχθηκε επάνω από τη ρέ-σι της.

Άλλά δεν απήντησε τίποτε.

Ο Σολομών επανέλαβε την ερώτησί του.

—Η απάντησίς σου μου χρειάζεται, είπε, προτού πάρω την όριστική απόφασί μου.

—Βασιλιά, απήντησε ή Σουλαμίτις, ή καρδιά μου δεν είναι αξία και δεν μπο-ρεί να σ' αγαπήση. Υπήρξαν στιγμές σ'τό παρελθόν που κι' εγώ είχα αμφιβάλλει. Και κάποτε μάλιστα ένόμισα πως θα μπο-ρούσα να δεχθώ και ν' ανταποκριθώ στην αγάπη σου. Άλλά σήμερα ξέρω πως αυ-τό δεν μπορεί και πως δεν πρέπει να γίνῃ.

—Είναι ή τελευταία σου λέξις αυτή, Σουλαμίτις;

—Βασιλιά, το λογικό δεν κανονίζει τα αισθήματά μας. Αν συνέβαινε αυτό, τότε θάπρεπε ν' ακούσω τη δική σου αγάπη. Γιατί το κεφάλι του Άμωρ δεν φθάνει ως εκεί που βρίσκονται τα πόδια και τού τελευταίου από τους ύψηλότες σου. Άλλ' ή καρδιά μου αυτόν αγάπησε. Και ξέρω πως θα ζήσω πια εύτυχισμένη μαζί του, μέσα στην φτωχική του καλύβα, παρ'ά μένα στα χρυσάφια, τις τιμές και τη δό-ξα τού παλατιού σου.

Και, καθώς ο Σολομών δεν άπαντούσε, ή νέα εξηκολούθησε:

—Βασιλιά, μην κάμης στην άτυχη Σου-λαμίτιδα ερωτήσεις που ραγίζουν τη φτω-χή καρδιά της. Πάρε την απόφασί σου, που θα φέρη και σε μένα τη γαλήνη και το λαό σου θα ικανοποιήση. Τα λόγια μου σοφ' φαίνονται πικρά σήμερα, κύριέ μου. Θάρθῃ όμως μια μέρα που τότε θα σιε-φθῇς και σ' πώς ή λύσις αυτή ήταν ή κα-λύτερη απ' όλες.

—Σουλαμίτις, έψιθύρισε ο Σολομών, ενώ ένα σύννεφο μελαγχολίας ίλιγονόταν επάνω στο πρόσωπό του, άς είναι εύλο-γημένη ή ώρα που σε γνώρισα. Παρ' όλο το κακό που μου έκαμες, άνοιξες έναν καινούργιο κόσμο μέσα στην ψυχή μου, που δεν είχα φαντασθῇ ποτέ την έπαρξί του. Άς είναι εύλογημένη αυτή ή ώρα!

—Τα λόγια σου κάνουν την ψυχή μου να πλημμυρίζη από ένγνωμοσύνη, κύριέ μου, απήντησε ή νέα. Όποιαδήποτε και άν είναι ή τύχη που με περιμένει, δεν θα ξεχάσω ποτέ την καλωσύνη και την αγα-θοητία σου και θα εύλογώ τόν θνάό σου και πέρα ακόμη από τόν τάφο... Τώρα, βασιλιά, άν αυτό είναι το θέλημά σου, άφρσέ με να φωνάξω τη Βελισσά... Ο καιρός περνάει και οι στιγμές που χά-νονται είναι πολύτιμες...

Ο Σολομών δεν απήντησε τίποτε. Άλλ' ή Σουλαμίτις ένόμισε πως ή σιω-

πή του αυτή Ισοδυναμούσε προς συγκατά-θεσι.

Έτρεξε λοιπόν άμέσως, έξω και παρήγ-γαιλε στους φρουρούς να οδηγήσουν την Βελισσά έμπρός στον Σολομώντα.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΟΥΔΑΙΑΣ

Έπέρασαν μερικές στιγμές, έως ότου οι φρουροί έκτελέσουν την παραγγελία που είχαν πάρει από την Σουλαμίτιδα.

Στο τέλος, άνοιξεν ή πόρτα και στο ά-νοιγμα εμφανίστηκε ή κόρη τού άρχοντος της Παθούρης.

Ήταν ταραγμένη και όχη, γιατί ή πρόσκλησις αυτή ήταν τελείως άπροσδό-κητη γι' αυτήν.

Άγνοούσε όλα όσα είχαν συμβῇ και αυτό την είχε κάνει να έκταλγῃ περισσό-τερο.

Ός τώρα είχε ζήσει περιφρονημένη ά-πό τόν βασιλιά.

Και να που την καλούσε, ξαφνικά, την ήμερα που έπρόκειτο να γίνουν οι γάμοι του με την Σουλαμίτιδα.

Τί έσήμαινε αυτό; Γιατί δεν την άφηναν μέσα στον πόνο και την άπελπισία της;

Η ταραχή της όμως την έκανε να φαί-νεται πια όραία από κάθε άλλη φορά.

Όταν αντίκρυσε τη Σουλαμίτιδα, έκα-με μια κίνησι για να άποτραβηχθῇ.

Την θεωρούσε, όπως ήταν φυσικό, για αντίπαλό της και από το μυαλό της πέ-ρασε για μια στιγμή ή σκέψις ότι ή Σου-λαμίτις, που έννώραζε την αγάπη της για τόν Σολομώντα, ήθελε ίσως να την έξευ-τελίση και να την ταπεινώση τώρα που θα γινόταν αυτή βασίλισσα.

Άλλ' ή κόρη τού Ναδάβ την υπεδέχθη μ' ένα χαμόγελο χαράς και της έτεινε το χέρι.

—Βελισσά, είπε ή Σουλαμίτις, ο βασι-λιάς μας είναι δικαίος και καλός και ήλ-θε τώρα ή σειρά σου να νοιώσης πόσο με-γάλη είναι ή δικαιοσύνη και ή αγαθότης του. Ο βασιλιάς ξέρει την αγάπη σου και πήρε την απόφασι να σε άνταμείψῃ γι' αυτήν. Αντί για μένα, που δεν είμαι αξία γι' αυτήν τη τιμή, θα γίνης εσύ γυ-

ναίκα του και βασίλισσα της Ίουδαίας.

Τό άγγελμα ύπήρξε τόσο άπότομο που ή Βελισσά έκλονίσθηκε.

Τό πρόσωπό της έγινε πια όχηρό και περιέφερε άνήσυχο το βλέμμα της γύρω. Ήταν σωστά τα λόγια της Σουλαμι-τιδος ή μήπως ήθελε να την εμπάλιξουν; Άλλ' ή Σουλαμίτις δεν την άφησε να συνέλθῃ από την κατάπληξί της.

Την έπηρε άμέσως από το χέρι και την έφερε έμπρός στον Σολομώντα:

—Η κόρη τού άρχοντος της Παθούρης είναι ωραιότερη από όσο περιμένες, βασι-λιά, είπε. Και ή αγάπη της για σένα εί-ναι πια βαθεία κι' από την άπεραντοσύ-νη τών σούρανών... Ίδού εγώ, ή ταπεινή κόρη τού θονού, σου παρουσιάζω την πια αξία για να γίνῃ γυναίκα σου και βασί-λισσα της Ίουδαίας...

Ο Σολομών έσήκωσε το βλέμμα του επάνω στη Βελισσά.

Πραγματικά, ήταν όραία ή κόρη τού άρχοντος της Παθούρης.

Πώς λοιπόν δεν την είχε προσέξει ως τώρα;

Άφού ή εύτυχία βρισκόταν τόσο κον-τά του, γιατί τάχα θα έπρεπε να την άνα-ζητῇ εκεί που ίσως δεν θα μπορούσε να την συναντήση ποτέ;

—Άληθεύουν όσα μου είπε ή Σουλα-μίτις για σένα; ρώτησε τη Βελισσά.

Η κόρη δεν βόηκε τη δύναμι ν' άπαν-τήση άμέσως.

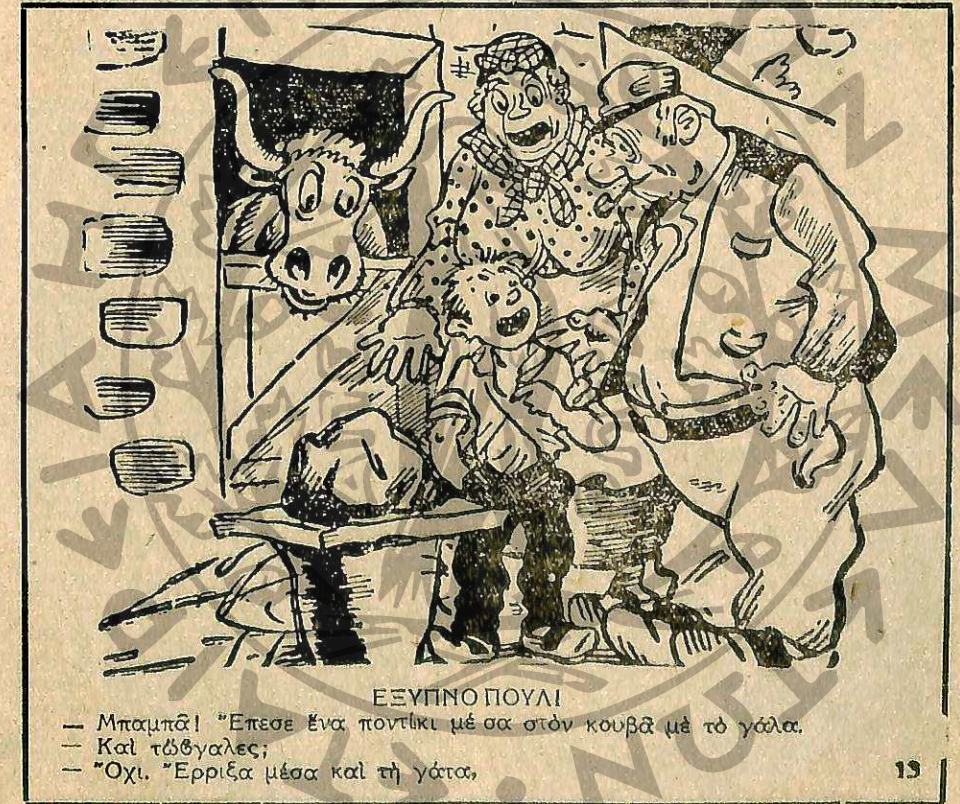
Ένα έλαφο τρεμούλιασμα διέτρεξε τό σώμα της και τα γόνατά της έλόγισαν.

Θα σωριαζόταν ασφαλώς κάτω, εάν ή Σουλαμίτις δεν έσπευδε να την συγκρα-τήση.

—Βασιλιά, είπε με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνησι, περιμένει το γάμο σου για να πεθάνω. Η ζωή δεν θα μου έχρη-σίμευε πια. Έπεριμένα ως τώρα με την έλπίδα μέσα στη ψυχή μου. Είναι αλή-θεια πως τίποτε δεν δικαιολογούσε αυτή την έλπίδα. Όστόσο, εγώ ήλιζα πάντα.

(Ακολουθεί)

Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ
(Περιοδ. «Ελλάς»)

ΕΣΥΠΝΟ ΠΟΥΛΙ

— Μπαμπά! Έπεσε ένα ποντίκι μέσα στον κουβά με το γάλα.
— Και τ'όθγαλες;
— Όχι. Έρριξα μέσα και τη γάτα,

ΔΥΟ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΣΜΙΞΑΝ...

Νίκη μου,
Τί έμαθα; Χωρίζετε με τον Κώστα; Μά, πώς είναι δυνατόν... Σε βεβαιώ... πώς δε μπορεί να το χωρέσει το μυαλό μου. Έφτασε ως τ' αυτό μου από τρίτους και δε θέλω ακόμη να το πιστέψω. Ο άνθρωπος που μου το είπε δεν ήθελε να παραδεχτεί με κανέναν τρόπο πώς εγώ δεν ήξερα τίποτα. Νόμιζε πως ήξερα και τώρα κρυβό. Εγώ, λέει, έπρεπε να ήμουν η πρώτη που θα το μάθαινα — σαν καλή σου φίλη, ή πιο καλή, που είμαι. Νά, όμως, που εγώ δεν είχα ιδέα απ' όλη αυτή. Και τώρα που σου γράφω δεν έχω ακόμα πιστέψει τα όσα άκουσα και περιμένα γράμμα σου που θα λες πως είναι ψέματα όλη αυτή που λένε για σένα.

Νά χωρίσετε έσεις;... Οι δυο ψυχές σ' ένα σώμα, οι δυο σταγόνες από νερό... Όχι, όχι, δε μπορεί να το χωρέσει το μυαλό μου. Γράφε μου γρήγορα δυο λόγια να με βγάλεις από την αγωνία. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ και πως θέλω πάντα, και τώρα που ζούμε τόσο μακριά ή μια από την άλλη, να μοιραζώμαστε όσο μπορούμε όλες χαρές κι όλες λύπες μας επιφυλάσσει ή ζωή.

Σε φιλώ Νίνα

Νίνα μου, λοιπόν, ναί... Δεν άκουσες άσχημα τα όσα έφτασαν ως τ' αυτιά σου για μένα. Χωρίζουμε με τον Κώστα. Ναί, ναί, φανιάζομαι πως θα κάνης κάποια μάτια νά! μεγάλα, καθώς θα διαβάσης το γράμμα μου! Εμείς, οι δυο σταγόνες από νερό, που δεν μπορούσαμε ποτέ ούτε να το σκεφθούμε πως θα ήταν κάποτε δυνατόν να ξεχωρίσω με, τώρα έφευγε ή μια της άλλης, για να τρέξη ολομόναχη το δικό της δρόμο.

Γιατί όλη αυτή; Δε με ρωτάς στο γράμμα σου το γιατί. Έσύ καλά-καλά δεν πιστεύεις πως μπορούσαμε να χωρίσωμε. Τώρα που το βεβαιώνεσαι, άκου και τους λόγους.

Τους λόγους... Μά είναι τόσο πολλοί!... Νά, πώς να στο πω, με δυο λόγια, είναι αδύνατον πιά να ζήσωμε άλλο μαζί οι δυο μας. Αυτό που λένε «ό θίος άβιανός» ταιριάζει μιά χαρά στη δικιά μου περίπτωση. Δε θέλω

να πω πως μου φέρθηκε άσχημα ποτέ του ή μου μίλησε με άπρεπα λόγια έστω και μιά στιγμή. Στα λίγα χρόνια που είμαστε παντρεμένοι, στάθηκε πάντα ευγενικός μαζί μου. Σ' αυτό το σημείο δε θάχα να το βρω τίποτα.

Τότε; Μιά μέρα, Νίνα μου, κατάλαβα πως είχε πάψει πιά να μ' αγαπά. Η τρυφερότητα, ή στήριξη άρχιζαν να γίνονται άσφαινα λέξεις χωρίς σημασία. Κι' είχαμε άλλοτε συνηθίσει να τις ζούμε τόσο έντατικά... Έσύ, πές μου, θα μπορούσες να ζήσης μιά ζωή συμβατική μ' έναν άνθρωπο που είχες κάποτε διειρευνή κοντά του μιά ζωή που δεν θα έφευγε ούτε μιά στιγμή από την απόλυτη αγάπη; Με είχε, έστω, κακομάθει να μ' αγαπά και να μου δείχνει με χίλιους τρόπους την αγάπη του. Ίσως να κουράστηκε. Μά εγώ, με ξέρεις, δε θα μπορούσα να δεχτώ ποτέ μιά ζωή με υποχωρήσεις και με άσφαριές. Είχα γυρέψει άλλοτε το ά π ό λ ο κοντά του. Τώρα, όλοι οι πύργοι των όνείρων πάνε να γκρεμιστούν. Φεύγω, πριν θάφτω όλοτελα κάτω από τα έρείπιά τους.

Αν παρουσιάστηκε άλλη γυναίκα στο δρόμο του; Πού μπορώ να το ξέρω; Η μάλλον το υποπτεύομαι. Μπορώ να πω με βεβαιότητα πως υπάρχει. Αυτή ή κούραση που δείχνει, ή άδιαφορία του, όλη αυτή τί άλλο σημαίνουν, από το ότι έχει κουραστή να μ' αγαπά; Πώς να σου το πω, είναι ζήτημα έγωισμού για μένα να πάψη πιά αυτή ή συμβατική συμβίωση. Ας ξαναπαρώμε ο καθένας μας το δρόμο του. Θα χωρίσωμε — αλλά όχι τραγικά και θάρβαρα. Πολιτισμένω, όσο μπορούμε πιο πολιτισμένα. Θα εξακολουθήσωμε ναμαστε φίλοι κι' όταν θα είμαστε πιά χωρισμένοι. Θα ζούμε χωριστά και θα θυμάμαστε, αν θέλωμε, με κάποια νοσταλγία — γιατί όχι; — τις καλές κι' ευτυχισμένες ήμέρες που ζήσαμε κάποτε μαζί...

Με φιλά Νίκη

Νίνα μου,

Δε μπορείς να με καταλάβεις; — λές. Κι' επιμένεις πως είμαι παιδί, επιπόλαιη, άνωποταμών. Έχεις δίκιο. Αν είχες γυρέψει κι' εσύ το απόλυτο στη ζωή

καθώς εγώ, θα με δικαιολογούσες. Έσύ παίρνεις πιο λογικά τη ζωή. Ποιά από τους δυο έχει δίκιο, δεν ξέρω. Καθένας όπως αισθάνεται. Σ' αυτό άκριβώς το σημείο — θυμάσαι; — διαφωνούσαμε και τον καιρό που ήμαστε ακόμα κορίτσια. Έσύ, έβλεπες πάντα το γάμο σαν ένα ήσυχο κι' άπάνεμο λιμανάκι. Σε τρώαζε το πιά άνεπαίσθητο αεράκι. Εγώ, πάλι...

Εμένα ή ζωή μου χαρακτήριζε αλλοιώτικα. Αρμένισα πάντα μ' άνοιχτά πανιά — και δεν έννοώ να άποστείλω τα ιστία και στην πιο μεγάλη φουρτούνα. Ποδ θα με βγάλει; Δεν το ρωτώ. Ούτε τρέω με την ιδέα πως δε θα μπόσέσω ποτέ να βρω το λιμάνι της ζωής. Δε θέλω νάσέ πικράνω με τα λόγια. Χαίρομαι την ευτυχία σου, πλάι στον άντρα σου, που τον αγαπάς και σ' αγαπάει με τον τρόπο που ο καθένας σας νοιώθει. Όσο για μένα... Μπορεί να είμαι αυτή την ώρα

Ένας δυστυχισμένος άνθρωπος — μά είμαι σίγουρη πως θα τ' αντιμετώπισω όλα με όλοστέγνα μάτια. Με θολωμένα μάτια ούτε άντικρύζεται, ούτε πολεμιέται ή ζωή.

Σε φιλώ, Νίκη

★

Αγαπημένη μου, Μοι άπόμεινες έσύ γιά να σε λέω «αγαπημένη μου». Ο Κώστας έφυγε από χτές από το σπίτι. Τοι το έθεσας, είναι αλήθεια, το ζήτημα πολύ ώμά. Τοι ξανάπα πως δεν δέχομαι κανέναν συμβιβασμό. Δε μπορώ να μοιράζομαι έγώ την αγάπη του με άλλες. Μοι ώρκίστηκε πως δεν ύπάρχει άλλη γυναίκα στη ζωή του. Μά εγώ την υποπτεύομαι να τριγυρίζει κάπου όλόγυρά μου. Μπορεί να είναι πιο όμορφη από μένα, πιο γλυκεία, πιο περιποιητική. Μπορεί ακόμα, ο ίδιος να την περιποιηται και να της φέρνεται καθώς σ' έμένα πριν λίγο καιρό.

Ας πάη να τη βρη. Εγώ θα ζήσω μόνη, ολομόναχη σ' αυτό το σπίτι που ζήσαμε μέχρι σήμερα μαζί. Πάντως, δεν πρόκειται να λυγίσω. Α, όσο γι' αυτό να είσαι όλοστέγνα σίγουρη. Καί δεν θα κλάψω ούτε μιά φορά. Σοι τ' όρκίζομαι...

Νίκη

★

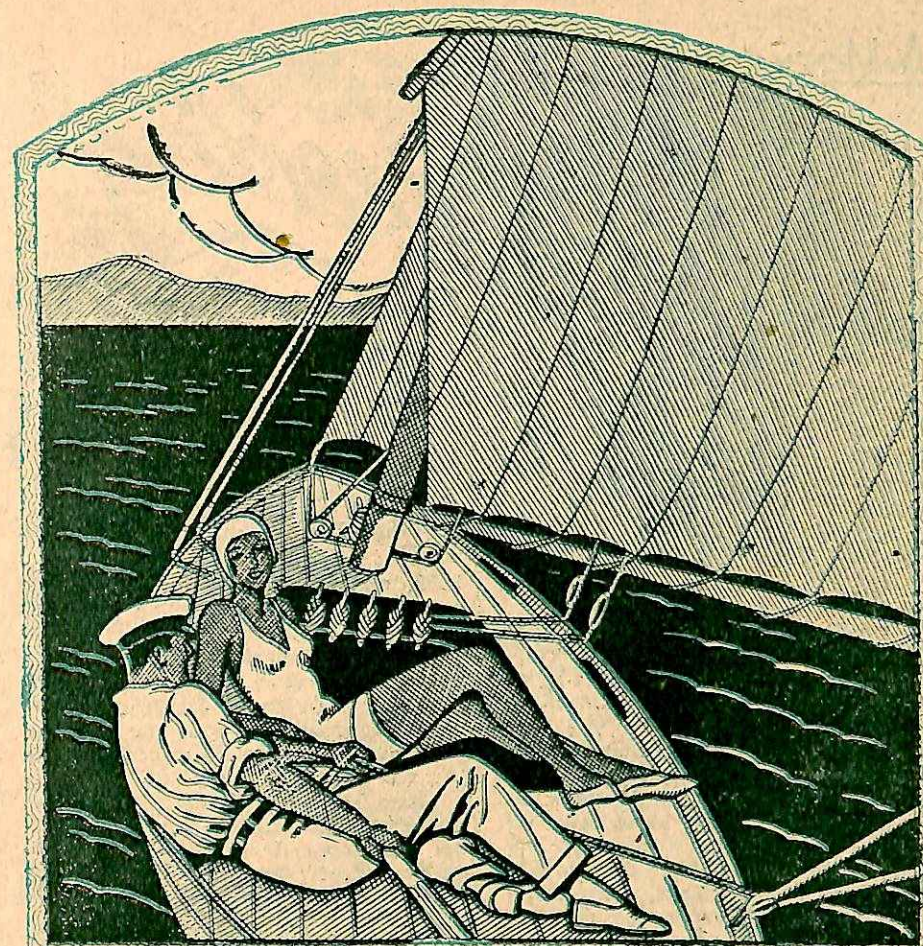
(Από το ήμερολόγιο της Νίκης)

Ζω μόνη μου. Σ' ένα σπίτι που είναι άδειο πιά, μά γεμάτο από άναμνήσεις. Άβριο, μεθάριο θα στείλη να πάρη τα έπιπλά του. Μένει προσωρινά στο ξενοδοχείο. Ψάχνει για ένα διαμερισμάκι σε πολυκατοικία. Νά! δοίμε πως θα τα βολέω κι' εγώ σε τοιτο το θεόρατο σπίτι. Τι να τις κάνω τόσες κάμαρες, ένας ξερός άνθρωπος...

Προσπαθώ να συνηθίσω με τη νέα κατάσταση. Όλα θα θολευτούν σιγά-σιγά. Με τον καιρό θα ξαναβρω τον ύπνο μου και την ψυχική μου ήρεμία, που τάχω χάσει αυτές τις τελευταίες ήμέρες. Συγυρίζω το σπίτι, κάνω το νοικοκυριό μου, άνοίγω κάνα βιβλίο. Πώς να περάσουν τόσες ώρες... Έτσι, έρχεται το βράδυ — δε λέω χωρίς να το καταλάβω. Θάλεγα ψέματα. Καμιά φορά ξεχνιέμαι και τον περιμένω την ώρα που γυρίζει. Δε βαρύνεσαι, όλα, όλα θα περάσουν με τον καιρό...

Χτές... Έκλαψα. Έδω που τα γράφω, δεν πρόκειται να τα ίδη ξένο μάτι για να κρυφτώ. Έκλαψα, μά όχι γι' αυτόν που λείπει. Έκλαψα από νεύρα κι' από πείσμα. Γιατί να μου τσακίση τη ζωή, γιατί να μου δώση αυτόν τον πόνο; Τόν μισώ. Δε νοιώθω γι' αυτόν τον άνθρωπο τίποτ' άλλο από ένα δυνατό και βαθύ μίσος. Έλεγα μέχρι χτές, πως αν τύχαινε ν' άνοιξη άσφαινα ή πόρτα και να φανή στο άνοιγμά της, θα ριχνόμουν στην άγκαλιά του και θα τον φιλούσα, θα τον φιλούσα. Αν αυτό γινόταν σήμερα, θα το έκλεινα την πόρτα κατάμουτρα. Τόν μισώ τόσο πολύ — όσο άλλοτε τον αγαπούσα...

Ηρθε... Κι' εγώ... Έπεσα στην άγκαλιά του — δεν τούκλεισα κατάμουτρα την πόρτα. Είχε, λέει, ξεχάσει στο γραφείο του κάποιον φάκελλο κι'

Γελάει στα βάθη μου ή γαλήνη κι' είναι σαν θάλασσα στρατή. Άσπρο πανάκι ο πόθος λύνει σε μιά θαρκούλα φτερωτή.

Και μιά, μιά άφροκόρη μερώνει γύρω το γιαλό, σαν άγεράκι πρύμα. Πλώρη με το τραγούδι τ' άπαλό.

Που λέω στεριά να μην κοντεύω και το τραγούδι μην κοπή, όλο γλυκά να ταξιιδεύω με την Άγάπη στο κουπί.

ΑΘ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ήρθε να τον πάρη. Δε βαρύνεσαι, ψέματα μοι είπε. Ηρθε γιατί δε μπορούσε να κάνει αλλοιώς. Έλα, όμως, που θέλει να κρατήσει τον έγωισμό του!... Ας είναι, εγώ δεν έχω πιά έγωισμό. Αυτές οι μέρες που περάσαν, ήταν σαν ένας... όδοστρώτης που πάτησε από πάνω του και τον ίσπεδωσε. Δεν ντρέπομαι που είμαι μιά άπλη, άδύνατη γυναίκα που αγαπάω. Έπρεπε να περάσω αυτές τις φριχτές δοκιμασίες που περάσα για να καταλάβω τί πάει να πη αγάπη. Τόν αγαπώ χωρίς όρους, έγωισμούς κι' άλλες κουταμάρες. Κι' αυτός, αυτός; Για διαζύγιο, ούτε λόγος γίνεται. Ποιός τρελλάθηκε να μιλή για τέτοιες άνοησίες! Άβριο θα γράφω της Νίνας...

Νίκη μου,

Δεν αφέβαλα ποτέ για την... έλαφρότητα σου. Ευτυχώς που ήταν περαστικά. Νά δης που δεν είναι και τόσο άσχημα και τα λιμανάκια κι' οι άπάνεμες ώρες που τόσο τα κατηγορείς και τις περιφρονείς...

Γιά τόν κόσμο; Μη φοβάσαι. Εότυ-

χώς που σε ξέρω τόσο καλά, που από την πρώτη στιγμή διέφευδα τις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν γύρω από το όνομά σου. Σά να τώξερα... — και μήπως δεν τώξερα τάχα;

Δικιά σου — Νίνα ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΗΤΗΣ

Εγώμικα

★ Η φιλαντία μοιάζει κιβδηλοποιό, που έλλαμβάνει ως γνήσια νομίσματα τα κηβδία που αυτός ο ίδιος κατεσκεύασε. ★ Η σκυοφαντία μοιάζει με κηβδίο νόμισμα που, ενώ κανείς δεν τολμά να το εκδόση, μόλις περιέλθι στα χέρια του το κυκλοφορεί άυστολώς.

★ Μην αναβάλλης ποτέ τις διαρεές σου ως τη στιγμή του θανάτου σου, γιατί ο έτοιμοθάνατος διαρίζει άγαθά, όχι δικά του πιά, αλλά που άνήκουν ήδη σε άλλους.

★ Εκείνος που μπορεί να ύπορεινη τα πάντα, μπορεί και τα πάντα να τολμήση.

★ Οι άρρώστες της ψυχής δεν μοιάζουν καθόλου με τις σωματικές: Όσο σοβαρότερες είναι τόσο λιγώτερο τις νοιάζει ο πόνος.

Δ'

Ας μού επιτραπεί σήμερα και πριν ακόμη να προχωρήσω εις τα δημοσιογραφικά γεγονότα της εποχής που από μνήμης εξιστορώ, ν' αφιερώσω λίγες γραμμές για τον Σταύρο Βουτυρά, τον διευθυντή και ιδρυτή του «Νεολόγου», τον μεγάλο αυτόν δημοσιογράφο και μεγάλο Έλληνα. Οι επαίνους καλόν είνε να ξέρουν τους μεγάλους εργάτας της ελληνικής ιδέας. Και ένας από αυτούς υπήρξε και ο Βουτυράς. Παραθέτω λοιπόν εδώ ένα σύντομο βιογραφικόν του σημείωμα.

Ο Σταύρος Βουτυράς γεννήθη εις το επί της ασιατικής ακτής χωριό του Βοσπόρου Τσεγκέκιοϊ το 1841. Αποφοίτος της Μεγάλης του Γένους Σχολής, υπηρέτησε κατά τα πρώτα του χρόνια ως διδασκαλος εις τα μεγάλα προάστια της Κων/πόλεως. Το 1865 ήρchiσε να δημοσιογραφεί και το 1866 μαζί με τον Βαφειοδάκη και με τον Βρεττόν έβγαλε τον «Νεολόγον», ο οποίος εϋθὺς αμέσως από της έκδόσεώς του υπήρξε πρωτοπόρος μιας νέας περιόδου του ελληνικού τύπου, όχι μόνον στην δούλη, αλλά και στην ελευθεράν Ελλάδα. Από των σιγλών της εφημερίδος του ο Βουτυράς έπραγματεύθη και υπεργήσπειν όλα τα ζητήματα τ' αφορώντα τον Έλληνα. Πλείστα από τα άρθρα του επί των ελληνικών δικαίων, του βουλγαρικού ζητήματος του έλληνοτουρκικού πολέμου του 1897 εδημοσιεύθησαν εις την Κωνσταντινούπολιν και έσυνέχισαν εκεί τους αγώνες του υπέρ των ελληνικών δικαίων μέχρι του 1922 όποτε ήναγκάσθη να έγκαταλείψει δια δευτέραν φοράν. Ξαναήλθε τότε στας Αθήνας, γέρον όμως πλέον και πτωχότερος του Ίωβ. Καί έτερωμάτισην έδω το 1923 την γεμάτη σκληρούς αγώνες περιπετειώδη ζωήν του, πτωχός και έγκαταλελειμμένος.

Κατά τον πόλεμον του 1897, όπως έγραφα και εις το προηγούμενον σημείωμα, απέλασθη από την γενέτειράν του. Έπανήλθεν όμως κατά το 1902 εις την Κων/πολιν και έσυνέχισεν εκεί τους αγώνες του υπέρ των ελληνικών δικαίων μέχρι του 1922 όποτε ήναγκάσθη να έγκαταλείψει δια δευτέραν φοράν. Ξαναήλθε τότε στας Αθήνας, γέρον όμως πλέον και πτωχότερος του Ίωβ. Καί έτερωμάτισην έδω το 1923 την γεμάτη σκληρούς αγώνες περιπετειώδη ζωήν του, πτωχός και έγκαταλελειμμένος.

Και τώρα άς ξαναγυρίσουμε στον «Νεολόγο» — έκδοσις Αθηνών του

1898. και κάμνω την διάκρισιν, γιατί ή εφημερίς αυτή έσημείωσε κατά τα τελευταία τριάντα δημοσιογραφικά χρόνια επανειλημμένες απόπειρες αναθίσεώς της — του κάκου όμως. Ο «Νεολόγος» απέθανεν από της ήμέρας που ο Βουτυράς ανέσυρε την δημιουργική πνοή του από τας στήλες του. Άς τον διηθύνην ένα καιρό ο Σηλιωτόπουλος και ο Βιρβίλης. Άς προσεπάθησαν να τον αναστήσουν τόσο και τόσο άλλοι άξιοι δημοσιογράφοι. Είχεν αποθάνει για πάντα.

Όπως δήποτε την εποχή που άφηγομαι ο «Νεολόγος», όπως είπα και στο προηγούμενον σημείωμα έβγήκε με φόντα γερά. Καί από τεχνικής, αλλά και από συντακτικής πλευράς. Άνέφερα ήδη τα όνύματα διαφόρων συνεργατών και συντακτών της εφημερίδος, που αποτελούσαν το δημοσιογραφικόν της έπιτελείον. Μεταξύ αυτών έσημείωσα και τον κ. Τάκη Λαμπρόπουλον, εις την μακροχρόνιον φύλιν του οποίου κάμνω έκκλησιν και τον παρακαλώ να μη θυμώση για το κατωτέρω έλαφρώς εις θάρος του ανέκδοτον που θα προσθέσω εδώ.

Γιατί άλλως τε να θυμώση; Αϋτός χρόνια και χρόνια τώρα έγκατέλειπε το πανάθλιον επάγγελμα, νεανικότατος δέ και άνθηρότατος μας χαιρετά έμάς τους συγχρόνους του με το ευμνέστερό του μειδίαμα, όταν κάπου κάπου μας συναντά ταλαιπωρημένους και ρικνωμένους από το αντιμώνιον και το ξενύχτι...

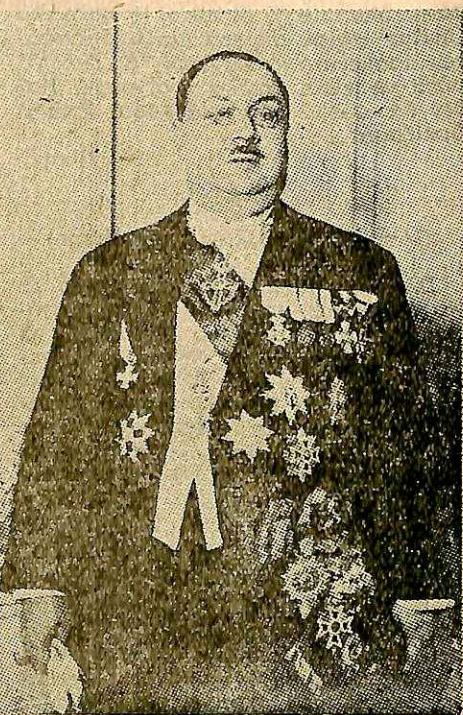
Ο άγαπητός λοιπόν Τάκης, θέρος Πατρινός, πριν έλθη στας Αθήνας και καταταχθή εις το προσωπικόν του «Νεολόγου» ήταν ανταποκριτής της «Άκροπόλεως» στας Πάτρας. Η ληστεία τότε έλυμαίνετο όλην την Ελλάδα. Και σε κάποια συμπλοκή της συμμορίας των Τσεκουραίων με τα καταδικαστικά άποσπάσματα στην Άκροναία, συνελήφθησαν δύο από τους συμμορίτας.

Τό γεγονός ετηλεγραφήθη το ίδιο πρωί στην πρωτεύουσα και ο Ρέπουλης έσπευσε να εξασφάλιση για την «Άκρόπολιν» μακρόν και λεπτομερές ρεπορτάζ από το μεγάλο γεγονός. Έτηλεγράφησε λοιπόν στον Λαμπρόπουλο, που όπως είπαμε ήταν ανταποκριτής στην Πάτρα, να φύγη άμέσως για το Άγρίνι, όπου είχαν μεταφερθή οι συλληφθέντες ληστές και απ' εκεί ά κρατήσει την εφημερίδα ενήμερον των λεπτομερειών της συμπλοκής με την συμμορίαν.

Ο Λαμπρόπουλος έναύλωσεν άμέσως ένα τρεχαντήρι από το λιμάνι των Πατρών και έφυγε για το Κρυονέρι. Το άπόγευμα έφθασε το πρώτο του τηλεγράφημα στα γραφεία της «Άκροπόλεως», το όποιον έλεγε: «Έφθασα ένταϋθα. Άναχωρώ Μεσολόγγι. Συλλέγω λεπτομερείας. Έχω πολλά».

Τό θρόνυ έφθασεν άλλο τηλεγράφημα του Τάκη από το Μεσολόγγι, ενημέρωνον ως έξης την εφημερίδα: «Έφθασα ένταϋθα. Συνήντησα ένωμοτάρχην άποσπάσματος. Έλαβον συνέντευξιν. Άναχωρώ Άγρίνιον. Έχω πολλά».

Ο Ρέπουλης, εύχαριστημένος από την προβλεπομένη έκ των τηλεγραφημάτων έπιτυχίαν της άποστολής έπερίμενεν άνυπόμονα. Έκράτησε δύο συντάκτας για ν' αναπτύξουν τα τηλεγραφήματα, που θα ήρχοντο από στιγμής εις στιγμήν από το Άγρίνι. Ε-

Ο άείμνηστος δημοσιογράφος Πέτρος Γιάνναρος κατά την άκμήν της ηλικίας και της δράσεώς του.

θεσεν έν έπιφυλακή το τυπογραφείον, άφηνεν άνοικτές τις στήλες της τελευταίας σελίδας της εφημερίδος και ο ίδιος καπνίζων νευρικά την από σπάνιο μαύρο γκούσουρον πίπα του, έπερίμενε τα νέα που δεν ήρχοντο.

Είχαν περάσει τα μεσάνυχτα πιά, το τηλεγραφείον όμως δεν έννοούσε να μιλήσῃ. Ο άρχισυντάκτης και οι συντάκται είχαν άρχισει ν' απελπίζονται, όταν κατέφθασε και τρίτον τηλεγράφημα, από το Άγρίνιον αυτό. Καί έλεγε:

«Έφθασα ένταϋθα. Είδον άπόσπασμα. Έπεκονάψα ληστές. Έλαβον συνεντεύξεις. Έχω πολλά. Τί πράξω;»

Ο Ρέπουλης τότε, έξω φρενών από το κακό του, συνέταξε και άπέστειλε στον Λαμπρόπουλο το έξής άθάνατο τηλεγράφημα:

«Τί πράξεις; Παραδόσου άπόσπασμα, τουφεκίσθης με ληστές. Ήσυχάσωμεν».

Και δεν έτουφεκίσθη μέν ο άγαπητός και λαμπρός καθ' όλα πρώην συ-

ναελεφος, άπελύθη όμως από ανταποκριτής της «Άκροπόλεως».

★

Και έπειδή σήμερα έπέσαμε στην ανεκδοτολογία, άς έλθουμε στον Γιάνναρο. Τον Πέτρο Γιάνναρο — τον δαιμονισμένο αυτόν δημοσιογράφο, που επί τριάντα δλόκληρα χρόνια, άνεστάτανε την αθηναϊκή δημοσιογραφία με τους έξωφρενισμούς του και τους έπαγγελματικούς του πυράλους. Γιατί παρ' όλ' αυτά, ο Γιάνναρος ήτο δημοσιογράφος μέχρι μυελού οστέων. Μεγάλος έκδοτης, κατέχων άριστά τον κυκλοφοριακό σφιγμό και κατορθώνων να κρατεί πάντοτε την εφημερίδα του, την «Έσπερινή» εις τα πρώτα έπιπέδα της κυκλοφορίας. Ήμπορεί να μην ήταν πάντοτε σοδαρός εις τα δημοσιογραφικά του κόλπα. Πιθανόν να μην έσέβετο πάντοτε την αλήθεια από τις στήλες του. Ήταν όμως, το ξαναλέω και το τονίζω, δημοσιογράφος με τα όλα του. Έκείνο που έλέγαμε, στα πασμένα χρόνια, κιτρινωμόν του τύπου, αυτός τον έδίδασε πρώτος, τον έμεθοδοποίησε, τον έφορμάρισε — έπιστημονικά μπορεί να έλπη κανείς. Ήξερε να μασιγώνη την νοσηρή περιέργεια του κόσμου, έστω και με ψέματα. Οι χιλιάδες άναγνώσται του δεν τον έπλευσαν ίσως τον έλάτρευαν όμως. Και είνε γνωστή και Ιστορική φράσις που ήκούετο από τους λαϊκούς άναγνώστας του, όταν έτρεχαν κάθε άπόγευμα ν' αγοράσουν την «Έσπερινή».

— Έλα δώ ρέ! Δώσε μου τον ψεύτη τον Γιάνναρο!...

Και ή «Έσπερινή» έθριάμβευε!

Δέν ξέρω αν εις την συνέχεια του παρόντος θ' άσχοληθώ εύρύτερα με την δημοσιογραφικήν του δράσιν εις όλα τα έπίπεδα. Θεωρώ όμως σήμερα υποχρέωσιν τιμής προς την μνήμην του, μία φορά που και άκροθυγώς έστω άσχολούμαι με τ' όνομά του να τονίσω, ότι ο Πέτρος Γιάνναρος υπήρξεν ένας από τους τιμιωτέρους Έλληνες δημοσιογράφους. Καλός φίλος προς τους συναδέλφους του, στοργικός και αγαθός προσιτάμενος προς τους συντάκτας του και Ιδεολόγος άγνός και τίμιος. Από την Ιδεολογίαν του δεν παρεξέκλινε ποτέ, με όλους τους πειρασμούς που τον εξώθησαν πολλές φορές να το κάμη. Πιστός και άφωτισμένος εις τας πολιτικές του πεποιθήσεις, τον καιρό που ή Έλλάς έσπαράσσετο από τον χωρισμόν, εστάθηκε στην πρώτη γραμμή των μαχητών της ιδέας, άφοβος και ακούραστος. Έδιώχθη, έφυλακίσθη, υπέστη καταστροφές και ζημιές, εξωρίσθη και έζησε πολλά χρόνια μακριά από την Ελλάδα. Ποτέ όμως δεν έκάμφθη και ποτέ δεν έδεδίωκε. Έζησε και απέθανε ο Πέτρος Γιάνναρος (το 1928 αν δεν κάνω λάθος) τίμιος και σταθερός εις τας πολιτικές του πεποιθήσεις.

★

Τον έν γνώρισα για πρώτη φορά στον «Νεολόγο». Ήταν τότε ένας καλοβαλμένος νέος, με τα καστανά του μαλλιά και το κομψό μουστακάκι, με μάτια γεμάτα φωτιά και άησυχίες πίσω από τα χρυσά του γυαλιά. Τό νεύρο και το ζιζάνιο της συντάξεως της εφημερίδος, Ρεπόρτερ ακούραστος και δαιμονισμένος. Έμπαινε τις νύχτες στο τυπογραφείο σαν σείφονας, άνεπαύτως το σύμπαν, έπετούσε μάτος

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Οι γνωστότεροι καθηγηται του Πανεπιστημίου Αθηνών άφηγοϋνται χαριτωμένα παθήματα φοιτητών. — Ένα κόλπο του κ. Βέη. — Αι δυό φοιτήτριάι που δέν έκάπνιζαν. — Οι δυό... Ζερβοί. — Τό εύαισθητότερο μέρος του ανθρωπίνου σώματος κτλ. κτλ.

Υπό Ι. Καζαντζάκη

Η φοιτητική ζωή, για όσους την έπέρασαν, είνε αλησμόνητη. Ζωή των όνείρων, της ξεγνοιασιάς, των πρώτων ρωμαντικών έρώτων, της φτώχειας, των ομαδικών διασκεδάσεων, των μικροστενοχωριών, έχει δημιουργήσει για όλους τους έπιστήμονας, Ιατρούς, δικηγόρους, φιλολόγους,

τά χειρόγραφα, έπείραζε τους συναδέλφους, έλεγε άστεία στον Διευθυντή, τον Βουτυρά, ο όποιος τον είχε περι πολλού. Στην ορθογραφία δεν είχε και πολύ σεβασμό. Ένθουομαι συγκεκριμένως ότι το τρελλός το έγραφε με ένα λ. Και κάποιο θράδυ που το επανέλαβε το έκαμα την παρατήρησιν, μπροστά στον Διευθυντή, που έκαθόταν δίπλα στο τραπέζι μου, διαβάζοντας την διόρθωσι του άρθρου του. — Τό τρελλός γράφεται με δύο λ. Πέτρο, το είπα.

— Κι' εγώ σου λέω πως γράφεται με ένα, μου άντέτεινε με πείσμα ο μακαρίτης.

Και γυρίζοντας προς τον Διευθυντή:

— Με πόσα λ. γράφεται το τρελλός, κ. Διευθυντά, τον έρώτησε.

Ο Βουτυράς έθήκωσε το κεφάλι του, άφησε να πλανηθί στα χείλη του το αλησμόνητο όσο και σπάνιο γλυκύ του μειδίαμα και κυττάζοντας τον με μάτια γεμάτα αγαθότητα τον έκεραυνοβόλησε:

— Κατά την τρέλλα, παιδί μου, το είπε. Άν πρόκειται για σένα π. χ. πρέπει να το γράφουμε με τρία τουλάχιστον.

Κρατώ στην μνήμη μου ακόμα δύο ανέκδοτα με ήρωα και πρωταγωνιστή τον άξέχαστο αυτό συνάδελφο. Τό ένα υπήρξεν άθλος και έπιτυχία τεραστία. Τό άλλο όμως γκάφα άνεκδιήγητη με τρομερές καταστρεπτικές συνέπειες. Αυτά θα τα εξιστορήσω στην έπόμενη.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

(Άποκλειστικότητα «Θραυαρόν» Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

χημικούς. Ένα όραιοτάτο και άνεξάντλητον άπόθεμα άναμνήσεων, που... έπιστρατεύονται στις δύσκολες άρες του μετέπειτα «σοδαρού βίου» για να τις γλυκάνουν με το γέλιο και τη νοσταλγία. Είνε, πράγματι, όραία ή φοιτητική ζωή. Έχει τό μεγάλο προνόμιον να κατορθώνη να δίνη εϋθυμον τόνο και στα πιο φαρμακερά έπεισόδια, τα αλθηματικά, τα οικογενειακά, τα κοινωνικά, τα οικονομικά.

ΓΕΛΙΑ ΑΝΤΙ ΓΙΑ... ΚΛΑΜΑΤΑ

Ο Νότης δέν είχε χτές να φάη. Τοϋ είχαν στείλει προχθές χιλίες δραχμές από το σπίτι του, τις έπαιξε, τις έχασε και τώρα... δέκα μέρες νηστεία. Διηγείται το πάθημά του στους άλλους κι' έκείνοι γελοϋν ξεκαρδιστικά, άντι να τον βοηθήσουν καθώς θα ήθελε. Στο τέλος... γελά και αυτός και ξεχνά τη φτώχεια του. Τοϋ Μίμη ή σπιτονοικοκυρά του πέταξε τα ρούχα έξω — δράμα αληθινό. Τό μαθαίνουν οι συμφοιτήται του και γελοϋν. Στην ατμόσφαιρα του γέλιου συνηθίζει και αυτός στην ιδέα ότι θα κοιμηθί το βράδυ στο πάτωμα του δωματίου ενός φίλου του και... γελά!

Πηγαίνει ή φυσικομαθηματική σχολή έκδρομή, κάποιος χάνει το δρόμο και πέφτει σε μία χαράδρα, κινδυνεύοντας να πάθῃ ό,τι έπαθε πρό τινος στην Πάρνηθα ο γυιός του Γάλλου προξένου. Κατορθώνει να σωθῃ, επιστρέφει σε κακό χάλι, άφηγείται την περιπέτειά του και όλοι γελοϋν τόσο, που στο τέλος αναγκάζεται να γελάσῃ κι' αυτός εις θάρος τοϋ... έαυτοϋ του.

Ο Ντίνος τά χάλασε με την φιλεναδίτσα του, πήρε κινόνο να αυτοκτονήσῃ, έσώθηκε την τελευταία στιγμή και οι φοιτήται το μαθαίνουν και γελοϋν. Ο πρώτανς απέβαλε για έναν χρόνο τον Τάκη, χάνει τη χρονιά του, θα τον διώξῃ ο πατέρας του και όλοι γελοϋν.

Αυτό το άριστουργηματικόν πλεονέκτημα το έχει ή φοιτητική ζωή. Τα δροσερά πρόσωπα των φοιτητών και των φοιτητριών δέν πρέπει να ξερουν τί θανατη σκελτέτι.

Η άνεκδιήγητη σκοτούρα των μαθημάτων εδημιούργησε, φαίνεται, αυτόματος και το αντίδοτον. Τό περιεργον είνε ότι ή ατμόσφαιρα αυτή δέν έχει άφήσει άνεπηρέαστους και τους καθηγητάς και πολύ συχνά και αυτοί άκόμη οι γεροντότεροι εξ αυτών βρίσκουν πολύ εύχάριστο να καλαμπουρίζουν με τους φοιτητάς των.

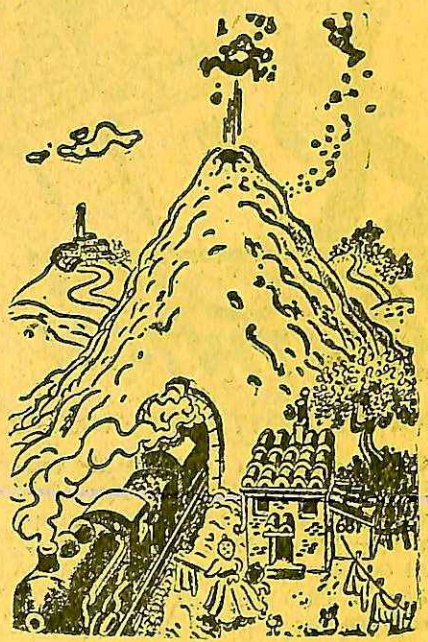
Μερικά από τα νοστιμότερα άστεία της φοιτητικής ζωής, άναφερόμενα σε γκάφες φοιτητών κατά την εξέτασιν, είχαμε την περιέργεια να τα ζητήσω

ΑΝΩΦΕΛΗΣ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

— Μαυ' επιτρέπετε, δεσποινίς, να μάς φιλοξενησώ κάτω από την ομπρέλλα μου;

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

— "Ω, διάβολοι! Ήταν ανάγκη να με πιάση λόδυγκας την ώρα που τερνούσαμε το τούννελ."

με από τους γνωστότερους καθηγητάς του Πανεπιστημίου 'Αθηνών.

44 ΟΚΛΩΝ... ΣΤΑΤΗΡ

Εξ αυτών, ο γηραιός κοσμητωρ της φιλοσοφικής σχολής κ. 'Απ. 'Αρβανιτόπουλος, ο γνωστός... φόβος και τρόμος των αρχαιοκαπήλων, μας αφηγήθη ότι κάποτε, σ' επιτυχικές εξετάσεις, ηρώτησεν ένα φοιτητήν κατά το μάθημα της νομισματικής τί ήταν ο Ι σ τ α τ η ρ ε ς και αυτός απάντησεν ότι «οί στρατήρες... είχαν 44 οκλάδες».

Για να καταλάβετε το μέγεθος της γκάφας, φαντασθήτε ότι οι στατήρες ήταν νόμισμα των αρχαίων 'Ελλήνων και είχαν βάρος δύο σημερινών δραχμών.

Ο κ. 'Αρβανιτόπουλος εινε πηγή ανεξάντλητος από παρόμοια ανέκδοτα της πανεπιστημιακής ζωής, τώρα όμως με το τέλος του ακαδημαϊκού έτους δέν έχει καιρό ούτε να φάη, πόσο μάλλον κέφι να διηγείται.

— 'Αργότερα, είπε γελών, γιατί τώρα δέν εινε σωστό να... αφήσωμε το γάμο και να πάμε για πουρνάρια!...

ΕΚΑΠΝΙΖΑΝ ΣΑΝ ΑΡΑΠΙΣΣΕΣ

να ωραιότατο ανέκδοτο έχει να αφηγηθί ο κ. Ν. Βέης, ο γνωστός καθηγητής της Βυζαντινής και Νεοελληνικής φιλολογίας.

Δυο χαριτωμένες φοιτήτριες είχαν καθυστερήσει στις τμηματικές εξετάσεις και πήγαν να εξετασθούν στο σπίτι του.

Ο γηραιός καθηγητής, φιλόφρων και τρυφερός πάντοτε προς το θήλυ φύλον, τούς έθεσε τα «ζητήματα» στο γραφείο του και τις άφησε μόνες.

Ο Φηλδς, δ Φηλδς, προσέθεσεν δ φοιτητής, χωρίς να μαντεύη δ άτυχής ότι δ μικρόσωμος πρύτανις ήταν δ μοναδικός Ζερβός που όπληρχε.

ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΕΣΚΑΣΕ

να εξυπνότατο κόλπο έσκάρωσε στους φοιτητάς της 'Ιατρικής Σχολής δ γνωστός καθηγητής κ. Λογοθετόπουλος.

Παρουσίασε μιά μέρα στην έδρα του ένα ποτήρι με ούρα και άρχισε να διδάσκη τούς πρωτοετείς φοιτητάς ότι δ Ιατρός δέν πρέπει να συχναίνεται τα άπορρίμματα του σώματός.

— Καί προς άπόδειξιν, είπε, Ιδού, κύριοι! 'Εγώ βαπτίζω το δάκτυλόν μου εις τό ποτήρι των ούρων και τό θέτω εις τό στόμα μου, παρακαλώ να πράξετε και σεις τό ίδιον...

Καί έκαμε την περιγραφομένην πράξιν. Οί φοιτητάι και αί φοιτήτριαι από του πρώτου μέχρι του τελευταίου άναγκάσθηκαν με σκυθρωπασμένο πρόσωπο να ύποκύψουν στην άνάγκη. 'Εβούτηξαν τό δάκτυλό τους στα ούρα και έπειτα τό έβαλαν στο στόμα τους.

Μόλις όμως έτελείωσε τό δυσάρεστον πείρασμα και όλοι κατέχοντο από ένον αίσθημα άηθίας, δ κ. καθηγητής άνέβηκε στην έδρα και μειδίων τούς ειπε :

— Λοιπόν, κύριοι, σάς την έσκασα. 'Εγώ έθεσα στα ούρα τόν δείκτην, αλλά στο στόμα μου έβαλα τόν αντίχειρα και σεις δέν τό άντελήφθητε... Βλέπετε λοιπόν ότι χρειάζεται περισσοτέρα άντίληψις και προσοχή...

Οί φοιτητάι και οί φοιτήτριες δαγκώθηκαν, έσκανδαγκώθηκαν, μα τί να κάμουν... Διαταγή καθηγητού και τά σκυλιά δεμένα!

ΙΩΑΝ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Α.Ο.Α.Ο.

Ο ΚΟΡΗΟΣ ΖΩΝ... ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΟΝ

ΕΝΑΣ Σουηδός γιατρός λέγει ότι ο κορηός ειναι από τα πιό... ευεργετικά ζώα και δ άνθρωπος θάπρεπε να τόν περιποιείται.

Τό έντομο αυτό, προσθέτει, ειναι δ χειρουργός των φτωχών διότι, με τίς συχνές και σχεδόν άνεπαίσθητες άφαιμάξεις του, προλαμβάνει τόν δι' άποπληξίας θάνατον, στον όποιο ύπόκεινται συνήθως οί πληθωρικοί.

Καί έπειτα από σειράν ολόκληρον σκέψεων, δ Σουηδός γιατρός καταλήγει ότι καθένας πρέπει να περιποιείται τό... ευεργετικό αυτό έντομο και να μεριμνά για τόν... πολλαπλασιασμό του.

Κάτω! λοιπόν, τα φλίτ και λοιπά... άντικορητικά μέτρα!

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΜΕ ΚΑΙ ΤΙ ΘΑΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΜΕ

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕ πώς τα χρήματα ύπακούουν σ' εκείνους που τάχουν ένώ θάπρεπε να πιστεύομε πώς μάλλον αυτοί ύπακούουν σ' αυτά.

Πιστεύομε πώς ή πείρα προλαμβάνει τα τφάλματα, ένώ θάπρεπε να πιστεύομε πώς ή πείρα άκολουθεί τα σφάλματα.

Πιστεύομε πώς μπορούμε να ξενάσωμε τίς άδικίες για τίς όποιες έκδινηθήκαμε, ένώ θάπρεπε να πιστεύομε πώς δέν μπορούμε να ξεχάσωμε ούτε εκείνες που συγχωρήσαμε.

Πιστεύομε πώς ή κατάχρησις ειναι έξάφρεσις, ένώ θάπρεπε να πιστεύομε ότι ειναι κανών.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

ΤΟΝ ΕΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Ο Ρολάνδος άδύχεται από την γρή ά Γκίτα στο καταφύγιο των άνταριών, όπου εινε συγκεντρωμένοι οί τρεις άρχηγοί. Καί σ' αυτούς ή Γκίτα άποκαλύπτει τό μυστικό της Μαύρης Μάσκας, τούς λέει δηλαδή ότι πίσω από τό τρομερό αυτό πρόσωπο κρύβεται δ 'Αντίπ ντε Μοντεγκιού, τόν όποιον όλοι θεωρούν φίλον και σύμμαχόν τους. Τέλος, άποφασίζουν να σώσουν την Εγκλαντίνα που βρίσκεται αιχμάλωτη στον πύργο του 'Αετού).

13ον

—Να μαζέψωμε όλους τούς άντάρτες, ειπε ζωηρά δ συνηματάρχης, και να βαδίσωμε κατά του πύργου.

Ο Λακουζόν έσήκωσε τό κεφάλι.

—Δέν ειναι καλό αυτό τό μέσον, ειπε.

—Γιατί;

—Γιατί άν πομелήση κανείς τίμια και άνδρικά μ' έναν προδότη, πάντα θα βγή ήττωμένος. 'Εξ άλλου, άν του έπιτελούμε φανερά δέν θα γλυτώσωμε την 'Εγκλαντίνα, αλλά σ' έπιταχύνωμε τόν θάνατον της.

—Πώς αυτό;

—Στα νύχια του 'Αετού, ή 'Εγκλαντίνα ειναι σήμερα ένας όμηρος! Όταν όμως του έπιτεθούμε δέν θα διστάση καθόλου να την κερμάση από τίς επάλξεις του πύργου του! Δέν πρέπει να μεταχειριστούμε βία για να την βοηθήσωμε, αλλά μονάχα πονηριά. Θα πάω λοιπόν ολομόναχος στον πύργο του 'Αετού.

—Κρυφά, λοιπόν; έρώτησε δ Μαρκίς, και έν άγνοία του Μοντεγκιού;

—'Ακριβώς!

—Και πώς θα πορέσης να μπής μέσα στον πύργο που φρουρείται τόσο καλά;

—Προς τό παρόν δέν ξέρω, αλλά θα βρω τό μέσον.

—Αυτό τό μέσον θα σάς τό δώσω εγώ!, έφώναξε ή Γκίτα.

—'Εσύ, γυναίκα; έμουρμούρισε κατάπληκτος δ κληρικός.

—Σήμερα, έξηκολούθησε ή γερά, όλοι οί ύποτελείς αυτού του άρχοντος, πάνε να πληρώσουν τούς φόρους των. Θα μαζευτή λοιπόν εκεί ένα πλήθος από χωρικούς, κάρρα και ζώα, που θα μείνουν ως τό βράδυ. Ο λοχαγός λοιπόν θα πορέση να μπη μαζί τους στον πύργο, αφού μεταμφιεσθή σε χωρικών και αλλάξη τελείως τό πρόσωπό του με κάτι χόρτα που θα του δώσω εγώ.

—Πρέπει να κάνουμε συνενόχους τούς χωρικούς, ειπε δ Μαρκίς, και αυτό ειναι έρκετά επικίνδυνο.

—'Ενας μονάχα πρέπει να μάθω τό μυστικό μας, δ πιό άφωτισμένος απ' όλους: δ πατέρας του Γκαρμπάς, που εινε ύποτελής του 'Αετού. Ποιος θα τόν έμποδίσω να πάρη μαζί του τόν λοχαγόν και να τόν παρουσιάσω για έργάτην τόν όποιον έπηρε τώρα τελευταία στο ύποστατικό του;

—'Αλήθεια, ειπε δ Λακουζόν. Αυτό γίνεται και ειναι εύκολο, άρκει να μην ειναι πιό πολύ άργά.

—'Η ώρα ειναι μία, έκανε ή Γκίτα, και τα κάρρα θα έξακολουθήσουν να μπαίνουν στον πύργο ως τό βράδυ.

Ο λοχαγός έσφύριξε κατά τόν τρόπο που γνωρίζουμε και δ Γκαρμπάς έσπευσε στην πρόσκλησή του.

—Ο πατέρας σου θα πάη σήμερα στον πύργο του 'Αετού; τόν έρώτησε δ Λακουζόν.

—Μάλιστα, λοχαγέ.

—Κατά ποιάν ώρα;

—Μου ειπε χθές ότι θα ξεκινούσε στις τρεις.

—Τί φόρους θα φέρη;

—Τρεις χιλιάδες λύτερες σινο. Έβδομηνταπέντε σκούδα, τέσσερα σακιά κριθάρι και τρία σιτάρι...

—Καλά. Πήγαινε να τόν

βρίξ, όπουδήποτε και άν δροσκασται αυτή τη στιγμή, πές του να προσποιηθί ότι του συνέβη κάποιο άτύχημα, ότι του έσπασε μιά ρόδα ή δ ζυγός των βοδιών του, και τέλος πάντων που τόν άνάγκασε να σταματήσει, και να με περιμένει στην καταράκτη του Ζιρώ.

—'Εκατάλαβες;

—Μάλιστα, λοχαγέ.

—Τρέχα, λοιπόν.

Ο Γκαρμπάς έχαιρέτησε στρατιωτικά, έκανε κανονική μεταβολή κι έφυγε τρέχοντας.

—'Εσύ θα μεταμφιεστής; έρώτησε δ Βαρδός τόν λοχαγόν.

—Όχι, γιατί ειναι τελείως περιττό. 'Εχω ένα άσφαλισματο μέσον για να μπά στον πύργο άπερατήρητος, καθώς βλέπετε.

—Νάχης τό νού σου!

—Μη φοβίστε. Θα πορούσα να ρησινδυνεύσω τη ζωή μου, δίχως καθόλου να τό σκεφθώ. 'Επειδή όμως πρόκειται να σώσω τη ζωή της 'Εγκλαντίνας και ή παραμικρή άπερσκεινία μπορεί να ειναι καταστροφική και για τούς δύο μας, θα είμαι πολύ προσεκτικός.

Ο Λακουζόν έβωσε τόν τελαμώνα του σπαθιού του, κι έπηρε τό μαχαίρι με τα πισόλια του.

—Λοχαγέ Λακουζόν, ειπε τό

τε ή Γκίτα, δέν έπροβλέψατε για όλα.

—Τί εξέχασα;

—Με ένα μέσον που τό μαντεύω θέλετε να υπίπε στον πύργο του 'Αετού κρυφά, σάν εχθρός. 'Αν σάς ανακαλύψουν όμως, τί θα κάμειτε;

—Θα άμυνθώ όπως μπορέσω!

—Στό τέλος όμως θα σάς σκοτώσουν, γιατί είσαστε ένας κι αυτοί ειναι πολλοί.

—Αυτό ειναι αλήθεια. 'Αλλά σου όρκίζομαι ότι θα πουλήσω άκριβά τη ζωή μου.

—Δέν άμφιβάλλω γι' αυτό. 'Η 'Εγκλαντίνα όμως τί θ' άπογίνη τότε;

Ο λοχαγός δέν άπήντησε.

—'Η Γκίτα έξακολούθησε ύστερα από μικρή σιγή:

—Πρέπει λοιπόν να βρήτε ένα μέσον για να φύγετε απ' τόν πύργο χωρίς να σάς ιδούν. 'Επήγατε πολλές φορές στον πύργο, δέν είν' έτσι;

—Ναι, συχνά.

—'Ακούστε με, λοιπόν, κα-

—'Επάνω απ' τη φωτιά ήταν μιά παλωρία χύτρα.

λά: άνάμεσα στη μεγάλη πλα-
τεια όπου βρίσκονται τα κτί-
ρια του πύργου και της κορυ-
φής του βράχου που αποτελεί
τη βάση του μεγάλου πυργί-
σκου, βρίσκεται ένα είδος μι-
κρής χαράδας. Έκει έχτισαν
ένα θόλο, ώστε να φαίνεται
σαν συνέχεια της πλατείας.
Στη μέση αυτού του θόλου έ-
χουν τοποθετήσει μια σιδερέ-
νια σκάρα για τα νερά. Αυτή
ή σκάρα βρίσκεται σε άπόστα-
σι λίγων βημάτων από την πόρ-
τα του πυργίσκου, που έπιχει-
ρυνει μ ε την αυλή της στέρ-
νας. Τα καταλαβαίνετε ύλ' αυ-
τά, λοχαγέ;

—Απολύτως.
—Καταλαβαίνετε λοιπόν πό-
σο μπορεί να ώφεληθή άπ'
αυτήν την έξοδό, ένας άποφα-
ιστικός άνθρωπος έν περι-
πτώσει κινδύνου. Άφου σημά-
ση κανείς τη σιδερένια σκάρα
δέν είναι δύσκολο να γλυστερή-
ση μέσα στο άνοιγμα αυτό που
καταλήγει στη βάση του πύρ-
γου. 'Απ' έκει ως την κοιλά-
δα είναι ένας άπότομος κατή-
φορος πάνω στον βράχο, άλλ'
αυτό βέβαια δεν πρόκειται να
σας τρομάξει, άφου μάλιστα ά-
ποτελεί το καλύτερο μέσον σω-
τηρίας.

—Εύχαριστώ, είπε ζωηρά ο
Λακουζόν. Εύχαριστώ πολύ
για τις πληροφορίες που μου
δώσατε. 'Αλλά που τις έμαθες
όλες αυτές τις λεπτομέρειες;
Μήπως έζησες μέσα στον πύρ-
γο του Άετού;

—Τις ξέρω όπως και τόσα
άλλα πράγματα, απήντησε ή
Γκίτα. 'Αλλά τώρα δεν μπο-
ρώ να σας δώσω την παραμι-
κρήν εξήγησι, την οποία δεν
έχετε βέβαια το δικαίωμα να
μου ζητήσετε δια της βίας.
Κάποτε, ίσως, θα σας τα πώ
όλα...

—Κράτησε τα μυστικά σου,
απήντησε ο Λακουζόν. Σ' εύ-
χαριστώ και πάλι, με όλη μου
την καρδιά για όσα έκανες για
μάς.

Μετά, γυρίζοντας προς τους
τρεις φίλους του τους έσφιξε
θερμά τα χέρια και είπε του
Μαρκίς, γονατίζοντας μπροστά
του:

—Φεύγω, πάτερ. Εύλογηστε
με και προσευχηθήτε για μένα
καθώς και για κείνην που πέ-
ριμένει εκεί κάτω!

Ο έφημέριος άπλωσε τα χέ-
ρια του επάνω άπ' το κεφάλι
του Λακουζόν:

—Πήγαινε, τέκνον, του εί-
πε, και ο Θεός άς είναι μαζί
σου για να σε προστατεύη!..
Ο λοχαγός έφυγε με βήμα
γοργό.

—Γυναίκα, είπε τότε ο Μα-
ρκίς, όταν έσβυσαν τελείως τα
βήματα του Λακουζόν, δεν πι-
στεύω να είπες ψέματα. Γι'
αυτό, πιστεύοντας στα λόγια
σου ο λοχαγός πάει ν' άντι-
μετωπίσει ποιός ξέρει τί τρο-
μερούς κινδύνους. 'Η ζωή σου
λοιπόν θα είναι έγγήσις για

την δική του: Θα μείνεις εδώ
ως πού να έπιστρέψη.

—Είμαι δηλαδή αιχμάλω-
τος ;
—Ναι και όχι. Θα σε φι-
λοξενήσωμε, αλλά δεν θα μπο-
ρέσης ν' άπομακρυνθής πριν
από την έπιστροφή του.

—Έστω, πάτερ μου. 'Υπα-
κούω. Άλλωστε ο Θεός είναι
μεγάλος και θα γίνη το θέλη-
μά του και όχι το δικό μας.

—Τί θέλεις να πής;

—Αυτό που είπα, πάτερ
μου. Μη με ρωτάτε περισσό-
τερα.

Ο έφημέριος Μαρκίς δέν έ-
πέμεινε, κι' έκάλεσε τον Σιδε-
ροπόδο.

—Πάρε αυτή τη γυναίκα,
του είπε. Μάς προσέφερε σπου-
δαίς υπηρεσίες και πρόκειται
να μείνη εδώ μερικές ώρες.
Δώστε της να φάη και να πιή
κι' ένα καλό στρώμα για ν' ά-
ναπαυθή.

Και πιδ σιγά έπρόσθεσε:
—Να πής στους ανθρώπους
σου να την φρουρούν καλά. Εί-
σαι υπεύθυνος άν φύγη!

Ο ύπασιπτής του Λακου-
ζόν έπήρε μαζί του την Γκίτα,
ή οποία σε λίγο ήταν ξαπλω-
μένη πάνω σ' ένα σωρό από
άχυρα και φαίνονταν κοιμισμέ-
νη. Δυό άντάρτες είχαν δια-
ταχθή να την φρουρούν και
είχαν σταθή σε άπόστασι λί-
γων βημάτων άπ' εκεί.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

Προτού φέρομε τους άνα-
γνώστας μας στον πύργο του
Άετού για τον όποιον γίνεται
λόγος από την αρχή του βι-
βλίου, είναι απαραίτητο να
δώσωμε μερικές τοπογραφικές
σημειώσεις, για να γίνη κα-
λύτερα αντίληπτη ή συνέχεια.
Ο πύργος αυτός κτίσθηκε
κατά τις αρχές του δεκάτου
πέμπτου αιώνας από τον Ζάν
ντε Σαλόν, κι' έδéseφε όλης
της περιφέρειας, ήταν δηλαδή
ένα είδος Θερμοπυλών για το
μέρος εκείνο.

Άριστέρα του γιγαντιαίου
βράχου όπου ήταν κτισμένος ο
πύργος, ανέβαινε προς τον ού-
ρανό μια πολύ μυτερή κορυ-
φή, έκτελώς χωρισμένη από
το ψηλό όροπέδιο.

Έκει πάνω λοιπόν, στην πα-
νύψηλη εκείνη κορυφή, ήταν
κτισμένος ο πιδ ψηλός πυρ-
γίσκος, που λόγω του σχήμα-
τός του έπηρεε το όνομα «Πυρ-
γίσκος της Βελόνης».

Και μένει κανείς κατάπλη-
κτος όταν αναλογισθή την άπί-
στευτη τόλημη εκείνου που πρώ-
τος έσκέφθηκε να κτίση ένα
φρούριο στην άρραστή εκεί-
νη κορυφή του βουνού.

Ο Ζάν ντε Σαλόν όνειρευό-
ταν να έχη στην κατοχή του
ένα φρούριο άπότομο άπ' ό-
λους τις μεριές. Και το όνειρό
του έγινε πραγματικότητα.

Όταν ο πύργος έτελειώσε,
τον έβάπτισε με το όνομα
«Πύργος του Άετού» και ή-

ταν άσφαλώς το καταλλήλοτε-
ρο όνομα, γιατί ο άνθρωπος
είχε έκθρονώσει τον άετόν, μό-
νον ως τότε κυριάρχου των
άποσειών εκείνων βουνών.

Ο πύργος δέν ήταν άπλωμέ-
νος σε όλη τη μεγάλη πλατεία
που έτεφάνονε το βουνό. 'Η-
ταν όμως ζωσμένος με ψηλά
τείχη, κτισμένα ακριβώς επά-
νω άπ' το γύρο βάραθρο.

Προτού φθάση κανείς στη
μέση της πλατείας έπρεπε να
περάση από δυό κρεμαστές γέ-
φυρες και κάτω από δυό κο-
λώνες που έκλειναν τη νύχτα
με βαρείες σιδερένιες πόρτες.

Η κυρία είσοδος του πύργου
μετά την πρώτη κρεμαστή γέ-
φυρα, έβλεπε προς το μέρος
του χωριού, κατά την Ντομ-
πιέφ.

Μια άλλη πόρτα μετά την
δεύτερη κρεμαστή γέφυρα έ-
βγαίνει στην πλατεία, στη μέ-
ση της οποίας ήταν κτισμένος
ο πύργος, ένα λαμπρότατο οί-
κοδόμημα, ο έξώστης του ό-
ποιού, στολισμένος με πελώ-
ρια δένδρα, επικοινωνούσε με
τον πυργίσκο της Βελόνης.

Άριστέρα της πλατείας και
προς το μέρος του δρόμου ή-
ταν ένα μεγάλο κτίριο, όπου
έμεναν οι φιλοξενούμενοι εύ-
πατρίδαι. Δεξιά, δεύτερο κτί-
ριο, πιδ ψηλό, ήταν ή κατοί-
κία των Ιπποκόμων, των ά-
κολούθων και των ύπηρετών.

Ο πυργίσκος της Βελόνης,
και' έξαιρεσιν όλων των άλ-
λων της Βουργουνδίας που εί-
χαν σχήμα τετράγωνο, ήταν ο-
λοστρογγυλός, για ν' άκολου-
θήση το σχήμα του βράχου ο-
που ήταν κτισμένος.

Ο πανύψηλος αυτός πυργί-
σκος δέν είναι παρά ένα δω-
μάτιο σε κάθε όροφο, και ά-
νέβαινε κανείς από μια σκάλα
που ήταν κρυμμένη μέσα στον
τοίχο.

Στην κορυφή, που ήταν πάν-
τα χωμένη μες' στα σύννεφα,
έκτιματιζε ή φρουδαρχική ση-
μαία. Και άπ' εκεί μπορούσε
κανείς να θαυμάση όλη την
γύρω πεδιάδα, και πέρα άπ'
την κοιλάδα του Έρισόν.

Στο βάθος της πλατείας και
πίσω από το κεντρικό οικοδό-
μημα του πύργου, ήταν ένα
κτίριο όπου έμεναν τα θηλυ-
κά μέλη της οικογενείας του
εκάστοτε πυργοδεσπότη, ένα
είδος γυναικωνίτου, τα παρά-
θυρα του οποίου έβλεπαν προς
την κοιλάδα.

Έπειδή ο Άντιντ ντε Μον-
τεγκιού δέν ήταν παντρεμένος,
το κτίριο αυτό είχε τελείως
έγκαταλειφθή και στην εποχή
που άναφέρεται ή ιστορία μας
ήταν σχεδόν μισογκρεμισμένο.
Για να φθάση κανείς εκεί έ-
πρεπε να περάση από μια καγ-
κλωτή πόρτα, που έμενε τώ-
ρα σχεδόν πάντα άνοιχτή.

Μια σκάλα, έφωδιασμένη κι'
αυτή με μια καγκλωλωτή πόρ-
τα, οδηγούσε σε μιάν αυλή,
μεταξύ του γυναικωνίτου και
του έξωτερικού τείχους. Έ-

κείνη την αυλή την έλεγαν
«Αυλή της Δεξαμενής» γιατί
βρισκόταν εκεί ή κεντρική
δεξαμενή του πύργου, το νερό
της οποίας ήταν για κάθε χρή-
σι εκεί μέσα.

Οι όρεινοι και οι άντάρτες
και όλοι όσοι έπολεμούσαν για
την ελευθερία της Κομητείας,
είχαν σε πολύ μεγάλη ύπόλη-
ψη τον πυργοδεσπότη αυτόν,
τον άρχοντα Μοντεγκιού, πρά-
γμα το όποιον έξηγγείται πολύ
ευκόλα.

Άκούσαμε τον λοχαγόν Λα-
κουζόν, να λέη του Ρολάνδου,
τα λόγια αυτά που έρμηνεύουν
τα αίσθήματα των άνταρτών
άπέναντι του εύπατρίδου:

—«Ο Άντιντ ντε Μοντεγ-
κιού είνε ένας από τους ένθερ-
μότερους ύποστηρικτάς της έ-
λευθερίας μας. Άπό τους ύ-
ποτελείς του στρατολογούε
τους άντάρτες μας, αυτός προ-
στατεύει και συντηρεί τις γυ-
ναίκες, τις μητέρες και τις ά-
δελφές των στρατιωτών μας
και ο πύργος του είναι το κέν-
τρον όλων των έπιχειρήσε-
ων!»

Κι' αλήθεια, ο Μοντεγκιού
τα έκανε όλ' αυτά, και μάλι-
στα με το παραπάνω.

Οι χωρικοί όμως, οι καλ-
λιεργητάι που έμεναν στην πε-
διάδα δέν μπορούσαν να έχουν
τα ίδια αίσθήματα άπέναντι
του, γιατί όλ' αυτά έπραγμα-
τοποιούντο εις βάρος των.

Έπιομήθευε βέβαια τρέφι-
μα και όλα στον λοχαγόν Λα-
κουζόν...

Έπαιρνε από τα κτήματα
και τα τιμάριά του ανθρώπους
που τους άφαιρούσε το άρο-
τρο άπ' τα χέρια για να τους
δώση το σπαθί και να τους
μεταβάλη σε καλούς στρατιώ-
τες, γενναίους υπερασπιστές
της πατρίδος των...

Έφροννιζε για τις γυναίκες
και τα παιδιά εκείνων που έ-
πολεμούσαν...

Έδειχνε χίλιες δυό άποδεί-
ξεις πως έμενε πιστός στον
όρκο που έδωσε στην 'Ισπανία,
για την άνεξαρτησία της έ-
παρχίας, καταπολεμώντας κά-
θε κατακτητική προσπάθεια
της Γαλλίας...

Συγχρόνως όμως είχε αύξη-
σει τρομερά τις φορολογίες,
σε όλη την περιφέρεια που ή-
ταν υπό την δικαιοδοσία του.
Και οι έπιστάται του έρευνού-
σαν τα σπίτια και τις καλύβες
των ύποτακτικών του για να
βεβαιωθούν ότι δέν είχαν κρυ-
μένο τίποτε παραπάνω από το
άπολύτως απαραίτητο για να
ζήσουν.

Άκόμη και οι καταστροφές,
οι ζημιές του πολέμου δέν ή-
ταν άρκητες να δικαιολογήσουν
μια καθυστέρηση στην πληρω-
μή των φόρων, που γινόταν
διαρκώς και βαρύτερο.

Δέν έλειπε βέβαια από τους
άνθρώπους αυτούς ο ένθουσια-
σμός για την διατήρησι της
άνεξαρτησίας των. Για την Έ-
λευθερη Κομητεία θα έδιναν

με την καρδιά τους και το τε-
λευταίο τους σκούδο. Θα ή-
θελαν όμως να έξοφλήσουν μια
για πάντα αυτό το χρέος σε
αίμα και σε χρέμα άπέναντι
της ιδιαίτερης πατρίδας των,
παρά να παθάνουν μια τέτοια
διαρκή αφαίμαξη.

Και τώρα, καθώς ήταν ύπο-
χρεωμένοι να σκύβουν διαρκ-
ώς το κεφάλι, έπαναστατού-
σαν μέσα τους, κατά της τυ-
ραννίας εκείνης που τους έ-
κανε άνυπόφορη τη ζωή.

Όλοι έννοιωθαν μιάν άπε-
ρίγραπτη άγανάκτησι όταν ά-
κουαν να προφέρεται το όνο-
μα του Μοντεγκιού, έν άντι-
θέσει προς τον Λακουζόν, τον
Μαρκίς και τον Βαρόζ, που
τους θεωρούσαν ήρωας κι' έ-
λευθερωτάς!

Έτσι, σιγά - σιγά δημιουρ-
γήθηκε γύρω από τον πύργο
του Άετού μια άτμόσφαιρα
μυστηρίου και τρόμου. Ο Μον-
τεγκιού έγινε ο ήρωας πολλών
άφηγήσεων που έμοιαζαν με
θρύλους. Για τους όρεινούς,
που αγαπούσαν πάντα τα με-
γάλα και καταπληκτικά πράγ-
ματα, ο τρομερός εκείνος εύ-
πατρίδης έγινε ένα πρόσωπο
σχεδόν φανταστικό και τις χει-
μωνιάτικες νύχτες, στα χωριά,
έποόφεραν το όνομά του με
τρόμο.

Άς άφήσωμε τον συνταγ-
ματάρχη Βαρόζ, τον έφημέριον
Μαρκίς και τον Ρολάνδο ντε
Σάμ ντ' 'Ιδερ να προσεύχον-
ται για την έπιτυχία του Λα-
κουζόν.

Άς άφήσωμε την γοητή Γκί-
τα να κοιμάται ή να κάνη πός
κοιμάται στο άχυρένιο στού-
μα που της έδωσαν, και λίγο
πάσα πέρα τους δυό άντάρτες
που την φρουρούσαν.

Άς άφήσωμε τον Γκαρμπάς
να τρένη για να συναντήση
τον πατέρα του. Άς άφήσωμε
τον λοχαγόν Λακουζόν να πε-
ριμένει σιμά στον καταρράκτη
το πέραςμα του πατέρα Γκαρ-
μπάς, και άς μεταφερθούμε
στην κορυφή του βουνού, σι-
μά στην πρώτη είσοδο του
πύργου του Άετού.

Η ώρα θα ήταν περίπου
τρεις το άπόγευμα. Ένα πλθ-
θος χωρικών είχε συγκεντρω-
θή στα περίχωρα του πύργου.

Άλλοι ήταν ακόμη κάτω
στην κοιλάδα, άλλοι ανέβαιναν
τον άπότομο άνήφορο με κάρρα
φορτωμένα, άλλοι τέλος περ-
νούσαν την κρεμαστή γέφυρα,
για να πάνε να πληρώσουν
τους φόρους των σε χρέμα και
σε είδος.

Κάθε τόσο αυτή ή παρέλα-
σις έσταματούσε για να δοθή
καιρός στον οικονομόν του πύρ-
γου να μετρήση, να έξετάσει,
να ζυγισή τα πράγματα που
έφερναν οι χωρικοί στον κύ-
ριό τους.

Μερικοί ένοπλιοι άνδρες,
συγκεντρωμένοι μπροστά στην
πρώτη κρεμαστή γέφυρα, έ-
φροννιζαν για την τήρησι της
τάξεως.

Μια μεγαλόσωμη και στιβα-
ρή γυναίκα, τριανταπέντε ως
σαράντα χρονών, ντυμένη όπως
όλες οι γυναίκες του βουνού,
έφθασε μόλις τότε στην κορυ-
φή του βουνού.

Στο χέρι έσφιγγε μια με-
γάλη βουκέντρα, με την όποι-
αν έσπρωχνε δυο πελώρια κα-
τάμαυρα βόδια, που έσερναν
ένα κάρρο φορτωμένο σανό,
οιτάρι και πατάτες.

—Ευλογητός ο Κύριος! εί-
πε όταν έφθασε μπροστά στη
γέφυρα. Έπί τέλους έφθίσα-
με και σε λίγο θα μπορούμε
να κυττάμε ψηλά χωρίς να δι-
ατρέχωμε τον κίνδυνο να στρα-
θωθούμε! Μπά, εδώ είσαι κι'
εσύ, κουμπάρε Μπρενικέ! Γι'
μου γίνεσαι!

Τα τελευταία αυτά λόγια τα
είπε σ' έναν ηλικιωμένο χω-
ρικό, που ήταν καθισμένος σε
μια μεγάλη πέτρα, στο ρείθρο
του δρόμου, κι' έρροκάνιζε
γενναία ένα κομμάτι μαύρο
ψωμί.

—Καλά είμαι Γκοτού, κι' έ-
σύ; έκανε ο γέρος στην κουμ-
πάρα του. Πολύ παρθένα μι-
λάς σήμερα, έπρόσθεσε μετά.
—Γιατί μιλάω παρθένα,
κουμπάρε; Είπα ότι αυτός ο
άνήφορος ήταν άτελείωτος...

—Καλά, αυτό το ξέρουμε...
Είπες όμως ακόμη, ότι έκόν-
τευες να στραβώθης...

—Το λέω και το ύποστηρί-
ζω...

—Και γιατί, σε παρακαλώ;
Τί σου συνέβη;

—Μά δέν μου λές, κουμπάρε
Μπρενικέ, μήπως εσύ μπορείς
να κυττάξης τον πυργίσκο της
Βελόνης χωρίς να στραβώθης;

—Έγώ; Έγώ τον κυττά-
σα όλη την ώρα που ανέβαινα
τον άνήφορο, και μάλιστα σκε-
φτόμουνά ότι έν πέση κανείς
άπ' εκεί επάνω έχει όλον τον
καιρό να πη κούρσας προς
το «Πάτερ ήμών» και το «Πα-
στεύω» προτού φθάση κομμι-
τισμένος κάτω στην κοιλάδα.

—Άλλοιμούνό μου! έφώναξε
ή Γκοτού. Τό έκανες αυτό
κουμπάρε Μπρενικέ;

—Άφου σου το λέω!...

—Και δέν είδες τίποτα;

—Απολύτως τίποτα.

Η Γκοτού έσταυροκοπήθηκε
δυό - τρεις φορές.

—Ευχαρίστησε τουλάχιστο
τον Θεό! είπε μετά.

—Γιατί να τον εύχαριστή-
σω ;

—Γιατί σε προφύλαξε από
ένα μεγάλο κίνδυνο.

—Καλέ για ποιόν κίνδυνο
μού μιλάς;

—Άν σ' έβλεπε το φάντα-
σμα θα στραβωνόσουν άμέσως!

Ο χωρικός άφησε το ψωμί
που κρατούσε και έγινε κατά-
χλωμος.

—Τό φάντασμα ! είπε κα-
θώς σηκωνόταν. 'Υπάρχει λοι-
πόν κανένα φάντασμα εκεί έ-
πάνω;

—Πώς! Δέν το ξέρεις;

—Δέν ξέρω τίποτα, σου τ'
δρικόζομαι!..

—Βέβαια και ύπόσχεσε το

φάντασμα!.. Έκανε ή Γκοτού.
Είναι κάτασπρο και ψηλό κα-
που εκατό πόδια!..

—Άλήθεια; Και τί κάνει;
Πότε παρουσιάζεται;

—Περιφέρεται διαρκώς στην
κορυφή του πυργίσκου.

—Και είναι συχνά εκεί;

—Σχεδόν πάντα.

—Άχ, Θεέ μου, Θεέ μου!
—Ετσι είναι, όπως σου τα

λέω, κουμπάρε Μπρενικέ! Την
ήμέρα, από την κοιλάδα, φαί-
νεται σαν κάτασπρο σύννεφο
με άνθρώπινη μορφή...

—Και όταν το ιδή κανείς
τυφλώνεται;

—Άμέσως! 'Η το πολύ ως
την άλλη μέρα το πρωί.

—Εσύ το είδες;

—Χριστέ και Παναγιά !
Άφου βλέπεις ότι τα έχω ά-
κόμη τα μάτια μου! Είδα ό-
μως κάποιον που το είδε.

—Κι' έτυφλώθηκε;

—Σάν να του έδιναν μια
τουφεκιά κατάμουτρα!

Ο χωρικός άρχισε να τρέ-
μη :

—Και που συνέβη αυτό το
δυστύχημα ; έρώτησε μετά
τραυλίζοντας.

—Σιμά στον καταρράκτη του
Ζιράφ. Επήγαινα μαζέψω τις
κατοίκες μου, στην πλαγιά του
βουνού, όταν είδα έναν ήρωά-
ον νέο, πολύ καλοντυμένο, σαν
εύπατρίδη. Μαζί του ήταν και
μια γοητή ή Γκίτα φαντάζο-
μαι...

—Εξαφνα τον είδα να
τρέχει στην κορυφή του λό-
φου και να κυττάη κατά τον
πυργίσκο της Βελόνης...

—Και είδε το φάντασμα;

—Φυσικά! Γιατί τον έκου-
σα να φωνάζη με τρόμο, φέρ-
νοντας τα γόδια μπροστά στα
μάτια και να παίονη άμέσως
τον κάτασπρο, τρέχοντας σαν
δαιμονισμένος.

—'Ηταν τυφλός;

—Και από τα δυό μάτια.

—Και σύ τί έκαμες τότε,
κουμπάρε;

—Εγώ έβαλα τα πόδια στον
όμο για να φύγω μιάν ίσρα
άσχητα άπ' εκεί. Μήπως δέν
θα έκανες και σύ το ίδιο, κουμ-
πάρε Μπρενικέ;

—Βέβαια!.. Βέβαια!..

Έγινε κάποια κίνηση στο
πλήθος των χωρικών. Η πα-
ρέλασις που είχε σταματήσει
για μια στιγμή, άρχισε πάλι.

Η Γκοτού έκέντησε τα δό-
δια της και άκολούθησε τους
άλλους, πρσνμα που την άνάν-
κασε φυσικά να διακόψη την
συνήτησι.

ΟΙ ΦΟΡΟΙ

Μόλις έφθασαν στην πλατεία
οι χωρικοί έσχημάτιζαν δυό
σειρές, μεταξύ των οποίων ά-
φηναν ένα έλεύθερο χώρο που
έτιγναινε από μια πόρτα στην
άλλη.

Ο έπιστάτης στεκόταν όρ-
θός στην αρχή της σειράς και
το επιβλητικό πρόσωπό του,
ποτισμένο από την άλαστονία,
έδειχνε καθαρά πόσο ήταν πε-
σώφνας για το άξίωμα που

κατείχε.
'Ηταν ένας άνδρας έθνητα
περίπου χρονών, κοντόχον-
δρος, με σιδεραούς ώμους και
λαμό ταύρου. Το στρογγυλό
και κατακόκκινο πρόσωπό του,
που μαρτυρούσε πως είχε συ-
χνές και στενές σχέσεις με το
κρασί, ήταν στεφανωμένο από
ένα φαλακρό μέτωπο. Και το
κεφάλι του ήταν στολισμένο
μόνο από τρεις τουφεκ γκιρίζα
μαλλιά, μια στην κορυφή και
τις δυό άλλες επάνω από τους
κρατόφους.

Τα γκιρίζα μάτια του λαμπο-
κοπούσαν κάτω από πυκνότητα
φρυδιά, κατάμαυρα, άκόμη. Το
κάτω χέλιος, χονδρό και σα-
κώδες, ήταν κυριολεκτικά κρε-
μασμένο.

Ο οικονομός αυτός στεκό-
ταν έσκούφωτος, φορούσε έ-
να είδος έπανωφοριού από μαύ-
ρο ύφασμα, δεμένο στη μέση
από ένα μάλλινο κορδόνι, σαν
τους καθολικούς καλογέρους.
Ένα ζευγάρι ματογυάλια έ-
σφιγγαν την άκρη της κον-
τόχονδρης ύλης του.

Καθώς στεκόταν όρθος έξε-
φύλλιζε μια μεγάλη φυλλάδα,
όπου ήταν γραμμένα όλων των
ύποτακτικών τα όνόματα, με
τους φόρους τους όποιους έ-
πρεπε να πληρώση ο καθένας
κάθε χρόνο.

Όταν έτρόκκειτο να γράψη
βουτούσε την πένα στο καλα-
μάρι που κρατούσε ένας μι-
κρός δίπλα του.

Η φυσιογνωμία αυτού του
άνθρώπου, τρισμένον από το
κρασί και την άλαστονία, ή-
ταν γελοία βέβαια, αλλά και
τρομερή συγχρόνως.

Τα γκιρίζα μάτια του είχαν
μεταλλικές άναλαμπές και μιάν
έκφρασι θηριώδη. Τό κρασι
σμένο κάτω χέλιος του έθιμι-
ζε το χέλιος του Καρακάλλα
και του Νέρωνος. Στις γραμ-
μές του προσώπου του θα μπο-
ρούσε κανείς να διακρίνη τα
χαρακτηριστικά της τίγρεως.

Οά αισθανόταν μεγάλη χα-
ρά βλέποντας τα δάκρυα που
προκαλούσε, θα ήταν άμειλι-
κτος σαν δήμιος και άντίσθη-
τος σαν την λαμπητό, ώστε
ο πυργοδεσπότης του Άετού
δέν θα μπορούσε να βρή κα-
ταλλήλοτερον άνθρωπον για
την είσπραξι των φόρων του.

Άς τον παρακολουθήσωμε
λιγάκι στη δουλειά του.

Έρριχνε μια ματιά στη φυλ-
λάδα του, κι' έφώναζε τα ό-
νόματα των χωρικών καθώς
και την φορολογία που έπε-
ρε να δώση ο καθένας. Αυτό
το προσκλητήριο είχε αρχίσει
από το μεσημέρι και τώρα έ-
κόντευε να τελειώση.

—Τζαμπαρία Γκοτζ, από το
κτήμα του Σαρμόν! είπε.
—Παρών ! απήντησε ένας
μελαχροινός άνθρωπος, με
πρόσωπο ήλιοκαμένο και σου-
θλερό.

Τοαβούσε πίσω του ένα με-
σώφνας για το άξίωμα που

γάλο άμάξι, που τόσ'ερναν δυό βόδια. Καί στο άμάξι αυτό ή-ταν δεμένα τέσσερα πρόβατα καί μιá άγελάδα.

Ο οίκονόμος έρριξε μιá μα-τιά στο άμάξι καί στα ζώα κι' έξηκολούθησε, άφου είδε τή φυλλάδα του:

—Πέντε σακκιά σιτάρι, δύο βρώμη, τρία κριθάρι, έξηνητα λύτερες λαρόδι, ένα χοιρομέρι, πενήντα σκούδα σέ μετρητά, μιάν άγελάδα δεκαοχτώ ιηνών καί τέσσερα παχειά πρόβατα, ακούρευτα. Τά φέραμε όλα;

—Μάλιστα, κύριέ μου, όλα έδώ είναι. Ορίστε καί τά πε-νήντα σκούδα.

Λέγοντας αυτά ο χωρικός, έβγαλε τά νομίσματα άπό ένα πουγγί καί τά παρέδωσε του έπιστάτη που τή πέταξε σ' ένα σακκίδιο που ήταν κρεμα-σμένοι άπό τόν άμιο του.

—Είναι όλα έν τάξει, Τζα-μαρία Γκού; είπε μετά. Τά γεν-νήματα είναι καλά ζυγισμένα καί τά πρόβατα είναι παχειά;

—Α, όσο γι' αυτό,, σάς έγγυώμαι!..

—Όλοι τά ίδια λέτε!.. Τέ-λος πάντων, τώρα θά ίδούμε. Καί ο οίκονόμος έκανε μιá χειρονομία.

Μερικοί ύπηρετές του πύρ-

γου έξεφύρωσαν άμέσως τό κάρρο κι' έβαλαν τό περιεχό-μενό του σέ μιá πελώρια πλά-στιγγα που ήταν έπίτηδες γιά τό ζύγισμα τών γεννημάτων.

Ο χωρικός τά παρακολου-θούσε όλ' αυτά με κάποια ά-γωνία στο βλέμμα.

Βρέθηκαν όλα σωστά καί τά πρόβατα ήταν άκριτά παχειά, με παχύ μαλλί. Καί τά φόρ-τωσαν πάλι όλα σ' άμάξι.

—Τό κτήμα, καθώς φαίνε-ται, είναι πολύ καλό! είπε ο οίκονόμος του χωρικού.

—Δέν έχω παράπονο, άπήν-τησε αυτός. Δουλεύω δέβαια σάν τό σκυλί καί μονάχα έτσι κατορθώνω νά τό καλλιεργήσω όλόκληρο.

—Καί στο τέλος του χρό-νου κάτι περισσεύει, έ;

—Όχι, μεγάλα πράγματα, κύριέ μου, τίποτε σχεδόν.

—Ο άρχοντας όμως δέν ει-ναι τής ίδιας γνώμης. Γι' αυ-τό αύξάνει τούς φόρους κατά δέκα σκούδα τό χρόνο, δυό σακκιά σιτάρι, τέσσερες στα-τήρες πατάτες καί δυό πρό-βατα.

—Μά, κύριέ μου!.. έφώνα-ξε ο χωρικός κατάπληκτος καί στενοχωρημένος.

—Δέν υπάρχουν μά καί ξε-

μά! τόν διέκοψε άπότομα ο οίκονόμος. Αυτό που σου ει-πα. Του χρόνου νά είσαι έν τάξει όπως καί τώρα, γιατί άλλως!...

Καί μετά έπρόσθεσε με βρον-τώδη φωνή:

—Έμπρός, άλλος τώρα!

Ο χωρικός, άπογοητευμέ-νος, έκέντησε τά βόδια του κι' έμπηκε με τό κάρρο του στό έσωτερικό του πύργου.

Ο οίκονόμος έρριξε μιá μα-τιά στή φυλλάδα του κι' έξα-κολούθησε:

—Πέτρος Κουνέ άπό τήν Γκράν Φινκόν: όκτώ σακκιά βρώμη, ένα χοίρο τριακοσίων λυτρών, ένα βόδι όκτακοσίων καί τριάντα σκούδα σέ με-τρητά.

—Ορίστε, κύριέ μου, άπήν-τησε ένας γέρος με κάτασπρα μαλλιά, οι κυρτωμένοι άμοι του όποίου έμαρτυρούσαν πώς είχε δουλέψει πολύ στή ζωή του.

—Όλα έν τάξει;

—Έν τάξει, κύριέ μου...

—Καί τά λεφτά;

—Ορίστε.

—Καλά. Νά ξεφορτωθούν τά πράγματα καί νά ζυγισθούν. Βρέθηκαν όλα έν τάξει. Ο γέρος είδοποιήθηκε ότι έπρε-

πε του χρόνου νά φέρη περισ-σότερα, καί έφυγε άμέσως με τό κάρρο του.

—Φραγκίσκος Τεραί, άπό τό κτήμα Πτι Σιέτ, έξηκολού-θησε ο οίκονόμος. Δεκαπέντε σάκκοι σιτάρι, τέσσερες ά-λευρι, έξη βρώμη, τρεις κρι-θάρι, πέντε σιατήρες πατάτες, δυό βόδια όκτακοσίων λυτρών, τέσσερα πρόβατα παχειά καί ακούρευτα καί πενήντα σκού-δα σέ μετρητά.

Κανείς δέν άπήντησε «πα-ρών».

Ο οίκονόμος έσήκωσε τά μάτια καί αντί άπό τόν χωρι-κό που έπερίμενε, είδε μπρο-στά του ένα όμορφο κορίτσι, χλωμό καί ντροπαλό, που έ-τρεμε καθώς έσκούπιζε τά μά-τια του με ένα πρόστυχο μαν-τήλι.

—Ποιά είσαι έσύ; τήν έρώ-τησε άπότομα.

—Είμαι ή κόρη του Φραγκί-σκου Τεραί, έμουρμούρισε ή νέα.

—Καί ο πατέρας σου που είναι;

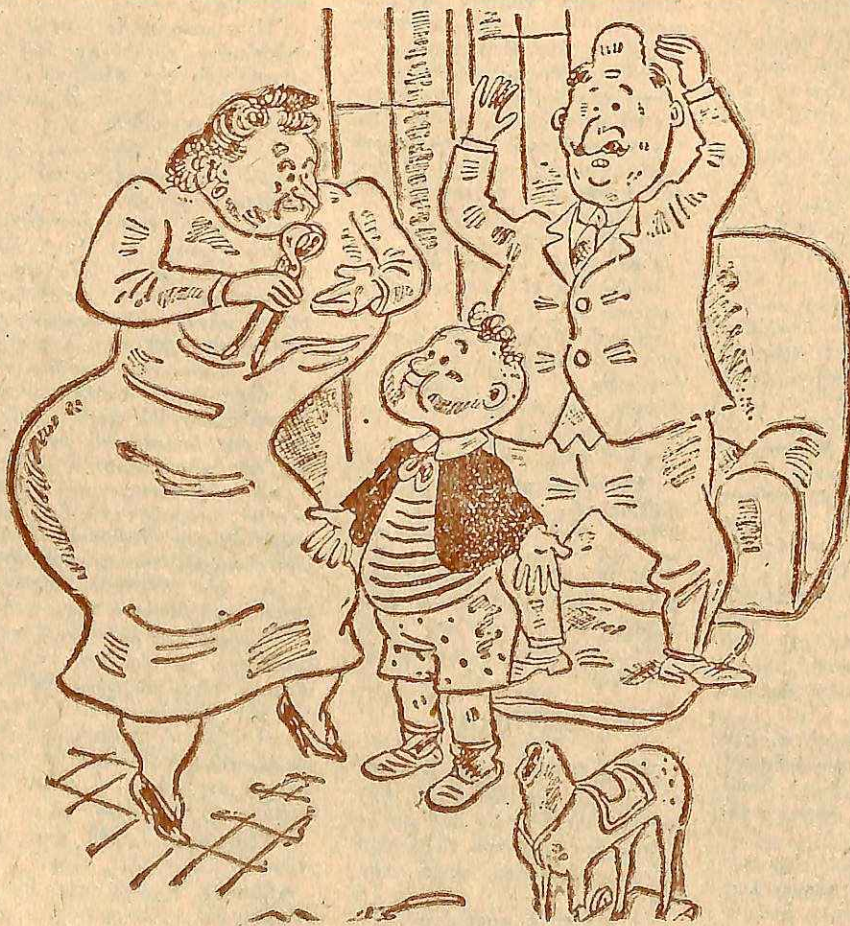
—Στό σπίτι.

—Γιατί δέν ήθε;

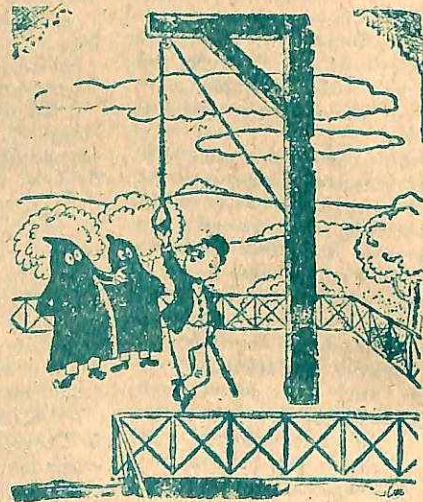
—Δέν μπόρεσε.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΝΕΨΙΟΙ

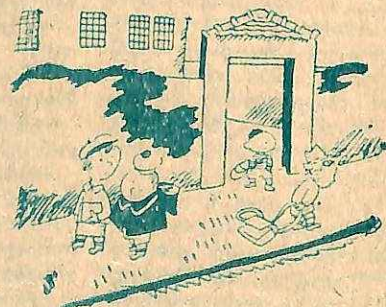

—Γιατί χτύπησες τόν θείο με τή ντανάλια στο κεφάλι; Μά άφου δέν θάρηκα τό σφυρί, καλέ μαμά;

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Τί κάνεις αύτό καταδικε; —Με συγχωρείτε. Ένόμιζα πως βρίσκομαι σέ λεωφορείο.

ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΣ

—Τί δουλειά κάνει ο πατέρας σου; —Απλώνει τό χέρι του... —Είνε λοιπόν ζητιάνος; —Όχι, είναι άστυφύλακας τής τρο-χαίας.

συγκαταβατικός, αλλά μιá γοητευτική γυναίκα θά ξε-ρρη έβέβαια ότι ή περίοδος αύτή τής καλωσύνης καί τών ύποχωρήσεων δέν μπο-ρεί νά διαρκέση γιά πάν-τα.

Τά μαθήματα τής μαγει-ρικής είναι πάρα πολύ πρα-κτικά. Νά οι μαθήτριες έ-πι τό έργον: ή μιá έτοιμά-ζει τήν σούπα, άλλη τήν έντράδα, τρίτη τό γλυκό. Δέν κάνουν όμως όλες κά-θε μέρα τήν ίδια δουλειά. Αύτή που χθες έκαθάρισε τις πατάτες σήμερα θά καθαρίση τά ψάρια, αύριο τά χόρτα καί ούτω καθ' έ-ξης.

Μονάχα σ' ένα σημείο συναντώνται πάντα όλες μαζί οι μαθήτριες: στο φάγωμα τών όσων έχουκα-τασκευάσει με τά χέρια τους. Έκτός αύτου, κάθε Σάββατο έχουν τό δικαίω-μα νά καλέσουν εις νεύμα

τούς άφραβωνιαστί κ ο ύ ς των, γιά νά πεισθούν μόνοι τους περί τής πρόόδου έ-κείνων που πρόκειται νά γίνουν σύντροφοι τής ζωής των.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥ-ΧΙΑΣ

Ετσι, στο τέλος του μη-νός καί άκριβέστερα 28 μέρες μετά τήν έγ-γραφή της, ή μαθήτρια έ-γινε τελεία σύζυγος. Καί αυτό μόν δέν πιστοποιείται με δίπλωμα, αλλά μπορεί νά είναι κανείς άπολύτως βέβαιος, ότι σεδοποιαδήπο-τεστιγμή ή γυναίκα αύτή είναι εις θέσιν νά δώση δείγματα τής ικανότητός της.

Αντί διπλώματος, ή διευ-θυνοίς τής σχολής δίνει σ' αυτές που άποφοιτούν ένα βιβλιαράκι, που είναι πρα-γματικό εύαγγέλιο γιά μιá παντρεμένη γυναίκα. Μπορείτε νά κρίνετε καί μόνοι σας άπό τά έξης ά-ποσπάσματα:

«Όταν ο άντρας σου θέ-λη νά βγίη άπ' τό σπίτι γιά νά συναντηθί με φί-λους του, μη του φέρνης τήν παραμικρή αντίρρηση.

Αρκοῦνε, λοιπόν, τόσο λίγα μαθήματα γιά νά μεταβληθί μιá γυ-ναίκα σέ μιάν ιδεώδη σύ-ζυγον;

Αυτό, τουλάχιστον, βε-βαιώνει τό πρόγραμμα που δίνουν στις μαθήτριες κατά τήν έγγραφή τους στο πρότυπο αυτό σχολείο του Βερολίνου, όπου φοι-τούν όσες θέλουν νά έξα-σφαλίσουν μιάν άρμονική ζωή με τόν άνδρα τους. Έξ άλλου, ή καλή θέλησις, πρό παντός τών γυναικών, κάνει θαύματα, πράγμα που είναι άρκετό. Έστω κι' άν παραδεχτούμε ότι μο-νάχα με ένα θαύμα μιá γυναίκα μπορεί νά μετα-βληθί σέ ιδανικήν σύζυ-γον.

Οι μαθήτριες τής scho-λής αύτης είναι γυναίκες, που παρ' όλη τή νεαρή τους ηλικία, άγωνίζονται γιά νά κερδίσουν τό ψωμί τους, όσο καί οι άνδρες. Έπειδή όμως θέλουν νά παντρευτούν καί ως που νά φανή κανένας άνδρας στόν όρίζοντα (μερικές είναι άρ-ραβωνιασμένες) πηγαίνουν στο σχολείο γιά νά μάθουν, όσα πρέπει νά έέρη κάθε καλή σύζυγος. Καί πηγαί-

νουν στο σχολείο έπειδή στο σπίτι δέν έχουν τόν καιρό νά μάθουν ώρισμένα πράγματα: έρχονται κου-ρασμένες άπό τήν δουλειά τους, όταν ή μητέρα ή ή ύπηρέτρια έχουν τελειώ-σει όλες τις δουλειές του σπιτιού.

Η σχολή αύτή του Βερο-λίνου διαφέρει άπ' όλες τις άλλες του είδους αύ-τού που βρίσκονται σέ διά-φορα μέρη του κόσμου μό-νο στόν τύπο τών μαθητρι-ών της. Στή σχολή αύτή δέν φοιτούν άδιακρίτως ό-λα τά κορίτσια που πρόκει-ται νά παντρευτούν, παρά μονάχα οι εργάτριες καί οι υπάλληλοι, μεγάλων έρ-γοστασίων καί καταστημά-των. Καί τά διδάκτρα τά πληρώνουν οι ιδιοκτήται τών εργοστασίων καί τών καταστημάτων αύτών, στά κορίτσια που έχουν περισ-σότερο άπό πέντε έτών ύ-πηρεσία.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΧΙ

Τά μαθήματα δέν δια-φέρουν, φυσικά, άπό τά άλλα σχολεία του είδους αύτου: μαγειρική, διαχείρισις του σπιτιού, πε-ριποίησης πών παιδιών.

πρώτες βοήθειες, μαντάρι-σμα, κηπουρική κλπ.

Δέν είναι όμως όλη τά μαθήματα ύποχρεωτικά. Καί αυτό άποτελεί ένα άλ-λο χαρακτηριστικό αύτου του σχολείου. Κάθε μαθή-τρια παρακολουθεί τά μα-θήματα έκείνα που νομίζει ότι τήν ενδιαφέρουν περισ-σότερο.

Σχεδόν καμιά δέν άπου-σιάζει άπό τό μάθημα τής μαγειρικής καί τής οικια-κής οικονομίας. Καί αυτό είναι εύνόητον, πρό παντός έπειδή σέ κανένα άλλο μέ-ρος του κόσμου όσο στή Γερμανία δέν πιστεύει ο κόσμος στήν παροιμία που λέει: «Γιά τόν άντρα ο έ-ρώς μπαίνει στήν καρδιά περνώντας άπό τό στομά-χι». Η έκφρασις είναι λι-γάκι σκληρή γιά τούς άν-τρες, βασίζεται όμως στήν πραγματικότητα.

Είναι άναμφισβήτητο, ό-τι καί τά πιο άσήμαντα πράγματα έχουν τή σημα-σία τους. Έτσι, ένα καλό μαγειρεμένο καί νόστιμο φαγητό συντελεί πολύ στήν εξασφάλισι τής συζυγικής εύτυχίας. Κατά τούς πρώ-τους μήνες του γάμου ο άντρας είναι βέβαια πολύ

Μονάχα πληροφορήσε τον ότι, κατά σύμπτωση, έτυχε να ιδής εκείνην την ήμερα ένα παιδικόν σου φίλον, περαστικόν απ' εκεί, με τόν όποιον πολύ θα ήθελες να πές στον κινηματογράφου.

»Αν αντίληφθής ότι ό άνδρας σου σε προδίδει, ρώτησε άμέσως τη συνείδησί σου τί πρέπει να κάμης: άν τόν άγαπάς άκόμη προσποιήσου ότι δεν ξέρεις τίποτε και προσπάθησε να τόν κατακτήσης σαν να μñ ήταν ποτέ δικός σου. Προσπάθησε να είσαι γι' αυτόν μια γυναίκα νέα: είναι ό μόνος τρόπος αυτός για να τού προκαλέσης τó ενδιαφέρον. Και άν δεν τόν άγαπάς πιά ευχαρίστησε τόν Θεόν πού βρέθηκε μια άλλη πού δέχεται τις έρωτικές του έκδηλώσεις και σ' άφήνει έσένα ήσυχην ν' άπολαμβάνης τις χαρές της οικογενείας και της μητρότητος...

»Αν άγαπάς τόν άντρα σου μη τού παρουσιάσης ποτέ τις παιδικές σου φίλες. Μñν κακολογής τη μητέρα του και άν αυτός κακολογή τη δική σου, προσπάθησε να μη στενοχωρηθής πολύ. Να δείχνης πάνταντα πώς είσαι έρωτευμένη μαζί του και πρò παντός να τόν κολακεύης. Γιατί μόνον έτσι θα τού γίνης άπαραίτητη».

Δ. ΒΕΓΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Οί γρηές ξεχνούν ότι ήσαν νέες όταν μιλούν για τις νέες και οί νέες δεν συλλογίζονται ότι θα γηράσουν όταν μιλούν για τις γρηές.

★ Μόνον σ' εύγενικά χέρια είναι εύγενικό μέταλλο ό χρυσός.

★ Αν θέλγης να πάρης καλή συμβουλή, μη ρωτήσης τόν φίλο σου. Ρώτησε τόν έχθρο σου και κάμε τó αντίθετο απ' εκείνο πού θα σε συμβουλευθή.

★ Δικαιοσύνη είναι πολλές φορές ή καλοσυναισθημένη κόρη της έκδικήσεως.

★ Η λήθη τις περισσότερες φορές πηγάζει από άχαριστία παρά από γενναίοφροσύνη.

★ Η φιλαρχία και ή φιλαργυρία είναι τά δυό μόνα πάθη πού δεν γηράσκουν ποτέ.

★ Είσαι εύτυχής όταν μπορείς να κάμης ό,τι θέλγης κι' έχεις κάμει ό,τι πρέπει.

★ Οί φτωχοί ξέρουν καλύτερα τούς φίλους τους από τούς πλουσίους.

★ Η φίλια μισεί τόν έρωτα, όπως ό φτωχός τόν πλούσιο.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. Ένα έράδν πού ή Τζέννη, κλεισμένη στο δωμάτιό της, εργαζόταν έντατικά για ν' άποτελειώση ένα έργοέχειρο, πού της προμήθευσε ό Σιμόν, ό Μενιέ κάλεσε τόν θυρωρό και τόν μάραμπα Βισέτρ στο δωμάτιό του για να τούς ζητήση μια συμβουλή:

—Ξέρετε, τούς είπε, ότι ή Τζέννη παντρεύεται.

—Μέ ποιόν, λοιπόν; ρώτησε ό Σιμόν.

—Διάβολε! τό ξέρει καλά παν πόνιρ, πού θέλεις να κάμης πάντα τόν άνήερό. Άς είναι αυτό δεν μας ενδιαφέρει. Η Τζέννη παντρεύεται, αυτή είναι ή ούσια.

—Και θέλεις να χρησιμοποιήσας ως μάρτυς; ρώτησε ό Σιμόν).

13ον

—Δέν είναι ώρα άκόμα. Να τί συμβαίνει: ή Τζέννη γεννήθηκε στην επανάστασι τού 48 και ή ληξιαρχική πράξις της γεννήσεώς της χάθηκε.

—Διάβολε! Μεγάλη δουλειά! φώναξε ό θυρωρός. Παίρνουμε αντίγραφο από τη Δημαρχία.

—Η Δημαρχία κάηκε, τραύλισε ό Μενιέ κοκκινίζοντας για τó ψέμα του.

Ό μάραμπα Βισέτρ πού άκουγε, ως τώρα σιωπηλός:

—Χρειάζεται, άπλοούτατα, να γίνη νέα πράξις, είπε.

—Και πώς θα γίνη αυτό; ρώτησε ό Μενιέ με κάποια άνησυχία.

—Τό πρώτο πράγμα πού επιβάλλεται σε τέτοια περιπτώσι, άποκρίθηκε ό μάραμπα Βισέτρ, είναι ή συγρότησις οίκογενειακού συμβουλίου, για να άναγνωρισθ ή και βεβαιωθ ή ότι ή Τζέννη είναι νόμιμος κόρη σου.

Ό Ζακόμπ Μενιέ άνεσκόγησε.

—Α! έτσι πρέπει να γίνη;

τραύλισε.

—Βέβαια, δήλωσε ό Σιμόν, δεν ύπάρχει άλλος τρόπος...

Ό Ζακόμπ σκέφθηκε για μια στιγμή. Μετά, για να βρή τόν καιρό να συγκεντρώση τις σκέψεις του, πήγε και πήρε από τόν μπουφέ, τρία ποτήρια κι' ένα μπουκάλι κρασιού.

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΘΥΡΩΡΟΣ ΣΙΜΟΝ

Ό θυρωρός, ένθ ό Ζακόμπ γέμιζε τά ποτήρια σκεπτόταν μέσα του: «Τί καλός άνθρωπος, αλήθεια! Ευχαριστιέται κανείς να τού κάνη έκδούλευσι. Κι' όταν συλλογίζωμαι πώς ύπάρχουν άνθρωποι πού θέλουν να τόν λυτήσουν! Λοιπόν, μα την πίστι μου, αυτό δεν θα γίνη. Κι' άφού δεν έχει χρήματα να πληρώση τó καθυστερούμενο νοίκι του, κι' ό άφέντης θέλει να τόν καταδικώξη δικαστικώς, θα τού δώσω έγώ τά χρήματα πού τού χρειάζονται...»

Και κυττάζοντας τόν Ζακόμπ ό θυρωρός, έξηκολούθησε νοερά :

«Δέν θ' αφήσω έγώ να σου πουλήσουν τά φτωχικά σου έπιπλα και τά παληόρουχά σου, σύντροφε. Δέν έξέχασα ότι ήρθες και μ' έπήρες απ' εκεί πού φύλαγα σκοπός στην ταβέρνα. Τό θυμάμαι καλά έγώ, ήταν τόν Ιούνιο τού 48! Και λοιπόν, εί ναι ή συγρότησις οίκογενειακού συμβουλίου, για να άναγνωρισθ ή και βεβαιωθ ή ότι ή Τζέννη είναι νόμιμος κόρη σου.

Ό Σιμόν διακόπηκε ξαφνικά στις σκέψεις του, από τόν Ζακόμπ πού έλεγε:

—Λοιπόν, φίλοι μου, έπειδή δεν έχω οίκογένεια, θα την άντικαταστήσετε σείς την οίκογένειά μου όταν θα γίνη τó συμβόλαιο... Και τώρα άς πιούμε ένα ποτηράκι στην ύγιά μας...

Τά τρία ποτήρια τούγγαξαν, κι' ένθ ό μάραμπα Βισέτρ έκάμει μονάχα ότι πίνει, ό Σιμόν άδειαζε τó ποτήρι του μονορούφι. Έπειτα, άδειασε και τó περιεχόμενο τού ποτηριού τού κλειδαρά, έτσι ώστε, όταν τó μπουκάλι δεν είχε ούτε οταγόνα πιά μέσα, ό αιώνιος θυρωρός βρισκόταν σε κατάστασι πού δεν άπείχε και πολύ από τó μεθισί.

Όταν χωρίστηκαν, τρίλιζε καθώς κατέβαινε τη σκάλα, κι' άπ' όλες τις προηγούμενες καλές διαθέσεις του δεν τούμεινε ούτε ή παραμικρή καν άνάμνησις. Τούναντίον μάλιστα τώρα, μονολογούσε:

«Δέν είναι άδικο πράγμα να πεθαίνης από την πείνα όταν έχης κόρη νέα κι' όμορφη σαν τη Τζέννη! Θέλει να παντρευτή... Μα ή δυστυχισμένη δεν τό βάζει με τό νού της πώς ό Μαροσιάλ, ό νοικιάς μου, δεν είναι γι' αυτή, άφού ή δεσποσύνη Λευκή ντ' Ωμόν, πού είναι επίσης όμορφη και πλούσια μ' ένατομύρια κοντά στ' άλλα, άγαπά κι' αυτή τó δικηγόρο!... Όχι! Δέν άξίζει να γελιέται έτσι ή καυμένη ή Τζέννη... Κι' έπειτα έχω μια καλή δουλειά γι' αυτήν! Τό κάτω - κάτω, τί είναι ό γάμος :

»Ένα λαχείο! Μπορεί όμως να γίνη κανείς εύτυχισμένος και χωρίς να παρουσιασθ ή στον κύριο δ ήμαρχο! Ό κ. Έδουάρδος έχει παρά με ούρά. Θα την κάμη εύτυχισμένη, χωρίς να είναι άναγκασμένη να δουλεύη με τη θελόνα από τó πρωί ως τó βράδυ... Και πρώτα απ' όλα, λοιπόν, θα πάω άμέσως να είδοποιώση τη δεσποσύνη Λευκή. Ένα! Έπειτα θα έργασθώ για τó «φίλο» μου Έδουάρδο! Δύο!... Αυτό θα είναι λιγάκι δύσκολο βέβαια, αλλά δε βαρύνεται! Άφού ό καλός μου πώγην σύντροφος Ζακόμπ έχει ανάγκη από χρήματα... Τέλος πάντων. Θα δούμε!»

Κι' ό Σιμόν, μόλις έφθασε, μονολογώντας και τριμλίζοντας στο θυρωρείο του, έγραψε στη Λευκή ένα γράμμα στο όποιο της άνέφερε τά πάντα, χωρίς να ξεχάση να προσθέση πώς θα ενεργούσαν να κάμουν νέα πράξι της γεννήσεως της Τζέννης...

Όταν ή Λευκή ντ' Ωμόν διάβασε τó γράμμα εκείνο, μεδαστανική ιδέα πέρασε από τó μυαλό της, μια από τις μυσ-

ρές εκείνες ιδέες πού μονάχα ή ζηλοτυπία μπορεί να έμπνεύση : Έγραψε ένα άνώνυμο γράμμα στον Μαροσιάλ, στο όποιο του μιλούσε για φανταστικές σχέσεις της Τζέννης με ένα κομψό και πλουσιώτατο : γιο πού σκόπευε να την κάμη έρωμένη του.

Κατά διαβολική σύμπτωσι τó γράμμα αυτό της Λευκής έφθασε στα χέρια τού Μαροσιάλ ταυτόχρονα με κάποιο άλλο, πού άπηύθυνε πρòς τόν νεαρό άντεισαγγελέα ό άδβόκς Μουριέ, κρατώντας την έπ' όψει πού τούδωσε.

«Κίριε, άρχιζε ό κληρικός, πριν σάς άπευθώνω τις γραμμές αυτές, συμβουλευθήκα πολλές φορές τη συνείδησί μου. Πιστεύω δε ότι σάς παρέχω πατρική συμβουλή, πού ύταγορεύεται από τη φρόνησι, συνιστώντας σας να μην έτελεστείτε την πρόθεσί σας να παντρευθήτε τη δεσποινίδα Τζέννη Μενιέ. Μη μ' έρωτάτε την αίτία πού μ' έμπνέει τη συμβουλή αυτή, δεν μπορώ να σάς την πώ. Χωρίς να γίνω έπίσκοπος, δε είδα όμως βέβαιος ότι δίστασα πολύ, πριν σάς έπιστήσω την προσοχή σε περιπέτειες, πού μπορούσαν να χουν τις πύδ όλέθριες συνέπειες για σάς. Πονώ, πιστέψατέ με, γιατί σάς προένω τόσο μεγάλη λύπη. Νομίζω όμως ότι έκπληρώ ένα καθήκον.»

Τό άνώνυμο γράμμα της Λευκής ντ' Ωμόν, πού ίσως σ' άλλην περίπτωσι να πετιόταν με περιφρόνησι, έρχόταν τώρα να ύποστηρίξη ακριβώς και να συμπληρώση άόκη όσα έγραφε ό κληρικός...

Ό Μαροσιάλ δέχθηκε τó χτύπημα κατάστηθα. Η συμβουλή πού τούδιδε ό άδβόκς τού φάνηκε πώς ήταν ή τελειωτική κατοδίκη της Τζέννης.

Ό μεγάλος όμως έρως πού έννοιθε για νή νέα, δεν τόν άφηνε, μ' ένα του γράμμα, να στυνματίση άμέσως τη διαγωγή εκείνης πού του παρουσίαζαν ως άνάξιά του και για πολλές μέρες ό νεαρός δικαστικός φαινόταν σαν έκημεδνισμένος από τόν ψυχικό του πόνο.

Άμέτρητες φορές άρπαζε νευρικά την πένα για να γράψη στη Τζέννη πώς διέκοπτε κάθε σέσι μαζί της, και κάθε φορά δίσταζε. Μετά τού πέρασε ή ιδέα να γυρίση στο Παρίσι κρυφά και να παρακολουθήση μερικές μέρες την εργάτρια στις έξόδους της από τó σπίτι αλλά γρήγορα έγκατέλειψε και την ιδέα αυτή ως άνάξιά του.

Μόνον, έπειδή είχε ύποσχεθ ή στη Τζέννη πώς σε λίγο θα έπέστρεφε για να την έπισκεφθ ή, πήρε την άπόφαςι να μη έκπληρώση την άπόφαςι αυτή.

«ΘΑ ΦΑΝΩ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΟΥ»

Στό μεταξύ αυτό ή νέα λογάριζε μια - μια τις μέρες

πού περνούσαν, έλπίζοντας πώς θαβλεπε, επί τέλους, να έρχεται, όπως της είχε ύποσχεθ ή, εκείνος πού τόσο τρυφερά άγαπούσε.

Τά βράδια, περνούσε ώρες όλόκληρες στο παράθυρο τού μικρού της δωματίου, για να δ ή μήπως θα διέκρινε τó άγαπημένο πρόσωπο τού Μαροσιάλ. Ουμώταν όλες τις συνομιλίες, όλες τις ύποσχέσεις πού είχαν ανταλλάξει και έλεγε μέσα της πώς δεν ήταν βέβαια δυνατόν, εκείνος πού είχε έργαδωνιασθ ή μ' αυτήν, να την έξέχασε και να παραμελούσε νάβη να την δ ή. Κι' έτσι ή φτωχή κόρη, ζητούσε μόνη της να καθυσχάση τόν εαυτό της.

Οί μέρες όμως περνούσαν σε μια αγωνιώδη βλαμνή, πού όλοένα γινόταν πιο σκληρή, πιο άδάσταχη.

Τό πρόσωπο της Τζέννης φανέρονε τώρα όλη τη λύπη πο ύγέμιζε την ψυχ ή της και δεν πήγαινε πιά παρά τρέμοντας, να βλέπη τόν μάραμπα Βισέτρ, τó μεσημέρι, όπως συνήθιζε τακτικά, την ώρα πού ό γέρο κλειδαράς έβγαине από τó έργοστάσιο. Σ' αυτόν έμπιστευόταν όλους τούς φόβους και έλπίδες της κι' έτσι ό μάραμπα Βισέτρ ήξερε τί γινόταν στην καρδιά της Τζέννης. Δέν άγγησε δε να προσέξη τη λύπη, πού όλο και έμφραστικώτερη ζωγραφιζόταν στο πρόσωπο της νεαρής έργάτριας.

—Σας εύχαριστώ, κύριε, διέκοψε ή εργάτρια, πού μ' έσυλλογισθήκατε. Θέλετε να σας παρουσιάσω μερικά δείγματα;

—Μα εσύ ύποφέρεις, παιδί μου! τόλμησε να της π ή τέλος, βλέποντας τά μάγουλά της να χάνουν τó ρόδινο χρώμα τους πού σιγά - σιγά τó αντικαθιστούσε μια άσθενική όχρότης.

—Σε σάς όφείλω να πώ την αλήθεια, άποκρίθηκε ή Τζέννη. Θα σάς πώ ό,τι νοιώθω. Ναι, μαντεύσατε καλά. Υποφέρω ! Υποφέρω γιατί φοβούμαι μη μ' έξέχασε.

Ό μάραμπα Βισέτρ έξακολούθουσε να ρωτά πατρικά, κι' έμαθε ότι ή νέα βασανιζόταν από άνησυχίες ως πρòς την πραγματοποίησι τών έλπίδων της. Έπίστευε ότι ό γάμος της θα γινόταν μετά την πρώτη περίοδο τού πένθους, αλλά είχαν περάσει δυό μήνες από τó θάνατο της Μιέρθας και ό Μαροσιάλ δεν άκούσαν καθόλου.

Είς μάτην ό μάραμπα Βισέτρ, δοκίμαζε να παρηγορήση τη νέα και σιγά - σιγά ή ίδια άνησυχία άρχισε να καταλαμβάνη κι' αυτόν.

Τέλος μια μέρα έξέφρασε άνεπιφύλακτα τούς φόβους του και δήλωσε στη Τζέννη καθαρά, πως θα πήγαινε να ζητήση πληροφορίες και να μάθ ή τί τó άνησυχητικό ύπήρχε πραγματικά στην άπουσία τού Μαροσιάλ και στην τόσο παρατεταμένη σιωπή του...

Άνυπόμονη όμως ή Τζέννη έννοιωσε ζωρή έπιθυμία να ρωτήση σχετικά τόν Σιμόν.

Καλύτερα από κανε άλλον ό θυρωρός ήταν σε θέσι να έχ η είδησεις για κείνον πού, μ' όλο πού δεν έμεινε πιά στα Παρίσι, εξακολούθουσε να είναι πάντα νοικιάς του.

Κι' ύστερα από άμειρους διασταγμούς άπεφάσισε τέλος να τó κάμη. Ό Σιμόν όμως άπέφυγε, μ' άρκετή έπιτηδειότητα, ν' άπαντήση σ' όλες τις ερωτήσεις, κι' αντί να μιλή για τόν Μαροσιάλ, έφερνε τη συζήτησι γύρω από τόν Έδουάρδο Ντεζανιέρ, πού τόν άντάμοιβε άρκετα πλουσιόπαροχα για τις υπηρεσίες του πού τού προσέφερε.

Έτσι ή Τζέννη έμαθε ότι είχε έλκύσει την προσοχή κάποιου από καιρό και νομίζοντας ότι έπρόκειτο για κάποια δουλειά πού θα της άνέδταν εύχαρίστησε θερμότατα τόν θυρωρό.

Ό πατέρας σου, βλέπεις, δεσποσύνη, έκαμε ό Σιμόν, δεν μπορεί να έργασθ ή πιά. Κι' άν σούκοβαν ξαφνικά τη δουλειά, δεσποσύνη, δεν βλέπω πώς θα τά βγάξετε πέρα με τά τρία νοίκια πού καθυστερείτε, χωρίς να λογαριάσωμε και τόν μήνα πού τρέχει, άφού είναι συμφωνία, στο συμβόλαιο έννομιάσεως, να πληρώνη προκαταβολικώς ό μπαμπάς σου. Άφρησε πού ό νέος σπιτονοκός της δεν είναι και τόσο συγκαταβατικός... Τέλος πάντων, δεσποινίς Τζέννη, σκέφθηκα για σάς μια νέα δουλειά...

—Α! εύχαριστώ, κύριε Σιμόν! έτραύλισε ή εργάτρια με την άνησυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο γι' αυτά πού άκουσε.

—Θά σάς παρουσιάσω τó πρόσωπο πού θα σάς δώση τη δουλειά αυτή ! είπε χαμογελώντας ό θυρωρός...

Τό «πρόσωπο» δε αυτό δεν ήταν άλλος από τόν Έδουάρδο Ντεζανιέρ, πού πολλές φορές είχε παρακολουθήσει την εργάτρια, χωρίς να βρή την ευκαιρία να της μιλήση.

Ό θυρωρός και συνενοχός του πού είχε αναλάβει να διευκολύν η την γνωριμία, διάλεξε τη στιγμή πού ό Ζακόμπ είχε βγ ή από τó σπίτι του και ώδήγησε τόν Ντεζανιέρ, πού μόνος του πιά πήγε ένα πρωί να κατ ήρησε στην πόρτα τών Μενιέ.

Η Τζέννη, πού άνοίγοντας την πόρτα, είδε μπροστά της έναν ξένον, έκαμε ένα κίνημα έκπληξεως και :

—Θέλετε βέβαια τόν πατέρα μου; ρώτησε δειλά.

—Όχι, δεσποινίς, με σάς έπιθυπούσα να μιλήσω.

—Πούδς είδατε, κύριε, και τί ζητείτε;

Ό Ντεζανιέρ ύποκλήθηκε έλαφρά :

—Μου είπαν ότι κεντάτε θαυμάσια. δεσποινίς, κι' έρχό-

μουνά να σάς παρακαλέσω...

—Σας ευχαριστώ, κύριε, διέκοψε η εγγάτρια κοκκινίζοντας από χαρά, στην ιδέα ότι θα της έδιδαν εργασία. Σας ευχαριστώ που μ' έσυλλογισθήκατε... "Αν θέλετε να σάς δείξω μερικά δείγματα;

—"Όχι! Όχι! Είναι περιττό! Ξέρω ότι είσθε μια αληθινή μικρή νεράιδα!

Στάθηκε λίγες στιγμές σιωπής και μετά, κυττάζοντας τη Τζέννη κατάματα:

—Θεέ μου, δεσποινίς! Έκαμε, προτιμώ καλύτερα να σάς μιλήσω ειλικρινά. Δεν είναι αυτή η άφορη της επισκέψεώς μου.

Η Τζέννη δεν μπόρεσε να συγκρατήσει κίνημα εκπλήξεως.

—"Όχι, δεσποινίς, εξηκολούθησε ο τολμηρός γυναικοθήρας, ήθελα να σάς μιλήσω προσωπικώς για σάς... Δεν με γνωρίζετε;

—"Αλλά, κύριε, δεν πιστεύω να σάς είδα ποτέ!..

—"Ωστόσο εκλύσατε την προσοχή μου, δεσποινίς, κι' από καιρό ώνειροπολούσα τη στιγμή αυτή... Και τώρα, μόλις σάς είδα από κοντά, μόλις σάς μιλήσα, η καρδιά μου χτυπά ταραγμένη... "Ερχομαι, λοιπόν δεσποινίς, με την ελπίδα...

—Είμαι ήδη αραβωνιασμένη, κύριε, απήντησε η Τζέννη διακόπτοντας απότομα τον Ντεζανιό.

—Κι' εγώ θα θεωρούσα πολύ εύτυχο μόνον τον έαυτό μου να σάς παντρευτώ... αλλά...

—Τί έρχεσθε, λοιπόν, να μου προτείνετε, κύριε; ρώτησε η νέα με τρόπο που άφηγε να φανή κάποια αγανάκτησις.

Ο Ντεζανιό όσο προετοιμαζόμενος κι' αν ήταν, έμεινε για λίγες στιγμές σάν σαστισμένος.

—Μετά, ξαναβρίσκοντας γρήγορα την συνηθισμένη ανάδειά του:

—Παίρνετε, δεσποινίς, τα πράγματα, απήντησε, μ' ένα τρόπο που κάμει τον άλλον να ταράσσεται παράδοξα. "Επιτρέψατέ μου ωστόσο να μη νομίσω τον έαυτό μου νικημένο!.. "Ε, λοιπόν, ναι, σάς αγαπώ! Χαμογελάτε από οίηση; Και όμως τίποτε δεν είναι πιο αληθινό, σάς αγαπώ και ήθελα να σάς κάμω εύτυχισμένη...

—"Ω! θα είσθε εύτυχισμένη, μην αμφιβάλλετε! Πλούτη, διασκεδάσεις, κοσμήματα, όλα όσα μπορεί να επιθυμήσει μια γυναίκα, θα τα έχετε! Οι επιθυμίες σας, θα είναι διαταγές για μένα, οι θελήσεις σας νόμοι! Και, τέλος πάντων, δεν θα εργάζεσθε σεις για να στολίσετε τις άλλες, αλλά άλλες θα εργάζονται για να στολίσουν εσάς, όπως αξίζει στην ομορφιά σας.

Θα ήμουνά εύτυχισμένος, αν για όλα αυτά, είχατε την καλωσύνη να μ' ευχαριστήσετε.

καμιά φορά με μια λέξη ή μ' ένα χαμόγελο από το χελκίνο από αυτό στόμα, μ' ένα βλέμμα από τα όμορφα αυτά μάτια...

Η Τζέννη ακούοντας την άπροσδόκητη αυτή ερωτική έξιμολόγησι, ένοιωθε την αγανάκτησι να φουσκώνει μέσα της, που στο τέλος δεν μπόρεσε να μη την αφήσει να εκραγεί:

—"Α, κύριε, έκαμε με ζωηρότητα, ντρέπομαι για λογαριασμό σας για το διάβημά σας αυτό! Δεν φοβηθήκατε, τουλάχιστον, ότι με τον έρχομό σας έδω θα ταράξετε την ησυχία μιας οικογενείας; Ο πατέρας μου είναι...

—"Αρχαίος στρατιώτης, βέβαια, απόμαχος ίσως...

—Μάλιστα, κύριε, απόμαχος της εργατιάς! φώναξε η Τζέννη ταραγμένη. Η μητέρα μου ήταν τίμια γυναίκα που δεν έδωσε στην κόρη της, παρά αλλά μόνο παραδείγματα... Σ' όλα όσα μου είπατε, κύριε, δεν έχω παρά μια άπάντησι να σάς δώσω: "Θα φανώ αξία της μητέρας μου!" Καταλάβετε, κύριε;

Ο Ντεζανιό που περιέμενε την πρώτη αυτή άποτυχία, νόμισε ότι ήταν πια καιρός να θέσει σ' εφαρμογή τη συνέχεια του σχεδίου του που είχε καταστρώσει με την συνεργασία του Γκοντράν και της Λευκής, της ανταξίας αυτής κόρης ενός αθλίου πατέρα.

Γι' αυτό, προσποιούμενος τον απογοητευμένο:

—Δεσποινίς, έκαμε σκύβοντας το κεφάλι μπρος στη νέα, συγχωρήσατέ με. Νοιώθω καταντροπιασμένο τον έαυτό μου γιατί σάς παρεγγήγα. Μη μου ζητάτε όμως να σάς ξεχάσω, θα ήταν, αν όχι αδύνατο, πολύ δύσκολο... Για να προσπαθήσω να το κατορθώσω, θα εγκαταλείψω το Παρίσι. Θα ταξιδέψω, γιατί νοιώθω πως μόνο η φυγή μπορεί να με σώσει από τον έαυτό μου... "Αργότερα, όταν η απουσία κι' ο καιρός θάχουν διαλύσει την ταραχή στην οποία βρίσκομαι, θα ξαναγυρίσω να σάς ζητήσω την εκτίμησί σας, τη φιλία σας...

Κι' ο Ντεζανιό εξακολουθούσε ακόμη να μιλή όταν, όπισθο χωρώντας προς στη μισάνοιχτη πόρτα, η Τζέννη με αξιοπρέπεια παρεκάλεσε τον όληρηό έπισκέπτη να άποσυρθεί.

Ο Ντεζανιό χαιρέτησε και έφυγε...

Και μόνη της πια η Τζέννη, φουσκωμένη από αγανάκτησι, ορίστηκε επάνω σ' ένα καθίσμα και ξέσπασε σε λυγμούς, ενώ η σκέψις της έτρεχε στον Μαρσιάλ για τον όποιον δεν ήξερε τίποτε πια από καιρό.

★ Μόνη της παρηγοριά της είχε άπομείνει τώρα ο μπάριπα Βισέτρ που ύδεν παρέλειπε ούτε μια μέρα να τον διή...

—"Ω! πόση άνακούφισι ένοιωθε το δύστυχο κορίτσι, όταν εκείνος που θεωρούσε ως μόνον φίλο της, την εξώριζε να κάμει ύπομονή και από πάντων να μην έκτεθη και άρρωστήσει.

—"Αγρυπνείς πολύ, παιδί μου, της έλεγε μελαγχολικά ο μπάριπα Βισέτρ. Βλέπω καλά από τα μάτια σου που όλη τη νύχτα δεν κάνεις τίποτε άλλο, παρά...

—Να εργάζομαι... θιάστηκε να προσθέσει η Τζέννη.

—"Όχι, παιδί μου, δεν είναι αυτό. Το να εργάζεσαι βέβαια, το βράδυ, είναι κουραστικό, αλλά το να κλαίς, είναι περισσότερο επικίνδυνο. Γιατί, πρόσθεσε ύψωνοντας τη φωνή του, η δουλειά δεν φθείρει, παρά το σώμα μονάχα, ενώ οι λυγμοί και τα δάκρυα φθείρουν την καρδιά, φθείρουν την ψυχή...

Στάθηκε λίγες στιγμές, έπιασε τα δυο χέρια της νέας, και έτρεμαν από συγκίνησι και:

—Δεν θέλω να σέ βλέπω έτσι μελαγχολική και να μαρμαζώνης μέρα με την ημέρα περισσότερο, κι' αν δε θές να μελαγχολήσω και ν' άρρωστήσω κι' εγώ παιδί μου, πρέπει ν' ακούσεις τις καλές συμβουλές που σου δίδω... "Αγαπάς, και είμαι βέβαιος γι' αυτό, αγαπάς μ' όλη την ειλικρίνεια της ψυχής σου. Είσαι όμως βεβαία ότι ανταγαπάσαι;

—Δεν μπορώ ν' αμφιβάλλω για την ειλικρίνεια εκείνου που μου ύποσχέθηκε, που μ' ώρκίστηκε...

—Κι' αν άλλαξε γνώμη; "Αλλοίμονο! φτωχό μου παιδί, συμβαίνουν τόσο συχνά κάτι τέτοια...

—"Αλλά αν συνέβαινε αυτό, είτε η εγγάτρια με φωνή που έτρεμε, δεν θάκαμνε καθόλου καλά! Και δεν μπορώ, δεν θέλω να πιστέψω ότι θάκαμνε τότοια κατάχρησι της έμπιστοσύνης μου! "Ω! όχι, όχι, είναι αδύνατον!

—Θα το εξακριβώσω εγώ, παιδί μου!..

—"Εσείς;

—"Έχετε δικήν!.. Ξέχασα ότι δεν σου είμαι τίποτε, και ότι μόνο στον πατέρα σου ανήκει το δικαίωμα ν' άσχοληθώ με την ύπόθεσι αυτή!

Και τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του μπάριπα Βισέτρ. Η Τζέννη τα σκούπισε απαλά και με φωνή γλυκειά και σχεδόν ψιθυριστή:

—Είμαι πολύ κακή να σάς λυτώ! είπε. Είναι αλήθεια, βέβαια, δεν είσθε συγγενής μου, αλλά είσθε κάτι περισσότερο, είσθε φίλος μου, φίλος που τον αγαπώ και στον όποιον δίδω το δικαίωμα ν' άσχοληθώ για κάθε τι που με άφορα.

—"Αλλωστε, πρόσθεσε με θλιβερό έκφρασι, ο καυμένος ο πατέρας δεν είναι πια ο ίδιος έδω και λίγον καιρό. Και μια που άρχισα, δεν πρέπει να σάς κρύψω τίποτε. "Ακούστε με

ο πατέρας μου άλλαξε έντελώς συμπεριφορά μαζί μου, από τότε που πήγαμε κι' έπισκεφθήκαμε τον άββα Μουριέ. που έκοιμώννησε την καυμένη τη μητέρα μου την τελευταία ώρα της... Ναι, από την ημέρα εκείνη, πρόσεξα πως ο πατέρας μου δεν μ' αγαπά πια...

—Πώς αυτό; διέκοψε ο μπάριπα Βισέτρ.

—Δηλαδή, δεν μ' αγαπά πια με τον ίδιο τρόπο, με την ίδια...

—"Α! δεν ξέρω πως να εκφράσω αυτό που σκέπτομαι. Τέλος πάντων μου φαίνεται πως ο πατέρας... φοβάται να μ' αγαπήσει! κι' έπειτα, από την ημέρα έπίσης της επισκέψεως αυτής που κάμιαμε στον κύριο έφημέριο, ο άραβωνιαστικός μου δεν ξανάρθε πια...

—"Α! έκαμε ο μπάριπα Βισέτρ. Μήπως θέλης να πάω να δω τον άββα αυτόν;

—"Όχι! όχι! άποκρίθηκε με ζωηρότητα η εγγάτρια, που φοβόταν ότι θα διέπραττε άδιακρισία δίδοντας σ' αυτόν την άδεια να προβή στο διάβημα αυτό.

—Ναι, έκαμε ο μπάριπα Βισέτρ, ευχαρίστως μ' ανέλαμθαν εγώ αυτή την ύπόθεσι, δεν ξέρω ακόμη πως, αλλά πρέπει να μάθω την άφορη της άπουσίας αυτής.

Δεν θέλω να σάς λυπάσαι. "Εφ' όσον ενόμιζα πως δεν έπρόκειτο παρά για ένα άπλο επίπολο έρωτα, δεν είπα τίποτε, γιατί οι νεανιοί έρωτες δεν κάμουν παρά μια έλαφρά άμυχή στην καρδιά! "Αλλά έδω είνε έρωας αληθινός, έρωας που σκοτώνει, και δεν θέλω να πεθάνη η μικρή μου Τζέννη...

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΗ ΠΙΑ ΨΩΜΙ...

Ο καιρός όμως περνούσε χωρίς να έπιφέρει καμιά μεταβολή. Ο Μαρσιάλ δεν ξαναρχόταν και ούτε είχε γράψει καν. Η Τζέννη χλωμάζε όλο και περισσότερο.

Μόνον ο Ζακόμπ Μενιέ δεν έβλεπε τίποτε. "Εχοντας ν' άντικρύση σκληρές ζωτικές ανάγκες ο φτωχός άνθρωπος, κατήντησε να μην ενδιαφέρεται πια παρά πως θα έξιμνομούσε ένα κομμάτι ψωμί γι' αυτόν και την κόρη του. Η φτώχεια γινόταν όλοένα και πιο αίσθητη και νέα ένοικια προσθέτονταν στο ποσό που χρωστούσε στον ιδιοκτήτη. Και σάν η μοίρα να είχε έκμανή κατά της οικογενείας Μενιέ, ο θυρωρός Σιμόν δεν έφερνε πια δουλειά στη Τζέννη, κι' έτσι γρήγορα έξηντλήθησαν τα λίγα, άλλωστε, λεπτά που τους είχαν μείνει.

(Ακολουθεί)

ΟΤΑΝ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΜΕΤΑΒΑΛΛΩΝΤΑΙ ΣΕ ...ΙΠΠΟΤΕΣ

Ε κάναμε την ημέρα νύχτα κι' ήλιος είναι το φεγγάρι!...», έτραγουδούσαν κάποτε οι ληστές που είχαν συνένοχο τη νύχτα. "Αλλ' αν μερικοί απ' αυτούς έξοισαν στις σπηλιές με τα θηρία, οι περισσότεροι είχαν άφάνιστες άνεσεις και έκαναν επίδειξι μιας καταπληκτικής πολυτελείας.

Γενικώς όμως όλοι, με το ντουφέκι στο χέρι και τα πιστόλια στη μέση, όλ' αυτά πολλές φορές κρυμμένα κάτω από ένα μεγάλον μανδύα, άφηφούσαν το κρύο του βουνού και τις καταιγίδες, περιμένοντας στα σταυροδρόμια να περάσουν τα ταχυδρομικά άμαξία για να αίχμαλώτισουν τους επιβάτες και να ζητήσουν έπειτα βαρύτατα λύτρα.

Παρ' όλα αυτά οι ληστές κατόρθωναν πάντα να συγκεντρώνουν τη συμπάθεια του κοινού, εκείνων δηλαδή που δεν είχαν να φοβηθούν τίποτε απ' αυτούς, προ πάντος για την γενναιότητα και την μεγαλοψυχία τους προς τους φτωχούς. Και ο

θρύλος λέει για πολλές μεγάλες κυρίες που έμειναν τρελλά έρωτευμένες μαζί τους μετά την πρώτη συνάντησι. Και τοúτο έπειδή οι ληστές της έποχής εκείνης, όταν είχαν να κάμουν με γυναίκες, ήξεραν να είνε πάντοτε ίπποτες.

ΛΗΣΤΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΨΥΧΟΙ

«Ένα τόσο όμορφο χέρι δεν έχει ανάγκη από στολίδια», έλεγε με άπερίγραπτη χάρη ο ληστής Ζοζώ Μαρία, προτού πάρη τα δαχτυλίδια κάποιας ώραιας «σενιόρας» της "Ανδραλουσίας. Και αφού την έλήστευε, δεν παρέλειπε ποτέ να της φιλήσει το χέρι.

Ο "Αντζιολινό Ντελ Λούκα έκανε ακόμη πιο μεγάλη επίδειξι ίπποτισμού και μετά την ληστεία ζητούσε γραπτώς συγγνώμη από τα θύματα του. Η συμμορία του έσταμάτησε κάποτε το άμαξι ενός πλουσιού κληρικού που άρχισε άμέσως να τρέμη μόλις άντίκρυσε τα τρομπόνια των ληστών. "Αλλά ο "Αντζιολινό του έλεπε με ένα καθυσχαστικό χαμόγελο:

— Πανιερώτατε, δεν νομίζετε ότι πεντακόσια δουκάτα άρκούν για ένα ταξίδι με έπιστροφή έως την Νεάπολι;

—Άρκουν φυσικά, έκαμε τρέμοντας ο πανιερώτατος.

—Εν τοιαύτη περιπτώσει, πρόσθεσε ο ληστής, λάβετε την καλωσύνη να μου δώσετε αυτά που περισσεύουν.

Μήπως όμως νομίζετε ότι αυτά τα χρήματα τα σπατάλησε ο ληστής για να γλεντήσει; Κάθε άλλο! Τα έδωσε γιατρόικα σε μια πολύ φτωχή και όμορφη νέα.

Ένας άλλος, ο περιέδοτος Τακκόνε, είχε μόν στην συνείδησι του άπειρα κακουργήματα, αλλά κατά θάθος ήταν πολύ αίσθηματίας. Μια μέρα περνούσε από τους δρόμους της Ποντέσσα, καθάλα σ' ένα όλογο στολισμένο με κορδέλλες και φτερά.

Ένα όμορφο κορίτσι είχε την περιέργεια να κρυφοκυττάξη απ' το παράθυρο του σπιτιού του. Ο ληστής την είδε, την έρωτεύθηκε κι' άμέσως έπέεψε και μπήκε μέσ' στο σπίτι. Ο δύστυχος πατέρας σάν τον είδε, το έπρόσφερε άμέσως χρήματα και κοσμήματα για να τον πείση να φύγη, αλλά ο Τακκόνε του έλεπε χαμογελώντας:

— Δεν ήρθα για τα λεφτά σου, καλέ μου άνθρωπε. "Έχεις μια όμορφη κόρη που την αγαπάω και θέλω να την κάμω γυναίκα μου!

Και πραγματικά την πήρε, την άθωα εκείνη παιδίούλα, που δεν έγνώριζε άλλο φίλι απ' το μητρικό.

Ήταν πολύ ώραιος ο ληστής και η νέα τον αγαπήσε. Και όχι μονάχα αυτό, αλλά έζησε εύτυχισμένη μαζί του, κάνοντας όπου μπορούσε καλές άνετες, έτσι, που ήταν παντού γνωστή με το όνομα «η καλή Μαρία».

ΠΑΣΣΑΤΟΡΕ Ο ΤΖΕΝΤΙΛΕΜΑΝ ΛΗΣΤΗΣ

Μια μικρή πολιτεία είναι βυθισμέ

νη στο σκοτάδι. Μόνον το θέατρο λάμπει από φώτα, πολυτελέστατες τουαλέττες και όμορφες κυρίες. Η όρχήστρα άρχίζει την εισαγωγή της «Λουκίας». Έξαφνα όμως η αύλαία άναβανει απότομα και πριν της ώρας. Τί συμβαίνει;

Οι θεαταί τα χάνουν, όταν άκούεταί από τα παρασκήνια μια βροντερή φωνή: «Έξω απ' τη σκηνή!» Και παρουσιάζονται καμιά δεκαπενταριά άνθρωποι, παράξενα ντυμένοι, τρομεροί στη θέα που προτείνουν κατά των θεατών τα τρομπόνια τους. Η όρχήστρα σταματάει, οι άντρες φωνάζουν «Χριστέ και Παναγία!», μερικές γυναίκες λιποθυμούν, ένας χωροφύλακας και δυο στρατιώτες φροντίζουν να γίνουν άφαντοι. "Επειτα προχωρεί στο προσκήνιο ένας άντρας με το καπέλλο φορτωμένο φτερά, που ύποκλίνεται μπροστά στο κοινόν και χαμογελάει στις κυρίες. Όλοι ανατριχιάζουν, ενώ μουρμουρίζουν ένα όνομα: «Ο Πασσατόρε!»

Και είναι πράγματι αυτός: ο τρομερός Στέφανος Πελλόνι, έπιλεγόμενος «Πασσατόρε». Παρακαλεί λοιπόν τους θεατάς να μην κινηθούν καθόλου και να δώση ο καθένας «ό,τι εύαρεστείται» για τα έξοδα αυτού του «έκτος προγράμματος». Δυο από τα παληκάρια του, κάμουν τον γύρο των θεωρείων και της πλατείας και μαζεύουν τα σεβαστά ποσόν των 50 χιλιάδων σκούδων!

Νέα ύπόκλισις του ληστού, που έτοιμάζεται να φύγη. Κοντοστέκεται όμως, γιατί θέλει να διατηρήσουν οι κυρίες μίαν ώραιαν άναμνησι

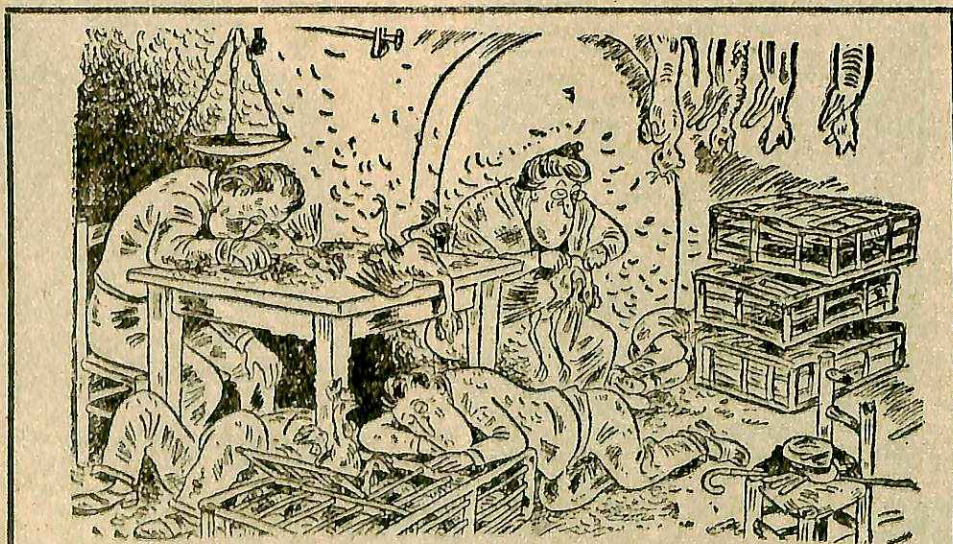

Τέτοιον τὸν παρουσιάζει ἡ ἱστορία καὶ ὁ θρύλος: τολμηρότατον κ' ἔξυπνον, ἀπότομον καὶ ἱππότην, βίαιον καὶ γεμάτον καλωσύνην, πρὸ παντὸς γιὰ τίς κυρίες.

Ἡ ὁ δὲ διασημότερος ἀπ' ὅλους ἦταν ἴσως ὁ Φρά Ντιάβολο, μὲ τὴν συνευχή τοῦ Ὁμπερ ποὺ τὸν ἔκαμε μέλδδραμα. Ἐνῶ ἔκανε καθημερινὲς μάχες μὲ τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν, γινόταν ὁ πρωταγωνιστὴς ἐρωτικῶν περιπετειῶν, ποὺ ἐκόντεψαν νὰ τοῦ στοιχίσουν πολλὰς φορὲς τὴ ζωή. Ἦταν ὁ πρὶν χαρκαριστικὸς ληστὴς τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἀμείλικτος μὲ τοὺς ἐχθρούς του καὶ περιουσιώκατος μὲ τὶς γυναῖκες. Καὶ πολλὰς ὥραις κυρίες εἶχαν ξετρελλαθῇ μαζί του, τόσο ποὺ θεωροῦσαν μεγάλο εὐτύχημα ἂν μπορούσαν νὰ ληστευθοῦν ἀπ' αὐτόν.

«ΕΙΜΑΙ ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΠΡΕ-
ΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΠΑΡΩ»

Στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ Ροῦβρ στὴ Ντιζόν, μιὰ συμμορία ληστών σταμα-

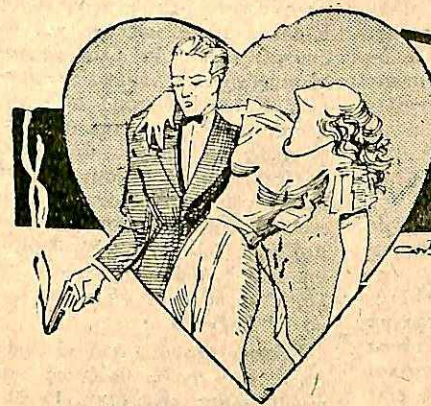

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

 ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
 ΤΙ ΖΗΤΟΥΣΣΕ ΕΚΕΙΝΟΣ

ΠΟΣΕΣ ΠΗΧΕΣ ΤΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΝ-
ΤΑΝ

— Τί τὴν ἤθελες τὴν τὸση γῆ, ἀφοῦ λίγες χῶμα φτάνει καὶ περισσεύει γιὰ τὸν τάφο σου;

Καὶ ἔφυγε θυμωμένος.

σία. Κατάκοπος, ξεθεωμένος, επέστρεψε
τὸ βράδυ στὸ σπίτι. Ἄλλ' οὔτε γιὰ μιὰ

▲ ΥΤΟ τὸ σχέδιο ἐπληῖξε σ' ἐκπαιρογνή.

Ευφυνικά, ενώ επλησίαζε να κλειση η εισοδος, είδε να μπαίνει μια ηλικιωμένη κυρία. Ἡ καρδιά του ἐκτίναξε. Ἦταν ἡ

ΕΝ ΤΑΙΣ ΤΙΣΙΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

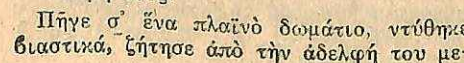
μου, τὴν ὑγεία μου, τὴ ζωὴ μου. Καὶ ἐκεί-
νη μὲ ἐγκατέλειψε...»

Μια άχαριστη γυναίκα κατέστρεψε έναν λαμπρό νέο, τον έαυτό της και την αληθινή αγάπη...

ΜΙΑ έμπνευσμένη Ἀγγλί-
δα ποιήτρια, ἡ Ἐλισά-
βετ Μπάρρετ, ἦταν σα-
νὰ χρόνια καὶ ἀρρωστή, ὅ-
ταν ἐρωτεύθηκε τὸν ποιητὴ Ρο-
έρτον Μπράουνινγκ ποὺ ἦταν
ὄχι 32 χρονῶν. Σὰν νὰ ντρε-
όταν νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸν

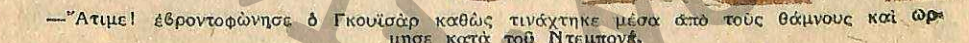
«Πέμπτη, 12 Δεκεμβρίου
912. — Πόσες φορές, Ἰου-
λιαν, μοναχά ἢ σκέψης σου ἦ-
αν ἀρκετὰ γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ
ὕψαι καὶ τόλμη, ἐπιμονὴ καὶ
ταθερότητα! Θυμάσαι ἐκείνην
τὴν ἡμέρα πού μοῦ εἶπες χα-
ογελοῦντας: «Πρόσπει νὰ εἴμα-
ται δυνατοί;» Πόσες φορές τὰ
νυῆθηκα τὰ λόγια αὐτά !..

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

— Ἀτιμε! ἐβροντοφώνησε ὁ Γκουϊσάρ καθά-
 ησε κατὰ

τινάχτηκε μέσα από τοὺς θάμνους καὶ ὡρ

να κλαίει τὸν πεθαμένο θεῖο της καθὼς καὶ τὸν δολοφόνου του, ἐξάδελφό της Ζάκ.

—Μόλις πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν Ἰταλία, δεσποινίς! τῆς εἶπε ὁ Ντυμπονέ, καθὼς καθόταν στὸ κάθισμα ποὺ τοῦ προσέφερε ἡ νέα. Κι' ἀμέσως διάσθηκα νάρθη να σὰς ἐπισκεφθῶ, κατὰ παράκλησιν τοῦ ἀγαπημένου μου φίλου καὶ ἀρραβωνιαστικοῦ σας Ζὺλ Βιλμπέρ.

—Τί λοιπόν; ῥώτησε ἀπορώντας ἐκείνη. Σὰς στέλνει ὁ ἀρραβωνιαστικός μου;

—Μάλιστα...

—Ἀλλά τότε... Δὲν ἔχρησται ὁ ἴδιος τότε;

—Σὰς εἶχε γράψει ὅτι θάρχεται σήμε-

ρα, δεσποινίς, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Μάλιστα.

—Πρὸς μεγάλη του λύπη, δὲν μπόρεσε

να τὸ κάμῃ. Τὴν τελευταία στιγμή ἀναγ-

κίσθηκε νὰ μείνῃ στὴν Ἰταλία.

—Γιατί;

—Γιατὶ τοῦ παρουσιάσθηκε κάποια ἐ-

κτακτὴ ἐργασία.

Κι' ὁ Ντυμπονέ ἄρχισε νὰ διηγῆται

στὴ νέα κάποιο φανταστικὸ ἐπεισόδιο,

ποὺ ἐξηγάσκει δὴθεν τὸν Βιλμπέρ ν' ἀ-

ναβῆται τὸ ταξίδι του κατὰ τὴν τελευταία

στιγμὴ, κι' ἐνῷ βρισκόταν στὸ σιδηρο-

δρομικὸ σταθμό.

Τῆς μίλησε γιὰ διάφορα ἄλλα πράγμα-

τα, ποὺ δὴθεν συνῆθσαν στὸν ἀρραβω-

ναστικὸ της, τῆς εἶπε ὅτι θὰ τῆς ἔγραφε

μὲ τὸ πρῶτο ταχυδρομεῖο καί, τέλος,

πρόσθεσε:

—Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτά, δεσποινίς, ὁ

φίλος μου Ζὺλ, μὲ παρακάλεσε νὰ σὰς ἀ-

νακοινώσω μερικὰ σοβαρὰ ὅσα καὶ μυ-

στικά πράγματα ποὺ ἐγὼ μόνο γνωρίζω

καὶ ποὺ δὲν τὸλμησε νὰ σὰς γράψῃ, ἀπὸ

φόβο μήπως πασιπῶσῃ τὸ γράμμα.

—Ἡ Μαρία, στὸ ἀκουσμα τῶν λόγων ἐ-

κείνων τοῦ Ντυμπονέ, δὲν κατελήφθη μὴ-

νάχα ἀπὸ περιέργεια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τα-

ραχὴ ποὺ τῆς γέννησε ὁ φόβος μήπως

ἐκεῖνα ποὺ θὰ τῆς ἔλεγε ὁ συνομιλητὴς

της, ἦσαν δυσάρεστα πράγματα.

Κι' ἐνῷ ἔλαφρὰ ὠχρότης ἰκτιλόνονταν

στὸ πρόσωπό της:

—Περὶ τίνος πρόκειται, λοιπόν; ῥώ-

τησε.

—ὦ! μὴν ἀνησυχεῖτε, δεσποινίς, ἀ-

πὴντησε μὲ καλὸκαρδὸ χαμόγελο ὁ Ντυ-

μπονέ. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἀναγγείλω

τίποτε τὸ δυσάρεστο. Εἶναι σοβαρὸ, βέ-

βαια, τὸ μυστικόν, ἀλλὰ εὐχάριστο.

—Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε τότε...

—Θὰ τὸ κάμω εὐχαρίστως. Θὰ σὰς πα-

ρακάσω ὅμως νὰ πάμε σ' ἕνα μέρος ποὺ

νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν νὰ μὰς ἀκούσῃ κα-

νένας ἄλλος τί θὰ λεγθῇ μετὰξὺ μας.

—Θέλετε νὰ κατεσοῦμε στὸν κῆπο τότε;

—Ἄν δὲν ὑπάρχῃ φόβος νὰ μὰς ἀκού-

σῃ κανεὶς, ἂς πάμε ἐκεῖ.

—Περιμένετε με τότε, ἐπιστρέφω σὲ

λίγο.

—Ἐλειψε δυὸ λεπτά τῆς ὥρας καὶ ξανα-

γύρισε. Στήριχθηκε στὸ μπράτσο τοῦ

Ντυμπονέ, καὶ ἐντελῶς ἀνύποπτη, κατέ-

θηκε μαζὶ του καὶ τραβήχθη πρὸς τὴν

κάτω πλευρὰ τοῦ κήπου, ὅπου βρισκόταν

ἕνα ὑπόστεγο σκεπασμένο ἀπ' ὅλες τὶς

μεριεὶς ἀπὸ περικυκλάδες καὶ πυκνόφυ-

λα δένδρα.

—Ὡραία! μουρμούρισε ὁ Ντυμπονέ

χαϊδεύοντας τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριό του

ποὺ τὸ εἶχε χωμένο στὴ μέση του μέσα

ἀπὸ τὸ σακάκι. Ἐκεῖ ποὺ πάμε δὲ θὰ

μὰς βλέπῃ κανεὶς. Καὶ θὰ τὴν ξεπαστρέ-

ψω, χωρὶς νὰ μὲ πάρῃ κανένας εἰδήσι.

—Ἐβάδιζαν τώρα πρὸς τὸν ἀνθιμένο ἐ-

κεῖνο τροῦλο τοῦ κήπου μὲ βῆμα ἄγρό,

κι' ὁ Ντυμπονέ, γιὰ νὰ παρασύρῃ σ' ἄλλο

θέμα τὴν προσοχὴ τῆς Μαρίας, ἄρχισε νὰ

μιλᾷ γιὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ κήπου καὶ τὴ

μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν του, γιὰ τὶς

θαυμάσιες σκιαδὲς καὶ τὴν δροσερότητά

του, γιὰ τὴν καλλιτεχνικότητα τῆς δια-

τάσεως καὶ τῶν ἐλεγκτῶν φυτῶν του.

—Ἐνῷ μιλοῦσε, κατόρθωσε νὰ δάλῃ τὸ

χέρι του μέσα ἀπὸ τὸ σακάκι του καὶ

νὰ σύρῃ τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ θήκη του, ἔ-

τοιμο νὰ χτυπήσῃ τὴ νέα, μόλις ἔφθαναν

σὲ μέρος ὅπου δὲν θὰ φαίνονταν ἀπὸ τοὺς

ἀνθρώπους τῆς ὑπηρεσίας τοῦ μεγάρου.

—Ἡ Μαρία ποὺ πίστεψε πὼς ὁ ἄνθρω-

πος ἐκεῖνος ποὺ τὴν παρέσυρε πρὸς τὸν

κῆπο, ἦταν ἐμπιστος φίλος καὶ ἀπεσταλ-

μένος τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, οὔτε

αὐτὸν ὑποπτεύθηκε, οὔτε τοὺς σκοποὺς

του μάντευσε.

Δὲν εἶχε ἐχθροὺς αὐτῇ. Τὰ λόγια τοῦ

Ντυμπονέ δὲν ἦσαν παράδοξα καὶ ἡ ἀ-

παίτησίς του νὰ πάμε σὲ μέρος ἀπύκνε-

τρο, εἶχε τόσο πειστικὴ δικαιολογία, ὥ-

στε καμμιὰ ὑπόνοια νὰ μὴ μπορῇ νὰ τῆς

περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ γιὰ τὸν ἔγνωστον

ἐκεῖνον. —Ἐπειτα, δὲν βρισκόταν τάχα,

πάντοτε μέσα στὸ περιβάλλον τοῦ μεγάρου

της;

Κι' ἐνῷ στηρίζονταν στὸ μπράτσο του,

τοῦδινε διάφορες λεπτομέρειες τοῦ κή-

που, χωρὶς ὥστόσο νὰ παύσῃ νὰ διατηρῇ

τὸ μελαγχολικὸ ὄψος της.

Μόλις ἔφθασαν στὸ πιδ πυκνοφυτεμένο

μέρος τοῦ κήπου, ἡ Μαρία στάθηκε καὶ μα-

ζὶ μ' αὐτὴν κι' ὁ συνοδὸς της. Τοῦδεῖσε

μετὰ ἕνα πλεκτὸ κάθισμα, καθὼς αὐτῇ

πρῶτῃ, κι' ὅταν ὁ ἀδελφὸς τῆς Κλάρας

Ντενέ πῆρε θέσι δίπλα της:

—Ἐδῶ, τοῦ εἶπε, μορφεῖτε νὰ μιλήσε-

τε ἐλευθέρω. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σὰς

ἀκούσῃ κανεὶς.

—Ὁ Ντυμπονέ, ποὺ εἶχε γυνώσκει τὸ

μαχαίρι του, ἔσφιγγε τώρα σφιχτὰ τὴ

λαβὴ του. Ἐρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα

γύρω του, εἶδε πὼς πραγματικὰ βρισκον-

ταν ἐντελῶς μόνοι στὸ μέρος ἐκεῖνο, χα-

μογάλασε εὐχαριστήμενος καί:

—Ἡ ἀγαπημένη μου ἀδελφὴ, πιστεύω

νὰ μὴ μείνῃ δυσάρεστημένη, ποὺ ἀνέθεσε

σὲ μένα τὴ δολοφονία τῆς Μαρίας, σκέ-

φθηκε. Σὲ λίγο ἡ κληρονόμος τῶν δύο ἱ-

κατομιურიῶν φράγκων δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά

στὴ ζωὴν.

Εἶχε καθίσει ἀριστερὰ τῆς νέας καὶ ἡ

θέσις του ἐκεῖνη θὰ διευκόλυνε τὴν ἐκτέ-

λεσι τοῦ δολοφονικοῦ σκοποῦ του. Κα-

θόταν δὲ τόσο κοντὰ σ' αὐτὴν, ὥστε ἦσαν

ἀδύνατο ἡ Μαρία νὰ προλάβῃ ν' ἀντιλη-

φθῇ τοὺς σκοποὺς του, μόλις αὐτὸς ὤψω-

νε τὸ μαχαίρι, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ θέσι.

—Ὡστόσο, διελογίσθηκε ὁ Ντυμπονέ,

δὲν θὰ κάμω ὄσχημα νὰ τὴν παρασύρῃ

μὲ τὴν συζήτησι. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο,

πρέπει ν' ἀπασχολήσῃ τὴν προσοχὴ της

κάπου. Ὅταν ῥῶθ τὴν κατὰλληλη στιγ-

μή, χτυπῶ! Γιατὶ νὰ βιασθῶ ἀφοῦ τίποτε

δὲν μ' ἀναγκάζει νὰ τὸ κάμω.

Προσποιεῖται ὅτι κῦτταξε γύρω του,

γιὰ νὰ δῇ μήπως ἦταν ἐκεῖ κοντὰ κανεὶς,

ποὺ μπόρουσε ν' ἀκούσῃ τὶς δὴθεν ἀνυσ-

τικὲς του ἀνακοινώσεις, κι' ἔτσι γιὰ μιὰ

φορὰ ἀκόμα βεβαιώθηκε πὼς κανένας δὲν

ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν παρενοχλήσῃ στὴν

ἐκτέλεσι τοῦ σκοποῦ του.

Καθὼς δὲ ὁ Ντυμπονέ, στὴν πραγμα-

τικότητα δὲν εἶχε τίποτα τὸ σοβαρὸ νὰ

πῇ, ποὺ νὰ δικαιολογούσε τὶς τόσες προ-

φυλάξεις του, ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ πὼς ἔτυ-

χε νὰ μάθῃ ἕνα τόσο σοβαρὸ μυστικὸ τοῦ

Ζὺλ Βιλμπέρ καὶ νὰ βεβαιώσῃ τὴ Μαρία

ὅτι συνδεόταν περισσότερο ἀπὸ ἀδελφικὰ

μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν της.

—Ἐκεῖνη, ἂν καὶ θεωροῦσε ἐντελῶς πε-

ριττὸ τὸν πρόλογον ἐκεῖνον, οὔτε τὸν διέκο-

πτε, οὔτε τοῦλεγε νάρθῃ ἀπ' εὐθείας στὴν

ἀφήγησι τοῦ σοβαροῦ μυστικοῦ, ποὺ ὁ

ἀρραβωνιαστικὸς της δὲν τὸλμησε νὰ τῆς

τὸ γράψῃ μήπως παραπέσῃ τὸ γράμμα

του.

Κι' ὅταν ὁ κακοῦργος ἀδελφὸς τῆς

Κλάρας Ντενέ νόμιζε πὼς ἔφθασε ἡ κα-

τάλληλη στιγμὴ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σκο-

ποῦ του, ἐνῷ μιλοῦσε καὶ ἡ Μαρία τὸν

ἀκούγε προσεκτικὰ, ὥρμησε ἐπάνω της.

Κι' ἐνῷ τῆς ἔφρασε τὸ στόμα μὲ τὸ

ἕνα χέρι, ῥῥῳνε τὸ ἄλλο στὸ ὅποιο ἔσφιγ-

γε γυμνὸ τὸ μαχαίρι του, ἔτοιμο νὰ τὸ

μπήξῃ στὸ στήθος της κατὰληπτικὴς καὶ

τρομαγμένης Μαρίας...

ΕΜΙΑ ΓΚΟΥΪΣΑΡ. ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ Α' ΤΑΞΕΩΣ

Ὁ σαραντάρης κύριος ποὺ καθόταν στὸ διπλανὸ τραπέζι ἐκεῖνο, γύρω ἀπὸ τὸ ὅποιο ἦσαν καθισμένοι ὁ Ντυμπονέ κι' ὁ σύντροφός του καὶ διάβαζε ἀπορροφη- μένος τὴν ἐφημερίδα του, ὅταν κάποια στιγμή σήκωσε τὰ μάτια του καὶ πρόσεξε τοὺς δυὸ ἐκείνους γειτόνους του, δὲν μπό- ρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἔλαφρὸ μορφα- σμὸ:

—Περίεργο! ἐψιθύρισε, αὐτὰ τὰ πρό- σωπα κάπου τὰ ἔχω δῇ.

Τοὺς κῦτταξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του μερικὲς στιγμὲς, προσπαθώντας ἀδι- κα νὰ θυμῇ ποῦ τοὺς εἶχε δῇ. Προσποίη- θηκε μετὰ ὅτι εἰχτηκε στὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος του, ἐνῷ στὴν πραγματικότη- τα εἶχε τευνώσει τ' αὐτὰ του καὶ προ- σταθοῦσε ν' ἀκούσῃ τί λεγόταν μετὰξὺ τῶν δυὸ ἐκείνων ἀνθρώπων.

Ὁ Ντυμπονέ μιλοῦσε χαμηλόφωνα καί, ἐπειδὴ εἶχε γυρίσει τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος ἐκεῖνον στὸ ὅποιο καθόταν ὁ σαραντάρης ἐκεῖνος κύριος, οἱ ἔλσφοροὶ ψιθυρισμοὶ του δὲν ἔφταναν ὡς τ' αὐτὰ του.

Ὡστόσο ὁ περίεργος ἐκεῖνος κύριος ἄ- κουσε μερικὲς λέξεις ἀπὸ τὴν ὅλη συ- ζήτησί τους, ποὺ τοῦ προξένησαν ζωηρὴ ἐντύπωσι.

—Διάβολε! μουρμούρισε, σὰν νὰ μὴ μοῦ φαίνονται οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νάχουν καλοὺς σκοποὺς γιὰ τοὺς ἐνοίκους τοῦ σπιτιοῦ ποὺ κῦττάζου διαρκῶς.

Ἐρριξε μιὰ κρυφὴ ματιὰ στοὺς δυὸ κακοποιούς, κρύφοντας πάλι πίσω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του, ποὺ προσποιώταν ὅτι διά- βαζε, κι' ἐσυνέχισε:

—Ἐχουν γυρισμένα τὰ βλέμματά τους πρὸς τὸ μεγάλο τῆς δεσποινίδος Μαρίας Φιεράν καὶ μὲ τὰ λίγα λόγια ποὺ ἄκου- σα ὑποθέτω πὼς κάθε ἄλλο παρὰ καλὲς διαθέσεις, γιὰ τὴν κερὴ τοῦ παλαιοῦ μου φίλου, ἔχουν. Βέβαια, ἐκεῖνο τὸ «θὰ τὴν παρασύρῃ στὸν κῆπο» μοῦ φαίνεται πολὺ ὑποπτό. Τὸ «μπορεῖ νὰ μ' ἀντιληφθοῦν» προδίδει κακοὺς σκοποὺς. Κι' ἔπειτα τὸ «ἂν μοῦ ἐπιτεθῇ κανένας χωροφύλακας» εἶναι ἀρκετὸν νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ὁ μὲ τόσο ἄμεμπτο ἐξωτερικὸ ἐκεῖνος κύριος, κατὰ ἐτοιμάζει γιὰ τοὺς ἐνοίκους τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαρίας Φιεράν.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκαμε τὴ σκέψι νὰ τρέ- ξῃ νὰ βρῇ ἕνα-δυὸ χωροφύλακες, ἀλλὰ γρήγορα ἄλλαξε γνώμη.

Δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἀπλὴ ὑπόψια καὶ τί- ποτε δὲν μπόρουσε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν σύλληψι τῶν δυὸ ἐκείνων ἀνθρώπων. ποὺ ἴσως νὰ μὴ σκόπευαν νὰ κάμουν αὐτὸ ποὺ ὑποπτεύονταν αὐτός.

Κι' ἔπειτα ὥσπου νὰ πᾶ νὰ βρῇ χω- ροφύλακες, ποὺ δὲν ἦταν βέβαιος ὅτι θάβρισκε ἐκεῖ κοντὰ, οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ὑ- ποπτοὶ γι' αὐτὸν μπόρουσαν νὰ εἶχαν φῆ- γει, κι' ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ, νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἀναλόγως ὅταν θάβλεπε νάρθῃ ἀπ' εὐθείας στὴν ἀ- ποπτη κίνησι.

Σὲ λίγο εἶδε τὸν Ντυμπονέ νὰ φεύγῃ καὶ τὸν Σουντὺ νὰ παραμῆνῃ στὴ θέσι του.

Περίμενε λίγο ἀκόμα κι' ὅταν ὁ Ντυμ- πονέ ἀπομακρύνθηκε περὶ τὰ εἴκοσι μέ- τρα, διπλῶσε τὴν ἐφημερίδα του, σηκώ- θηκε, μπήκε μέσα στὸ καφενεῖο, στάθη- κε σὲ μιὰ γωνιά ὅπου δὲν φαίνονταν ἀπὸ τὸν Σουντὺ, ἔγνεψε σ' ἕνα γκαρσόνι νὰ πλησιάζῃ καὶ μὲ χαμηλὴ φωνὴ τὸ ῥώ- τησε:

—Ἐσὺ δὲν σεργιρίζεις τοὺς κυρίους ἔξω;

—Αὐτοὺς τοὺς δύο ποὺ ἦσαν οὐίσαν κύριε Γκουϊσάρ;

—Ἀκριβῶς!

—Ἐγὼ, μάλιστα.

—Εἶνε τακτικοὶ πελάτες τοῦ καφενεῖο;

—Ὁχι!

—Πρῶτῃ φορὰ τοὺς βλέπεis;

—ὑποθέτω...

—Φυσικά, δὲν τοὺς γνωρίζεις...

—Ὁχι, κύριε ἐπιθεωρητὰ.

—Καλὰ! Δὲν χρειάζομαι τίποτε ἄλλο, πῆγαινε. Ἀλλά, πρόσεξε ἐδῶ, ἂν σ' ἐρω- τήσῃ αὐτὸς ποὺ

λαβή του.

—Καλά! πρόσθεσε. Ό,τι δεν πρόφθασε να κάνει ο Ντυμπονέ, θα το κάμω εγώ. Θα δολοφονήσω εγώ τη Μαρία.

Κι' αθόρυβα, για να μην αντιληφθή την παρουσία του ή νέα, γλυστρώντας κατά μήκος των φουντωτών θάμων που υψώνονταν στις δυο πλευρές του δρομίσκου, πλησίασε την κάτωρη και κατατρομαγμένη νέα πού, αψηχημένη, παρακολούθησε τον Γκουϊσάρ που έτρεχε πίσω από τον Ντυμπονέ.

★
Παρά την πεποίθησή του ότι άπωσθήποτε θα συνελάμβανε τον Ντυμπονέ ο αστυνομικός έπιθεωρητής, δεν άργησε να καταλάβει ότι είχε γελασθεί.

Σκοπεύοντας ο αδελφός της Κλάρας Ντενέ να κάνει κύκλο μέσα στον κήπο και να βγεί πάλι από την πόρτα, βρέθηκε ξαφνικά μπρος σε μια μεγάλη άνοιχτη τρύπα, την είσοδο μιας ύπνομου από την οποία είχε αφαιρεθεί ή έσχάρα για να πέσουν σ' αυτήν τα νερά του κήπου.

Ο Ντυμπονέ, φοβούμενος μήπως ο Γκουϊσάρ, που δεν άπείχε πολύ, τον συλλάβει πριν φθάσει στην έξοδο, όταν είδε την άνοιχτη αυτή τρύπα της ύπνομου, μ' ένα πήδημα βρέθηκε επάνω απ' αυτήν, πήδησε μέσα και χάθηκε στο μισοσκόταδο του λαβυρίνθου της ύπνομου.

Ο Γκουϊσάρ τον μίμηθηκε κι' όταν βρέθηκε μέσα στην ύπνομο, τράβηξε προς μια διεύθυνση που φανταζόταν ότι θα είχε απεύσει ο Ντυμπονέ, όποτε ξαφνικά διέκρινε έναν άνθρωπο που, κρυμμένος σε μια γωνιά της ένωσης δυο σκελών της ύπνομου, περίμενε με τό μαχαίρι στο χέρι.

—Άλλο πάλι αυτό! ψιθύρισε ο Γκουϊσάρ. Ποιον περιμένει αυτός να χτυπήσει; Και ποιος είναι;

Κι' ο αστυνομικός έπιθεωρητής στάθηκε άπορόντας και δεν γύρισε εύθως άμέσως στο σπίτι της δεσποινίδος Φιεράν, όπως σκέφθηκε προς στιγμήν να κάνει, γιατί δεν μάντευε τον νέο κίνδυνο που διέτρεχε ή Μαρία.

Εκείνη, που συνήλεε κάπως από την κατάληξή της, παρακολουθούσε και τους δύο, τους είδε να εξαφανίζονται μέσα στην ύπνομο, και με καρφωμένα τα μάτια προς τα εκεί, περίμενε να δει τον Γκουϊσάρ να βγαίνει κρατώντας τον Ντυμπονέ.

Είχε γυρίσει τα νώτα της προς την έξοδο και δεν άντελήφθη τον Σουντ' που, κρατώντας τό γυμνό μαχαίρι του, βρισκόταν πέντε μέτρα μακριά της έτοιμος να όρμηση έναντιόν της και να την σκοτώσει...

ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΥΠΕΡ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥ ΚΑΤΑ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥ

Η θέσις του Γκαρνιέ, επάνω στα σκαλοπάτια της κινητής σκάλας που ώδηγούσε από τό δωμάτιο του λουτρού της κομήςσης Βιορώφ στα ύπνογια του μεγάρου της, δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Δεν θα περνούσαν πολλές στιγμές και, όπως άκουσε, ο Λαζάρ και οι χωροφύλακες θα ναβαν τα φανάρια τους, θα τον έβλεπαν και φυσικά θα τον πυροβολούσαν. Έπειτα, κάτω στο ύπνογιο, πριν περάσουν λίγα δευτερόλεπτα, ο Μπονών θα σκότωνε τον Μαρινών. Τί έπρεπε να κάνει;

Ήταν τόσο γρήγορη ή λήψις της απόφάσεως του και τόσο κεραυνοβόλος ή έκτέλεσίς της, ώστε δεν τούμεινε καιρός να την έξωτερικέυση ούτε μ' ένα ψιθυρισμό καν.

Και τη στιγμή που ο Μπονών κατάφερε σχεδόν τό στίλετο του επάνω στο στήθος του Μαρινών, μ' ένα πήδημα ο Γκαρνιέ

βρέθηκε δίπλα στον λήσταρχο και του άρπαξε τό χέρι.

—Κατάρα! θρυχήθηκε ο Μπονών λυσώντας για την άπροσδόκητη εκείνη επέμβαση ενός ανθρώπου που δεν άνεγνώρισε. Ποιος είσαι έσύ;

Χωρίς ν' άπάντηση άμέσως ο Γκαρνιέ, τούσφιξε τό χέρι και του τό κράτησε άκίνητο. Τον τράβηξε μετά προς τα πίσω, άπαλλάσσοντας έτσι τον Μαρινών από τα χέρια του άντιπάλου του και, με φωνή που χρωματιζόταν από τό είρωνικό χαμόγελό του:

—Ω! μην άνησυχείς! τού είπε. Είμαι ένας έπιστήθιος φίλος σου, Μπονών. Ο Γκαρνιέ! Μήπως δεν μ' έπερίμενες;

Ο Μαρινών, που άνέκτισε τις ελπίδες πιθανής σωτηρίας του από την άπροσδόκητη άφιξη βοηθείας, μόλις γλύτωσε από τα χέρια του Μπονών, τινάχθηκε όρθιος.

Τό πιστόλι είχε φύγει από τα χέρια του και, έντελώς άοπλος τώρα, κι' άνίκανος να όρμηση κατά του άντιπάλου του, έναντιόν του όποιου έπέτιθέτο ή έπίσης άντίπαλός του Γκαρνιέ, υπεχώρησε προς τό βάθος του δωματίου για ν' άμυνθί έστοι και με τα χέρια του.

Άκουσε τό όνομα εκείνου που τον είχε σώσει κι' άνεσκήρισε. Ύπέθεσε ότι ο Γκαρνιέ τον έσωσε έν άγνοία του, σκέφθηκε ότι οι δυο άρχισμμορίτες θ' άνέβαλλαν τη λύση των διαφορών των και θα συμμαχούσαν για να έξοντώσουν πρώτα αυτόν και μετά ν' άλληλοσφαγούν, και στη σκέψη αυτή τρώμαξε.

Όταν ο Γκαρνιέ είχε φθάσει εκεί καταδικωμένος από τον ένωμοτάρχη Λαζάρ και τους χωροφύλακές τους, ο Μαρινών δεν τό ήξερε, όπως δεν φανταζόταν ότι οι δικόι του χωροφύλακες, τη στιγμή ακριβώς εκείνη, βρίσκονταν έξω από την κλειστή πόρτα του ύπνομου αυτού δωματίου και προσπαθούσαν να την σπάσουν με διάφορα σιδηρά εργαλεία.

Σε μία κρίσιμη στιγμή ο Γκαρνιέ, άγνωστο σ' αυτόν πώς βρέθηκε εκεί, έπενέθη και τούσωσε τη ζωή και μαζί τούδωσε τον καιρό να όπισθοχωρήσει.

Ήταν άοπλος. Βρισκόταν μέσα σ' ένα ύπνογιο με τους δυο άρχισμμορίτες, από τους όποιους βέβαια δεν ήταν και τόσο εύκολο να γλυτώσει. Τί θα γινόταν;

★
Ο Μπονών έξ άλλου, που άκουσε τό όνομα εκείνου που τού είχε κρατήσει τό χέρι, κι' έτσι έδωσε τον καιρό στον Μαρινών να σηκωθεί και να βρίσκεται σε θέσι ν' άμυνθί, νόμισε πως άν του έξηγούσε τί συνέβαινε, θα τον προσείλκυε με τό μέρος του, έστω και προσωρινά, και ειδικώς για την περίπτωσι εκείνη.

Και όπως ο Γκαρνιέ τον κρατούσε κι' από τα δυο του χέρια, τον κύτταξε κατάντα, και με υπόκοφη συριστική φωνή:

—Γκαρνιέ, τον ρώτησε, τί έκανες εκεί; —Μήπως σου κακοφάνηκε; άπάντησε εκείνος χαμογελώντας.

—Θα σου κακοφάνη κι' έσένα, άν μάθης τό όνομα εκείνου που έσωσες.

—Τό ξερό.

Ο Μπονών άνεσκήρισε. Μή μπορώντας να πιστέψει πως ο Γκαρνιέ ενδιαφερόταν για τον ύπαρχηγό της Δημοσίας Ασφαλείας που ως εκ τούτ' έπαγγέλιατός και της έξυπνάδας του ήταν επικίνδυνος έχθρος για κάθε έκτός νόμου άνθρωπο, κύτταξε έκπληκτος τον άρχισμμορίτη που έξεκολούθουσε να χαμογελά είρωνικά.

—Γκαρνιέ, φώναξε, ξερείς. λοιπόν, ποίον έσωσες;

—Ναί.

—Ποίον;

—Τον Μαρινών.

—Πανάθεμα! θρυχήθηκε ο Μπονών. Και

δεν μετανοείς, λοιπόν, για ό,τι έκανες; Ξεχνάς ότι είναι έχθρός σου και ο Μαρινών;

—Κι' έσύ τί είσαι;

—Έχθρός, κι' εγώ, αφού τό θέλεις.

—Τί διαφέρεις, λοιπόν, έσύ απ' αυτόν;

—Ότι εγώ μπορώ να γίνω, άν όχι φίλος σου, άδιάφορος προς έσένα, άν θέλεις να συνεννοηθούμε. Αυτός όμως...

—Αυτός λοιπόν;

—Είναι αδύνατο να παύση να καταδιώκει. Και δεν θα ήσυχάση παρά τότε μονάχα που θα σε συλλάβη ή που θα σκοτωθί έσως. Δεν έπρεπε να μ' έμποδίσης.

Ο Γκαρνιέ έξεκολούθουσε να χαμογελά είρωνικά. Και χωρίς να παύση να κρατά άκίνητο τον λήσταρχο Μπονών:

—Ο Μαρινών, τού είπε, τη φορά αυτή είναι σύμμαχός μου. Ένεργεί για κείνο που ενεργώ κι' εγώ. Προσπαθεί ν' άνακαλύψη εκείνο για τό όποιον ενδιαφέρομαι κι' εγώ. Κοιπάει για κείνο, που φαίνεται δεν συμφέρει σ' έσένα και τη στιγμή αυτή, άντίπαλός μου δεν είναι αυτός, αλλά έσύ, Μπονών. Οι δυο μας λοιπόν τώρα.

»Θ' άλληλοσφαγούμε!

Ο Μπονών σούφρωσε τα φρύδια του άνήσυχος. Η ικανότης, ή εύκνησία, ή έπιτηδειότης, ή τόλμη και τό ριψοκίνδυνον τού χαρκτηρος τού Γκαρνιέ, δεν τού ήσαν άγνωστα. Η δύναμής του δεν ήταν καταφρόνητη. Μιά του άπειλή, ούτε χωρίς σημασία ήταν, ούτε άπληλλαγμένη άνησυχιών γι' αυτόν.

Κι' ο λήσταρχος που φοβόταν μια κατ'ά μέτωπο σύρραξι με τον Γκαρνιέ, άπότηλεσμα της όποιας θα ήταν έσως ο δικός του φόνος, προσπάθησε να καθησυχάση τον έξαγριωμένο άρχισμμορίτη.

—Γκαρνιέ! τού είπε, τίποτε δεν έχω μαζί σου και κανένα σου σχέδιο δεν θέλησα να ματαιώσω.

—Άλλά τότε γιατί θέλησες να με δολοφονήσης πριν λίγη ώρα;

—Δεν σε είχα γνωρίσει, Γκαρνιέ, και σε νόμισα γι' άλλον. Τίποτε δεν μου κάμε και ποτέ δεν θα επιχειρήσω να σε βλάψω έστω και στο παραμικρό. Να δολοφονήσω έσένα; Και γιατί;

Ο Γκαρνιέ έρριξε ένα βλέμμα άηδίας στην λήσταρχο:

—Σ' ένόμιζα παλληκάρη! τού είπε. Σε πιστεύα για άνδρα άλλα ήμουνα γελασμένος. Φοβάσαι;

—Έγώ;

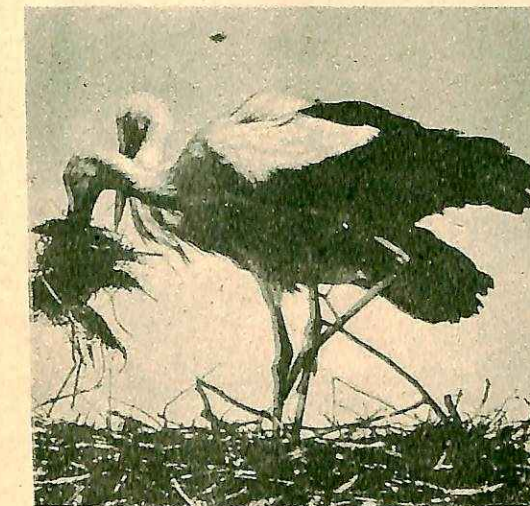
—Εσύ! Φοβάσαι να χτυπηθής μαζί μου πρόσωπο με πρόσωπο, και θα περιμένης να σου δοθί και πάλι ή ευκαιρία να με δολοφονήσης. Έ, λοιπόν, όχι! Τους λογαριασμούς μας θα τους ξεκαθαρίσωμε οι δυο μας αυτή τη στιγμή.

Έσπρωξε τον Μπονών προς τα πίσω, υπεχώρησε κι' αυτός και τράβηξε τό πιστόλι του, τη στιγμή που στην πόρτα χτυπούσαν τα λυσσαλέα χτυπήματα των χωροφυλάκων.

—Πανάθεμα! ψιθύρισε ο Γκαρνιέ. Έρχονται, λοιπόν, κι' άλλοι απ' εκεί;

Την άνοιξι, οι πελαργοί έπιστρέφουν στην Ελλάδα. Παρεχέρισαν στην Άφρικη και ειδικώτερα στην Αίγυπτο και στο Μαρόκο. Τά μαύρα τους φτερά, που ή διάμετρος των φτάνει συχνά τό ένα μέτρο, τούς έξαφαιρίζουν μιαν άργή και κανονική πτήσι.

Ο άρσενικός κι' ο θηλυκός έκαμαν τό ταξίδι τους μαζί. Ξαναβρήκαν μαζί τη φιλία που είχαν εξαταλείψει όταν άρχισαν οι πρώτες ψυχρές. Την έπισκευάζουν κάθε άνοιξι και την ξαναφρεσκάρουν με κλαδέκια, χορταράκια και άχους.

Έπί έναν όλόκληρο μήνα, άλληλοδιαδόχως, ο άρσενικός κι' ο θηλυκός επώαζαν τέσσερα κτρινωπά αυγά. Τά πουλάκια άρχισαν να ξεπετάγονται ένα-ένα. Οι γονείς των θ' άρχίσουν άμέσως να τα φροντίζουν και να τα τρέφουν (με σκουλήρια, έντομα, ζωύφια).

Οι πελαργοί είναι πιστοί στους έρωτές των. Ο άρσενικός κι' ο θηλυκός μένουν ένωμένοι ίσοβίως. Μόνον ο θάνατος θα μπορούσε να χωρίσει ένα ζεύγος. Οι έρωτικές περιπτώσεις των άρχίζουν άμέσως μετά την έπιστροφή τους στην παλιά τους φωλιά. Ένα μήνα άργότερα θα είναι εύτυχισμένοι γονείς άνάμεσα στα μικρά τους.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΟΥ ΠΕΛΑΡΓΟΥ

ΚΑΙ αὐτὴ τὴ φορὰ ὅπως τις περισσότερες — ἢ τιμὴ τῆς ἐξωφρενικῆς ἐκδηλώσεως ἀνήκει στὴν Ἀμερικὴ. Οἱ ἐρυθρόδερμοι τοῦ Νέου Κόσμου, μὲ τὰ φανταχτερὰ πρωτόγονα γιορντάνια τους ἀπὸ κοχύλια καὶ πολύχρωμα γυαλάκια, ἐνέπνευσαν τοὺς συμπατριώτας των ἱεροφάντας τῆς θεᾶς Μόδας, γιὰ νὰ λανσάρουν τὰ κολλιὲ ἀπὸ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα. Τὰ φλωριά, τὰ μαργαριτάρια καὶ οἱ χάντρες ἀνήκουν στὸ παρελθόν. Τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τῶν ζαρζαβατικών, τῶν πτῖ - φούρ καὶ τῶν λαγοπόδαρων, γιὰ νὰ διακοσμήσουν τοὺς ἀλαβάστρινους λαίμους τοῦ ὥραιου φύλου. Οἱ κομπσουόμενες Ἑλληνίδες αὐτὸ τὸ ἔχουν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν τους!

Ἐνα κολλιὲ ἀπὸ... φράουλες!

Τὰ πολύχρωμα... ξάρια ποὺ προτιμῶνται ἀπὸ τις παντὸς εἶδους παίκτηρες!

Ἑξωφρενισμοὶ τῆς ΜΟΔΑΣ

Κολλιὲ ἀπὸ βολβούς... ματιῶν!

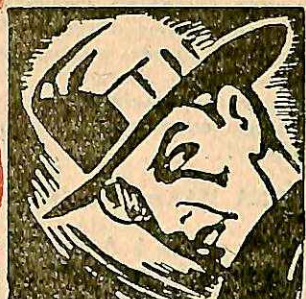
Διατῆ σειρὰ ἀπὸ... μπισκότα καὶ πτῖ - φούρ!

Καὶ οἱ... κουβαρίστρες σχηματίζουν κολλιὲ!

ΧΕΡΜΑΝ
ΛΑΝΤΟΝ

ῥωποδύτης

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ
ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

Κατ' ἀπόδοσιν

ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΔΥΟ ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗΣ

ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ ΜΕΤ' ΕΚΠΛΗΞΕΩΝ

Ο διαρρήκτης πλησίασε μὲ μύριες προφυλάξεις τὴν καρυδένια πόρτα τοῦ μεγάρου καὶ ἀφ' ὧν ἐρριξε ὀλόγυρά του μὴ μὰτιὰ καὶ θεβαιώθηκε ὅτι κανένα ἀδιάκριτο μὴ μὴ δὲν παρακολουθοῦσε τις κινήσεις του, ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα λεπτὸ ὀδοντωτὸ ἐργαλεῖο καὶ τὴν ἀνοίξε στὸ χρονικὸ διάστημα ὀλίγων δευτερολέπτων.

Ἐπρεπε νὰ ἦ ἀσθενεστάτη τὴν ὕρασι ὁ τολμηρὸς αὐτὸς διαρρήκτης, γιὰ νὰ μὴ διακρίνη, μολονότι ὁ δρόμος ἦταν σκοτεινός, ἕνα παχύσαρκος ἄνδρα ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα καὶ ὁ ὁποῖος, τὴν στιγμὴ ποὺ αὐτὸς ἀνοίγε τὴν πόρτα, εἶχε κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς χονδροῦ δένδρου τῆς δενδροστοιχίας.

Ἀφ' οὗ ἐκλείσε, ὅχι ὅμως ὀλότελα, τὴν πόρτα ἔξω πρὸς τοῦ, ὁ μυστηριώδης διαρρήκτης ποὺ ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ ἀδύνατος ἄνδρας ἀκαθόριστης ἡλικίας, μὲ γκριζοκοστουμι, γκριζὰ μαλλιά καὶ μὲ χοντρά γυαλιά σὲ σκελετὸ ταρταρούγας, ἐγκατέλειψε τὸ μισοκακόμοιρο ὕψος ποὺ εἶχε στὸ δρόμο καί, ἀνάβοντας ἕνα κλεφτοφάναρο, προχώρησε σὲ ἕνα στενόμακρο διάδρομο τοῦ μεγάρου.

Ὁ διάδρομος ἦταν κατασκότεινος καὶ τὸ κλεφτοφάναρο τοῦ διαρρήκτη δὲν ἐφώτιζε ἄλλο ἀπὸ τὰ δῆμά του μὲ τὴν χλωμὴ του ἀκτίνα. Ἀθόρυβα, ἡ πόρτα ἀνοίξε ἔξω πρὸς τοῦ καὶ μῆκε ὁ παχύσαρκος ἄγνωστος ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε. Αὐτὸς δὲν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἀνάψῃ κλεφτοφάναρο. Ἐβλεπε ἐμπρὸς του χάρις στὸ κλεφτοφάναρο τοῦ διαρρήκτη καὶ μάλιστα εἶχε ἔτσι τὸ πλεονέκτημα νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ φαίνεται καθὼς ἦταν κυκλωμένος ἀπὸ τὸ πικνὸ σκοτάδι.

Ὡστόσο, ὁ διαρρήκτης ἀνοίξε δυὸ-τρεῖς πόρτες χωρὶς προφυλάξεις, σάμπως νὰ ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι στὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο τοῦ μεγάρου δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ. Ἐφ' ὧν, τότε, καὶ σὰν νὰ πῆρε ἐκείνη μὴ μὴ τὴν στιγμὴ κάποια ἀπόφασι, στράφηκε πίσω του καὶ ὁ παχύσαρκος ἄγνωστος μόλις ἐπεφθασε καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ τὸ βαρὺ παραπέτασμα μιᾶς πόρτας. Κατὰ πλῆθος τότε ὁ παχύσαρκος ἄγνωστος, εἶδε μέσα ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τὸν διαρρήκτη, νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν κυρία εἴσοδο, νὰ τὴν κλειδώνῃ... καὶ νὰ βάλῃ τὸ κλειδὸ στὴν τσέπη του! Αὐτό... τοῦ φάνηκε λίγο ἀνάρμοστο γιὰ ἕνα πεπειραμένο διαρρήκτη! Ἐνας διαρρήκτης ποτὶ τοῦ δὲν θὰ ἐκλείδωνε τις πόρτες ἔξω πρὸς τοῦ. Ὅτ' αὐτὸς ἄφηνε, ἂν ὅχι ὀρθάνοιχτες, τοὺλάχιστον μισοκλειστές, γιὰ νὰ μπορέσῃ

νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς σὲ περίπτωσι κινδύνου. Πῶς, λοιπόν, τώρα αὐτὸς ἐκλείδωνε τὴν κυρία εἴσοδο καὶ μάλιστα ἔβαζε τὸ κλειδὸ στὴν τσέπη του;

Ἐνα σατανικὸ γέλιο δὲν τὸν ἄφησε παρὰ λίγες στιγμὲς στὴν ἀπορία, πού, σχεδὸν ἀμέσως, ἡ ἀκτίνα τοῦ φαναρίου τοῦ διαρρήκτη ἔπεφτε στὸ βαρὺ παραπέτασμα, ἐνῶ ἀκούγονταν ἡ φωνὴ του εἰρωνική:

—Βγὲς ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, Σοῦμερ! Τὸ κρυφτοῦλι θὰ παίξωμε τέτοια ὥρα ἐδῶ μέσα;

Ὁ παχύσαρκος ἄγνωστος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν διάσημο ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Σοῦμερ, βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα πιστόλι:

—Ψηλά τὰ χέρια, μίστερ Λωποδύτης — Φάντασμα!

—Τί; Πιστόλι κρατᾷς; Πάλι τὰ ἴδια θάχουμε;

—Κρατᾷς πιστόλι καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ σοῦ ρίξω! Δὲν μοῦ φεύγεις ἀπὸ πῶς;

—Ἄλλο ζήτημα αὐτό!

—Μιὰ ὥρα τώρα σὲ παρακολουθοῦσα στὸ δρόμο.

—Τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μπῆκα ἐδῶ μέσα.

—Μπᾶ;

Ναί, ναί! Σὲ ἐκτιμῶ πολὺ, ἰνσπέκτωρ, καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, ἐδιόλεξα αὐτὸ τὸ μέγαρο ποὺ ξέρω ὅτι τέτοια ὥρα εἶναι ἔρημο... γιὰ νὰ μὴ σὲ γελοιοποιήσω μπροστὰ σὲ ἄλλους! Ἡ ἀποφινὴ σου γελοιοποιήσεις... θὰ μείνῃ μεταξύ μας.

—Ναί; Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε. Σῆκωσε, ὡστόσο τὰ χέρια σου.

—Ἀδύνατον, Σοῦμερ! Ὅπως βλέπεις, στὸ δεξιὸ μου χέρι κρατᾷ τὸ κλεφτοφάναρό μου καὶ μὲ τὸ ἔρριξα, ποὺ δρίσκειται μέσα στὴν τσέπη μου, κρατᾷ μὴ ἀμμουλίτσα κερανοβόλου ναρκωτικοῦ ἀερίου. Λιγὰκι νὰ ὑψώσῃς τὸ ὄπλισμένο σου χέρι, σθύνω τὸ κλεφτοφάναρό μου καὶ σπάζω τὴν ἀμμουλίτσα μέσα στὴν τσέπη μου. Καταλαβαίνεις πὺδ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα! Ἀφ' οὗ σὲ κάνω νέγρο μὲ τὸ μελονοδοχεῖο τῆς διβλιοθήκης, θὰ τηλεφωνήσω στὴν Σινδωνιανὴ Γυὰρδ, νῦρθη... νὰ σπάσῃ κέφι!

Ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ ἔξεροκατάπε τρίζοντας τὰ δόντια του καὶ ἔρριξε τὸ δῆμα του στὴν κορνίζα τῆς πόρτας.

—Τί κυττάζεις, Σοῦμερ; Γιὰ τὸν διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ; Εἶναι κοντὰ μου! Εἶμαι καλὸς διαβολάκος ἐνῶ καὶ δὲν θέλω νὰ χολοσκάσῃς. Φῶς μπόλικο δὲν σε λείπει; Εὐχαρίστως...

Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του στὸν διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ, ὁ θρασύς διαρρήκτης πλημύρισε τὸν διάδρομο μὲ φῶς.

—Βλέπεις; Τὴν ἀμμουλίτσα ὡστόσο δὲν τὴν ἀφήνω. Εἶπαμε! Λιγὰκι ἂν ὑψώσῃς

Ὁ διάδρομος ἦταν κατασκότεινος καὶ τὸ κλεφτοφάναρο τοῦ διαρρήκτη δὲν ἐφώτιζε ἄλλο ἀπὸ τὰ δῆμά του...

τὸ χέρι σου... δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ πυροβολήσῃς. Τόσφ... καὶ κάτω ὁ Σούμερ ! Ὑπάρχει κάθισμα πλάι σου. Μὴν κουράζεσαι ὀρθίως. Κάθησε νὰ τὰ πούμε σὺν δυὸ καλοὶ φίλοι. Κάθησε, λοιπόν ! Ἐγὼ διατάζω αὐτὴ τὴν στιγμή. Δὲν εἶδες ὅτι ἐλβεῖδωσα τὴν πόρτα ;

—Ἐστὼ. Θὰ καθίσω, γιὰ νὰ ἰδῶ πὺ θέλεις νὰ καταλήξωμε ἀπὸψε.
—Ποῦ; Ὁ καθένας σὺν κρεβάτι του... ἀφοῦ τὰ πούμε ἕνα χεράκι.

—Ὅστε μὲ παρέσυρες σὲ παγίδα;
—Πάνω - κάτω. Εἶναι ἀναπνευστικὸ τὸ καθισμά σου; Θαύμα, ἔ; Ἐγὼ ὥστόσο θὰ μείνω ὀρθός. Σὺν πῶ νέος πὺ εἰμαι ! Τί λέγαμε λοιπόν; Ἀ! Σὲ μυρίστρια πὺ μὲ παρακολουθοῦσε καὶ σὲ παρέσυρα ἔδω μέσα πὺ δὲν ὑπάρχει ψυχὴ γιὰ νὰρ-θοῦμε σὲ κάποια συνεννόηση. Ἀπὸψε ἐ-πρόκειτο ἄλλο μέγαρο νὰ διαρρηξῶ... ἀλ-λά δὲν πειράζει. Αὐριο... μεθαῦριο....

—Γιὰ λέγε λοιπόν! Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇ; Ἡ μάλλον πὲς μου πρῶτα τί εἶναι ἔδω μέσα πὺ μὲ παρέσυρες;

—Ἐδῶ; Εἶναι τὸ μέγαρο τοῦ σερ "Οσβαλντ Πέικερ. Ὁ "Οσβαλντ Πέικερ εἶναι ἕνας χρυσὸς γεροντάκος, τὸν ὅποιον οὐδέποτε διανοήθηκα νὰ πειράξω. Ξέρεις, Σούμερ, ὅτι ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα μόνον τοὺς κακοήθεις καὶ τοὺς ἀσυνειδήτους κυνηγᾷ. Τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους δὲν τοὺς πειράζει. Τοὺς βοηθεῖ πάντοτε ἂν καταλάβῃ πὺς ἔχουν ἀνάγκη τῆς βο-θείας του. Ὁ σερ "Οσβαλντ Πέικερ εἶναι καλὸς καὶ χρήσιμος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἀτυ-χῶς εἶναι μετρημένη ἡ ζωὴ του. Ὑποφέρει τρομερὰ ἀπὸ τὸ στομάχι του καὶ ἡ ζωὴ του εἶναι ὡστὸ μαρτύριο. Πὺς ἦταν δυ-νατὸν νὰ τὰ βάλλω μὲ ἕναν καλὸ καὶ δυ-στυχισμένον ἄνθρωπον; Μπῆκα ἔδω μέσα... γιὰ νὰ τὰ πούμε.

—Κατοικεῖ στὸ μέγαρο ὁ σερ "Οσβαλντ Πέικερ;

—Ὁχι. Ἡ κατοικία του εἶναι στὸ προ-άστειο Ὁρὴ Καίσις. Ἐργατικὸς ἄνθρω-πος, ἐννοεῖ νὰ πεθάνῃ ἐργαζόμενος. Τὸ μέγαρο αὐτὸ εἶναι δικό του. Ἀποτελεῖ-ται ἀπὸ τρεῖς διαμερίσματα. Τὸ ἕνα, αὐτὸ ἔδω, εἶναι τὸ γραφεῖο του. Εἶναι χρημα-τιστής. Τὰ ἄλλα δύο τὰ νοικιάζει, ἀλλὰ τὰρᾶ εἶναι ξενοκίματα. Ἐρχεται κάθε πρῶτὸ καὶ φεύγει κατὰ τις δύο μετὰ τὸ μεσημέρι.

—Εἰσαι βλέπω, πολλὰ καλὰ πληροφορη-μένος.

—Ναί! Ἐγὼ κ' ἐγὼ κάποιο μυστικὸ ἀρχεῖο... γιὰ νὰ μὴν κάνω τις γκάφες τῆς Σκῶντλαντ Γυάρδ.

—Καὶ τώρα λέγε. Τί θέλεις νὰ μοῦ πῇ;

—Ἀφῆσε πρῶτα τὸ πιστόλι σου νὰ πέσῃ στὰ πόδια σου.

—Γιὰ νὰ μοῦ τὸ σκάσης;

—Αὐτὸ θὰ γίνῃ ὁποσδήποτε. Ἀφῆσε το, λοιπόν, νὰ πέσῃ, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μιλῶ καὶ νὰ σὲ κυτάξω στὸ χέρι.

—Ἐστὼ. Τὸ ἀφήνω.

—Ὁραία! Νά, πὺ λογικεύεσαι! Μὰ τὸ λέω ἐγὼ! Ὁ Σούμερ εἶναι λογικὸς ἄν-θρωπος! Ἀλλὰ δὲν περνᾷ καλότερα στὸ γραφεῖο τοῦ σερ Πέικερ; Ἐκεῖ θὰ τὰ πούμε πῶς ἦσαν. Δὲν βρίσκεις;

—Ὅπως θέλεις...

—Μὴν κυτάξεις τὸ πιστόλι σου! Ἀ-φῆσε τὸ ἐκεῖ πὺ βρίσκεται... Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου εἶναι πλάι σου... Ἀνοιξέ-την καὶ πέρνα πρῶτος... χωρὶς νὰ βάλλῃς χέρι στὴν τσέπη.

—Μά... δὲν ἔχω δυὸ πιστόλια.

—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω...

—Καλὰ...

Καὶ ὁ ἱνσπéκτωρ Σούμερ ἀνοιξε τὴν

πόρτα στῆς ὁποίας τὸ παραπέτασμα εἶχε κρυφθῇ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν καί, ἀφοῦ ἐπέρασε μέσα, ἔβλεπε ἀμέσως καὶ γύρισε τὸν διακόπτη τοῦ ηλεκτρικοῦ.

Μιὰ πνιγμένη φωνὴ ξέφυγε τότε ἀπὸ τὸν διάδρομο ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητή.

—Μάρτεν!...

ΕΝΑ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΘΕΑΜΑ

Τί εἶναι; ἔκαμε ὁ Λωποδύτης - Φάντα-σμα προχωρώντας ἐπὶ τοῦ Παιδὸν Μάρτεν φωνάζει; Ἐχει καὶ παρῆα; Ἀλλὰ ὁ ἱνσπéκτωρ Σούμερ, στηλωμέ-νος σὺν ἀγαλμα στὴ θέσι του, εἰδὼς μὲ τὸ δάχτυλο στὸ τραπέζι τοῦ χρηματιστοῦ.

Ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα ἐστράφηκε πρὸς τὸ σημεῖο ἐκεῖνο καί, μὲ τὴ σειρά του καὶ αὐτὸς, ἀφῆσε ἕνα ἐπιφώνημα φρι-κῆς.

Ὁ χρηματιστής "Οσβαλντ Πέικερ βρι-σκόταν ἐκεῖ, καὶ μάλιστα σκοτωμένος! Ἦταν καθισμένος στὸ περιστροφικὸ φω-τεῖν τοῦ τραπέζιου του, μὲ τὸ σῶμα του ριγμένο μπροῦντα ἐπάνω στὸ τραπέζι του. Μιὰ λίμνη παγωμένου αἵματος, πὺ εἶχε τρεῖς ἀπὸ μιὰ θαλάσσιον πληγὴν τοῦ δεξιῦ τοῦ κρατῆρος, εἶχε σχηματισθῇ ἐ-πάνω στὸ κρυστάλλο τοῦ τραπέζιου. Μιὰ ἄλλη λιμνοῦλα αἵματος, πῶ μικρὴ, εἶχε σχηματισθῇ στὸν μουσάμ τοῦ πατώματος, ἀπὸ τὸ αἷμα πὺ εἶχε στάξει ἀπὸ τὸ κρυστάλλο.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἔμειναν ἄφωνοι γιὰ λί-γες στιγμῆς καὶ κατόπιν ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ πτώμα.

—Μή!, ἔκαμε ὁ Σούμερ σταματώντας τον. Μὴν ἀγγίξῃς τὸ παραμικρό! Μείνε ἥσυχος, Σούμερ. Κάτι ξέρω κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Δὲ θ' ἀγγίσω. Πλησίασε μαζί μου.

Πλησίασαν στὸ τραπέζι καὶ τὰ μάτιο καὶ τὸν δύο ἔπασαν σὲ ἕνα «παράδοξον» πὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ χέρι τοῦ πτώ-ματος.

—Αὐτοκτονία, ἔκαμε ὁ Σούμερ.

—Ἰσως...

—Πὺς ἴσως; Δὲν εἶπες ὅτι ἡ ζωὴ αὐ-τοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἕνα φριχτὸ μαρ-τύριο;

—Ναί. Γνωρίζω ὅμως ὅτι ἀγαποῦσε τὴ ζωὴ του ὅσο κανένας, μολονότι ὑπέ-φερε φριχτά. Καὶ κατὰ ἄλλο. Ὅπως σοῦ εἶπα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν καλὸς καὶ χρήσιμος. Χρυσὸς ἄνθρωπος μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως καὶ ἀλτρουιστῆς ὅ-σον ὀλίγοι.

Ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνον, χάρισε στὴν χώρα ἕνα ἄσυλο γιὰ τοὺς ἀνιάτους διανοούμενους. Τοῦ στοίχισε εἰκοσι χι-λιάδες λίρες μόνον τὸ κτίριο τοῦ ἀσύλου καὶ ἡ δαπάνη τῆς ἐπιπλώσεως καὶ τῶν ἐ-πιστημονικῶν ἐργαλείων ὑπολογίζεται σὲ ἄλλες δέκα χιλιάδες λίρες. Ἐπὶ πλέον, τὸ ἐπρόκειτο, οὕτως ὥστε τριακόσιοι διανο-ούμενοι πάσχοντες ἀπὸ διάφορα ἰνιάτα νοσήματα, νὰ μποροῦν νὰ παραμένουν μο-νίμως σ' αὐτὸ καὶ νὰ τυγχάνουν θεραπείας καὶ ἀνακουφίσεως. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἀσύλου αὐτοῦ πρόκειτο νὰ γίνονιν σὲ δυὸ μῆνες, γνωρίζω δὲ πολλὰ καλὰ ὅτι τελευταῖα πα-ρακαλοῦσε γιατροὺς, θεοὺς καὶ ἄγιους του νὰ τοῦ δώσουν ζωὴ ὡς τὰ ἐγκαίνια!

Πὺς, λοιπόν, αὐτοκτονῆσε τώρα, πὺ πλη-σιάζουν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἀσύλου του;

—Παίξεις μὲ τοὺς πόνους; Μπορεῖ ἕ-νας τρομερὸς, ἀβάσταχτος ἐφῆμερὸς πό-νος νά...

—Βεβαίως. Ἀς κάνωμε ὥστόσο, ἐμεῖς πρῶτοι, τις πρῶτες παρατηρήσεις.

—Δὲ λέω ὅχι.

Δυὸ γράμματα, πὺ βρίσκονταν πρὸς ἀριστερὰ τοῦ τραπέζιου, ἐκίνησαν τὴν

προσοχὴ τῶν δύο ἀνδρῶν.

—Γράμματα!... Βλέπεις;... Πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας!

—Γιὰ νὰ δοῦμε!... Τὸ ἕνα εἶναι γιὰ τὴν ἀστυνομία... Τὸ ἄλλο γιὰ κάποιαν μίση "Εἰθ Μάρτεν, στὸ Λίβερεπουλ.

—Κάποια συγγενὴς του ἴσως. Θέλεις περισσότερα γιὰ νὰ θεβαινώθῃς ὅτι πρό-κειται περὶ αὐτοκτονίας; Μὴν ἀγγίξῃς τὰ γράμματα!

—Νάταν δυνατόν νὰ τὰ διαβάσωμε...

—Θὰ τὰ ἀνοίξῃ σὲ λίγο ὁ εἰσαγγελεὺς...

—Ἡ πληγὴ τοῦ κρατῆρος μοῦ φαίνεται σὺν ὑποψί, Σούμερ! Δὲν εἶναι τραῦμα ἐξ ἐπαφῆς. Ἐνας ἄνθρωπος πὺ αὐτοκτο-νεῖ στήριζει τὴν κνήμην τοῦ πιστολίου του στὸν κρατῆρό του, γιατί συνήθως τὸ χέ-ρι του τρέμει καὶ κατόπιν πέζει τὴν οὐαν-δάλη. Τὸ τραῦμα αὐτὸ εἶναι τραῦμα ἐξ ἐγγυτάτης ἀποστάσεως. Ἀν ἦταν τραῦμα ἐξ ἐπαφῆς θὰ εἶχε καρφώσει τις τρίχες καὶ τὰ χεῖλη τῆς πληγῆς θὰ εἶχαν ἐγκαύ-ματα. Ποιὸς μᾶς βεβαιώνει πὺς δὲν πρό-κειται περὶ ἐγκλήματος μὲ ἀπόπειραν οκη-νοθεσίας αὐτοκτονίας;

—Ὅλα αὐτὰ θὰ ἐξεταστοῦν, Μάρ....

—Τίς μίστερ Λωποδύτη - Φάντασμα.

—Τί βάλεις ἂν σοῦ ἐπρότειναν... νὰ ἀνοίξωμε τὸ χρηματικὸ βιβλίο του;

—Πὺς νὰ τὸ ἀνοίξωμε;

—Πε!... Εὐκόλο πρᾶγμα! Τὸ κλειδί θὰ εἶναι ἀσφαλῶς στὴν τσέπη του, ἀλλὰ, καὶ ἂν δὲν τὸ βροῦμε, εἰμὶ πρὸθυμος...

νὰ σοῦ δώσω ἕνα μαθηματικὴν διαδρομικὴν, πὺ μιὰ μέρα θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ὁ-πωσδήποτε.

—Ὁμολογῶ πὺς θάβηκα νὰ δῶ πὺς ἀ-νοίγεις τὰ χρηματικὸ βιβλίο τοῦ κόσμου, ἀλλὰ κρατῶ τὴν ὁρῆσίν μου γιὰ ἀργότερα!

Αὐριο ἢ ἂν μοῦ φύγῃς ἀπὸψε μιὰ ἀπ' αὐ-τὲς τις μέρες ἡ τίς ἐβδομάδες, ὅταν θὰ σέχωμε σὲ κανένα μπουτυροῦμ τῆς Σκῶν-τλαντ Γυάρδ θὰ σοῦ φέρωμε ἕνα κλειστὸ χρηματικὸ βιβλίο νὰ τὸ ἀνοίξῃς μπουστὰ μας... καὶ νὰ σπάσωμε μὲ τὴ σειρά μας κέφι.

Ἀς δοῦμε, λοιπόν, γιὰ τὸ κλειδί, γιατί μὲ ἔβαλες σὲ πειρασμό, σατανά!

Δὲν δυσκολεύθηκαν νὰ βροῦν τὸ κλει-δί καί, σὲ λίγες στιγμῆς, τὸ χρηματικὸ βιβλίο ἦταν ὁρθάνοιχτο. Δὲν ὁρῆκαν μέ-σα σ' αὐτὸ ἄλλο ἀπὸ σημειώσεις τοῦ χρη-ματιστοῦ, διπλογραφικὰ βιβλία καὶ ἕ-ναν χονδρὸ φάκελλο σφραγισμένον μὲ πέντε χονδρὰ σφραγίδες ἀπὸ πράσινο βουλοκέρι καὶ μὲ τὴν σημείωσι: «Ἡ ΔΙ-ΑΘΗΚΗ ΜΟΥ» γραμμένη μὲ τὸ χέρι.

—Περίεργο!, ἔκαμε ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα, οὐτε μιὰ λίρα;

—Ποῦς σοῦ λέει νὰ ἐγκληματῇσῃς; Θὰ τὴν ἀνοίξωμε, θὰ τὴν διαβάσωμε, θὰ τὴν ξα-νακλείσωμε...

—Καὶ οἱ σφραγίδες;

—Δὲν θὰ πάθουν τίποτα!

—Σατανά! Πὺς θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ θαύ-μα;

—Δὲν πρόκειται περὶ θαύματος, Σού-μερ! Νά! Εἶναι ἀπλοῦστατο! Δῶσε προ-σοχή... νὰ μάθῃς τὴν μέθοδο...

Καὶ βγάδιοντας ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του μιὰ λάμα ξυριστικῆς μηχανῆς, ὁ Λωπο-δύτης - Φάντασμα, ἀναψὲ τὸν ἀναπτήρα του καὶ τὴν ἐξέστανε, ὥσπου τὸ λεπτὸ ἀτσάλι κοκκίνισε. Μὲ καταπληκτικὴ τότε ἐπιτηδεύματα, ἐπέρασε τὴν κοκκινισμένη ἀπὸ τὴν φλόγα λάμα μεταξὺ χάρτου καὶ βουλοκερίου καὶ ἐβγάλε τὴν σφραγίδα

ὁλόκληρη... σὺν νὰ ἦταν ἀπὸ παγωμένο βούτυρο! Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἀφῆρεσε καὶ τις πέντε σφραγίδες καὶ τις ἐτοποθέτησε προσεκτικὰ σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ τραπέζιου. Ὁ Σούμερ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μά-τια γουρλωμένα ἀπὸ τὸ θαυμασμό του!

—Ἐνα σπῆρτο, Σούμερ.

—Σπῆρτο; Ἐχεις τὸν ἀναπτήρα σου.

—Ὅυτε σπῆρτα δὲν ἔχεις; Ἐνα μολύβι τότε.

Ὁ Σούμερ πήρε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα μολύβι καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

—Λιγὰκι χονδρὸ εἶναι ἀλλὰ εὐτυχῶς εἶναι ὀκτάγωνο καὶ θὰ τὰ καταφέρω.

Ἐπέρασε τὸ ἄκρον τοῦ μολυβίου στὸ μικρὸ ἀνοιγμα τῆς γωνίας τοῦ χονδρὸ φανέλλου καὶ ἄρχισε νὰ τὸ περιστρέφῃ μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ ἀντίχειρα τοῦ ἀριστεροῦ ἐπλεξε τὸ χαρτί πρὸς τὰ κάτω. Σὲ μισὸ λεπτό ὁ φάκελλος ἦταν ἀνοιχτός, χωρὶς νὰ σχισθῇ ἡ καὶ νὰ τσα-λακωθῇ.

Ὁ ἱνσπéκτωρ Σούμερ ἀνέσυρε ἀπὸ αὐ-τὸν τὴν διαθήκη καὶ οἱ ἄνδρες ἔσκυψαν ἐπάνω σ' αὐτὴν καὶ τὴν ἐδιάβασαν ὡς τὸ τέλος. Ὁ "Οσβαλντ Πέικερ ἄφηνε τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας του σὲ φιλανθρω-πικὰ ἱδρύματα, δέκα χιλιάδες λίρες στὴν ἀδελφὴν του μίση "Εἰθ Μάρτεν, πὺ ἔ-μεινε στὸ Λίβερεπουλ, καὶ δυὸ χιλιάδες λίρες στὸν ἰδιαιτέρου γραμματέα του Πά-ουλ Ντίκερ, ἀπὸ τις ὑπηρεσίες τοῦ ὁποί-ου ἦταν ἐνθουσιασμένος.

—Βλέπεις; ἔκαμε ὁ ἱνσπéκτωρ Σούμερ. Δὲν πιστεύω ἡ διαθήκη αὐτὴ νὰ ἐνίσχυσε τὴν γνώμην σου ὅτι πρόκειται περὶ ἐγκλή-ματος;

—Ὁχι βέβαια. Ἀς τὴν ξανακλείσωμε λοιπόν ἀφοῦ δὲν μᾶς ἀπεκάλυψε ἄλλο ἀ-πὸ τὸν μεγάλο ἀλτρουισμό τοῦ "Οσβαλντ Πέικερ.

Ἀφοῦ ἔβρεξε μὲ τὸ δάχτυλο τὴν κόλ-λα τοῦ φανέλλου, ὁ Λωποδύτης - Φάντα-σμα τὸν ἔκλεισε καί, θερμαίνοντας τις σφραγίδες μὲ τὸν ἀναπτήρα του, τις ξα-νακόλλησε τὴν μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη στὶς θέσεις τους. Καὶ μὲ τὸ μικροσκοπικὸ ἂν ἐκτύταξε κανεὶς τὸν φάκελλο, δὲν θὰ διέ-κρινε οὔτε ἱχνος τῆς παραβιάσεώς του.

—Τώρα, Σούμερ, θὰ κλειδώσωμε τὴν διαθήκην καὶ θὰ βάλλωμε τὸ κλειδί τοῦ χρη-ματικὸ βιβλίου στὴ θέσι πὺ τὸ βρήκαμε.

Ὅταν ἔγινε κ' αὐτὸ, ὁ ἱνσπéκτωρ Σού-μερ ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, ἀλλὰ ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα τοῦ τῶπιασε:

—Τί πᾶς νὰ κάνῃς;

—Θὰ τηλεφωνήσω στὴν Σκῶντλαντ - Γυάρδ!

—Γκαφαδόρε! Καὶ πὺς θὰ δικαιολογῇ-σῃς... τὴν ἔδω παρουσία σου... ἀφοῦ ὁ-πωσδήποτε δὲν θὰ μὲ πιάσῃς ἀπόψε;

—Σατανά!

—Σατανᾶς, ἀλλὰ φίλος σου! Ἀκουσε, Σούμερ. Θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ μέγαρο, θὰ πάρωμε στὸ πλησιέστερο γαλακτοπωλεῖο ἀπὸ ἐνὰ γάλα καί, πρῶτ-πρῶτ, θὰ κά-νωμε βόλτες κάτω ἀπὸ τὸ μέγαρο! Ἡ ὁ ἰδιαιτέρως γραμματεὺς θὰ ἀνοίξῃ ἡ κά-ποιος ἀπὸ τὸ προάστειο θὰ ἔλθῃ, καὶ ἔτσι θὰ ξαναμποῦμε ἀπὸ τοὺς πρῶτους μέσα.

—Δηλαδή... Θέλεις νὰ πῇς ὅτι... δὲν θὰ φύγῃς...

—Ἐγὼ; Νὰ σὲ ἐγκαταλείψω, Σούμερ; Ποτέ! Μαζί σου κ' ὡς τὸν "Αδῃ, φίλε μου!...

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΠΕΡΙ ΕΓ-ΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΚΑΤΑ τις ὁχτὸ παρὰ τέταρτο τὸ πρῶτ, ὁ ἱνσπéκτωρ Σούμερ καὶ ὁ Λωποδύτης Φάντασμα πὺ ἐξοβαν βόλτες κάτω ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ "Οσβαλντ Πέικερ, εἶδαν

μιὰ νέα κοπέλλα ὡς εἰκοσι τὸ πολλὸ χρό-νων, νὰ πλησιάζῃ στὴν πόρτα καὶ νὰ πε-ριμένῃ ἐκεῖ.

—Ὑποθέτω πὺς εἶναι ἡ δακτυλογρά-φος, ἔκαμε ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα. Ἀς πᾶμε πὺ πέρα.

Προχώρησαν καὶ οἱ δυὸ, συζητώντας σὺν δυὸ παλαιοὶ φίλοι, καί, ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ἀπὸ τὴν γωνία τοῦ ἄλλου τετραγώνου, εἶδαν ἕναν νέο νὰ πλησιάζ-ῃ τὴν νέα, νὰ τὴν χαιρετᾷ μὲ χειραψία καὶ νὰ ἀνοίγῃ κατόπιν τὴν πόρτα.

—Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Πάουλ Ντίκερς, ὁ ἰδιαιτέρως γραμματεὺς του καὶ ἕνας σὺν τοὺς εὐτυχέσι κληρονόμους, ἔκαμε ὁ ἱν-σπéκτωρ Σούμερ.

—Ἀς πλησιάσωμε. Ὄπου νὰ φθάσω-με κοντὰ στὴν πόρτα, θὰ ἀκούσωμε τις φωνές τους. Καὶ ὅπως εἴπαμε, Σούμερ. Γιὰ τοὺς δικαστικοὺς καὶ τοὺς ἀστυνομι-κοὺς πὺ θὰ καταφθάσουν σὲ λίγο, εἰμαι ἕνας γνωστός σου Ἀμερικανὸς ντέτεκτιβ, περαστικὸς ἀπὸ τὸ Λονδίνο.

—Ναί. Τυχαιῶς περνούσαμε ἀπὸ δῶ, ὅταν ἀκούσαμε τις φωνές καὶ ἀνεβήκα-με... Βλέπεις; Τὸ πῆρα ἀπόφασιν πὺς δὲν θὰ σὲ πιάσω καὶ σήμερα.

—Δὲν σὲ συμφέρει, Σούμερ, νὰ μὲ πιά-σῃς. Ἀλλὰ πρόσεξε! Ἀρκεῖ νὰ καταλά-βω τίποτα τὸ ὑποπτό ἐκ μέσου σου, καί, ὅλοι, δικαστικοὶ καὶ ἀστυνομικοί, θὰ πέστε μονομιάς γιὰ νὰ πάρτετε ἕναν ὑπὸ πέντε τοιλάχιον ὥρων!

Μὲ τις τελευταῖες αὐτὲς λέξεις τοῦ Λω-ποδύτη - Φάντασμα ἀντήχησαν ἀπὸ τὸ μέ-γαρο οἱ φωνές τοῦ γραμματέως καὶ τῆς δακτυλογράφου.

Ὁ Σούμερ καὶ ὁ Λωποδύτης - Φάντα-σμα ἀνέβηκαν ἀμέσως καὶ ὕστερα ἀπὸ εἰ-κοσι λεπτά τῆς ὥρας, κληθέντες τηλεφω-νικῶς ἀπὸ τὸν Σούμερ, κατέφθαναν ἀ-στυνομικῶς καὶ δημοσιογραφικοῖς.

Πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐνέργεια, ὁ εἰσαγ-γελεὺς ἀνοίξε τις δυὸ ἐπιστολὰς τοῦ "Οσ-βαλντ Πέικερ. Ἦταν καὶ οἱ δυὸ γραμ-μένες στὴ γραφομηχανή, ἀλλὰ ἔφεραν τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ μιὰ ἀπευθυνόταν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔγραφε ὁ αὐτόχειρ:

«Ἀπελτινόμενος πᾶ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην καὶ ἀδυνατώντας νὰ ὑποφέρω ἐπ' ἀπειρον τὴν μαρτυρικὴν μου ζωὴν, τὴν περιφρονῶ, ζητώντας συγγνώμην ἀπὸ ὅσους θὰ λυπή-σῃ ἡ ἀπόφασίν μου.

«Λονδίνο 1 Αὐγούστου, ὥρα 2 μ. μ. «Οσβαλντ Πέικερ».

Ἡ ἄλλη ἀπευθυνόταν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Ἐἰθ Μάρτεν, στὸ Λίβερεπουλ, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔγραφε:

«Λονδίνο 1 Αὐγούστου, ὥρα 2 καὶ 10 π. μ.

»Ἀγαπημένη μου ἀδελφῇ:

—Στις 3 φεύγω. Ἐλπίζω, ἐκεῖ πὺ θὰ πηγαίνω, νὰ παῦσω νὰ ὑποφέρω. Ἀν μά-θῃς καμιά δυσάρεστη εἰδησιν, γνωρίζε-ὅτι δὲν σὲ ξέχασα στὴ διαθήκην μου, μο-λονότι ξέρω πὺς δὲν ἔχεις ἀνάγκη.

»Δὲν ξέχασα στὴ διαθήκην μου οὔτε τὸν κοῦμένο Πάουλ Ντίκερς πὺ ἐστὶν ἐξ-συστήσεως καὶ ἀπὸ τις ὑπηρεσίες τοῦ ὁ-ποίου ἔμεινα πάντοτε ἱκανοποιημένος. Σὲ φίλο, τρυφερὰ, ἀκριβῶς μου ἀδελφῇ.

»Ὁ δυστυχισμένος ἀδελφός σου «Οσβαλντ Πέικερ»

—Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας. ἔκαμε ὁ εἰσαγγελεὺς, ἀφῆκοντας τις δυὸ ἐπιστολὰς ἀνοικτὰς ἐ-πάνω στὸ τραπέζι. Ὄστόσο, ὁ κ. ἀνακρι-τῆς ἄς κἀμὴ τὴν ἀ

—Ωραία. 'Ο καθένας έχει την δική του γραφομηχανή, εδώ μέσα. Έτσι;

—Μάλιστα.

—Κρίνω περιττόν να ρωτήσω αν ένας από τους δυο σας έχτυπησε αυτές τις δυο επιστολές, και όχι ο ίδιος. Ένας άνθρωπος που πρόκειται να αυτοκτονήσει δεν αποτρέπει στους υπαλλήλους του για να του γράψουν τις τελευταίες του θέλησεις. Ποιος από τους δυο σας χτύπησε στην γραφομηχανή την διαθήκη του μακαρίτη;

—'Εγώ, αποκρίθηκε η δακτυλογράφος.

—Πότε;

—Πρό πέντε μηνών.

—Και, φυσικά, θα παραπονεθήκατε στον πιαστέρ Πάουλ Ντίκερς ότι ο προϊστάμενός σας σας ξέχασε, ενώ εκείνον δεν τον είχε ξεχάσει.

—Συγγνώμη. Δεν παραπονέθηκα, γιατί εγώ μόλις πρό ξέχρησιν μπήκα στην υπηρεσία του κομμένου του προϊσταμένου μου, και, φυσικά, δεν μπορούσα να περιμένω να με θυμηθεί στην διαθήκη του.

—Το είπατε ωστόσο στον μίστερ Πάουλ Ντίκερς, ότι ο μακαρίτης του άφησε δυο χιλιάδες λίρες.

—Το όμολογώ. Έκαμα άσχημα ίσως, αλλά το έκαμα για να δώσω μια χαρά στον συνάδελφό μου.

—Οι δυο αυτές επιστολές είναι πραγματικά χτυπημένες στην "Αντίο". Τί ώρα ήρθατε στο γραφείο χθες το πρωί;

—Στις οχτώ.

—Βρήκατε εδώ τον προϊστάμενό σας;

—Όχι. Εκείνος έρχοταν πάντοτε καν τα τρία δέκα.

—Ωραία. Άνοιξατε εσείς το γραφείο;

—Το κλειδί το έχει ο μίστερ Ντίκερς.

—Τον βρήκατε στο γραφείο όταν ήρθατε;

—Μάλιστα. Εκείνος έφθασε πριν από μένα.

—Ός το μεσημέρι εγκατέλειψε το γραφείο ο μίστερ Ντίκερς για έναν όποιονδήποτε λόγο;

—Μάλιστα. Κατά τις ένδεκα. Κάπου τον είχε στείλει ο μακαρίτης, δεν ξέρω πού. Είδα μόνο ότι άνοιξε το χρηματοκιβώτιο και του έδωσε λίγα χαρτονομίσματα...

—Τί ώρα επέστρεψε ο μίστερ Ντίκερς;

—Δεν επέστρεψε. Δεν επρόκειτο να επιστρέψει, γιατί φεύγοντας με χαιρετήσε και μου είπε πως μπορούσα να φύγω στην συνηθισμένη μου ώρα, στη μία και σιμνή.

—Λαμπρά! Πότε αλλάξατε την κορδέλλα της γραφομηχανής "Αντίο";

—Την κορδέλλα!... Λίγο πριν φύγω. Με έκλεισε ο προϊστάμενός μου και με παρεκάλεσε να αλλάξω την κορδέλλα, γιατί τα χέρια του έτρεμαν και δεν μπορούσε να την αλλάξει μόνος του. Από την συγκίνησή του φαίνεται...

—Ασφαλώς. Έγραφε καλά στη γραφομηχανή ο προϊστάμενός σας;

—Απεναντίας... Πολύ άργα και μένο με τα δυο δάχτυλα.

—Και φυσικά, σαν αδέξιος, χτυπούσε δυνατά τα πλήκτρα.

—Μάλιστα. Πολύ δυνατά, όπως άλλωστε όλοι οι αδέξιοι. Άργα και δυνατά.

—Ενφ έσείς γράφετε με τα δέκα δάχτυλα και δεν χτυπάτε δυνατά τα πλήκτρα, ε;

—Μάλιστα. Έτσι γράφει και ο μίστερ Ντίκερς.

—Ευχαριστώ, μίς.

Και στρεφόμενος προς τον Σούμερ, ο δαιμόνιος τζέντλεμαν - διαρρήκτης συνεπέραινε:

—'Ινσπέντωρ, μπορείτε να δοκιμάσετε τις χειροπέδες σας στα χέρια του μίστερ

Πάουλ Ντίκερς, τον όποιον κατηγορώ ως δολοφόνο του προϊσταμένου του...

Ένα επίφωνμα γενικής καταπλήξεως διαδόθηκε τις τελευταίες λέξεις του δήθεν 'Αμερικανού ντέτεκτιβ, ενώ ο 'Ινσπέντωρ Σούμερ έπλησίαζε τον Ντίκερς εγγύς των χειροπέδων από τη μέση του.

—Τα χέρια σου!

—'Αλλά είμαι άθώος, κύριοι!, διαμαρτυρήθη ο Πάουλ Ντίκερς, κάτωχρος και με σβυσμένη φωνή. 'Ο κύριος αυτός δεν ξέρει τί λέει!

—Φέρε τα χέρια σου και θα δούμε...

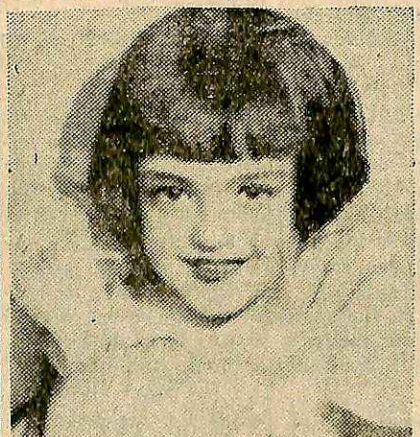
Ο ξηρός μεταλλικός κρότος της χειροπέδας που κλείνεται προσηγήθηκε των έξηγήσεων του Λωποδύτη - Φάντασμα.

ΠΩΣ ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΣΕ

Ο άνθρωπος τον όποιον κατηγορώ, άρχισε ο δισυπόστατος άριστοκράτης τυχοδιώκτης, γνωρίζοντας ότι ο μέγας ευεργέτης και προϊστάμενός του δεν τον είχε ξεχάσει στη διαθήκη του, άνυπομονούσε να τον δη πεθαμένο! 'Ισως και μετά τον θάνατο του 'Οσβάλντ Πέικερ να αποκαλύπτονταν πλαστογραφίες και καταχρήσεις του. 'Από προχθές ίσως, πληροφορήθηκε ότι ο προϊστάμενός του θάφενγε χθές για την Σκωτία, όπου κάποιος Σκώτος χωρικός, διαφημίζεται ως θανιατουργός θεραπευτής των παθήσεων του στομάχου. 'Ο τρίτος μάρτυς, η αδελφή του θύματος που βρίσκεται στο Λίβερπουλ, νομίζει ότι αυτή τη στιγμή ο αδελφός της βρίσκεται στην Σκωτία. Χθές, ήθελε πρωί - πρωί, άνοιξε το γραφείο και χτύπησε στην "Αντίο" την επιστολή προς την άστυνομία. Την υπέγραψε πλαστογραφώντας την υπογραφή του προϊσταμένου του, την έβαλε στην τσέπη του και περιμένε την κατάλληλη στιγμή! Κατά τις έντεκα, ο 'Οσβάλντ Πέικερ τον έστειλε στην εταιρία να του βγάλει το εισιτήριό του για την Σκωτία! Φεύγοντας, χαιρετήσε την δακτυλογράφο και την συνεβούλευσε να φύγει στην συνηθισμένη της ώρα. Στις δυο επέστρεψε. 'Ο Πέικερ χτυπούσε, έκλεινε τη στινιή, την επιστολή προς την αδελφή του. Με μια ματιά είδε τί ο ποί-

ΑΙΣΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Η μικροσκοπική πρωταγωνίστρια της «Μάντρας» του 'Αττίκ, το καινούργιο και άνωτερο όλων των προηγούμενων του «παιδι-θόδου» Ν i ν η Ζ ά χ α, μας απέστειλε την καλύτερη φωτογραφία της με την εξής ιδιοχειρον αφίερωσι:

ΝΙΝΗ ΖΑΧΑ

«Στον αγαπητό μου «Θησαυρό» και πραγματικό μου θησαυρό, στέλνω την φωτογραφία μου εις ενδειξιν άκρας αγάπης και εκτίμησας.

στάμενός του έγραφε στην αδελφή του. 'Η επιστολή του θύματός του άπλοποιούσε ακόμη περισσότερο τα πράγματα! Έπειτα, αφού την υπέγραψε, του την έδωσε για να την ρίξει στο ταχυδρομείο, και άβησε στο τραπέζι του για να γράψει, τι δήποτε άλλο, όταν ο δολοφόνος αυτός έβγαλε ξαφνικά το πιστόλι του και του φύτεψε μια σφαίρα στα μυαλά! 'Ο θάνατος του καλού ανθρώπου υπήρξε άκαιρος! 'Αφησε το πιστόλι στο κρύσταλλο αφού έσβυσε με το γάντι του τα δακτυλικά του αποτυπώματα και αφού άνοιξε το χρηματοκιβώτιο και πήρε όσα χαρτονομίσματα βρήκε, το έκλεισε και βγήκε, αφήνοντας στο τραπέζι τις δυο επιστολές. Οι επιστολές αυτές τον πρόδωσαν!

Ο δολοφόνος είδε ότι το θύμα του, στην προς την αδελφή του επιστολή, σημείωνε και την ώρα! Ξανάβαλε στη γραφομηχανή την πλαστή επιστολή και, έπειδή δεν μπορούσε να γράψει την ώρα στην αρχή, την έγραψε πλάι από την υπογραφή! Δεν γνώριζε ότι κατά την άπουσία του, η δακτυλογράφος είχε αλλάξει την κορδέλλα της γραφομηχανής και δεν έλαβε ύπ' όψει του την αδεξιότητα του θύματός του! 'Η πραγματική επιστολή του θύματος φαίνεται στυπημένη από αδέξιον δακτυλογράφο, που γράφει άργα με τα δυο του δάχτυλα και χτυπάει δυνατά τα πλήκτρα. 'Η άλλη, η άπειθυμένη προς την άστυνομία, μαρτυρεί την έπιδεξιότητα του δακτυλογράφου... αλλά και την ήλιθιότητά του. 'Η ώρα σημειώνεται με βαθύτερο χρώμα ενώ η όλη επιστολή είναι γραιμένη με ξεθωριασμένο χρώμα! 'Η επιστολή έγραψε με την παλιά κορδέλλα, το πρωί, ενώ η ώρα σημειώθηκε με την καινούργια κορδέλλα, που, κατά την μία και κάτι, την άλλαξε η δακτυλογράφος! 'Εχομε, κύριοι, τις δυο κορδέλλες και μπορούμε να τις εξετάσουμε με τον φακό! 'Η μιά, η καινούργια, βρίσκεται στην "Αντίο". 'Η άλλη, η παλιά, βρίσκεται στον κάλαθο των άχρήστων! Νά την! Την βλέπετε; Με τον φακό θα δούμε στην καινούργια την τελευταία φράση της επιστολής του θύματος και την τελευταία φράση της επιστολής του δολοφόνου! Στην άλλη κορδέλλα, την παλιά, θα βρούμε την προς την άστυνομία επιστολή, χωρίς όμως την ώρα!

—Τί έχεις ν' απαντήσεις; ρώτησε ο είσαγγελεύς άποτεινόμενος στον σιδηροδρόμιο Πάουλ Ντίκερς.

—Τίποτα...

—Αυτό το «τίποτα» 'Ισοδυναμεί με μιάν όμολογία...

—'Ακριβώς.

—'Ομολογείς;

—Έπαιξα έχασα, είμαι πρόθυμος να 'ιληρώσω.

—Πάρτε τον...

Και στρεφόμενος προς τον Λωποδύτη - Φάντασμα, που έτοιμαζόταν να φύγει:

—Σας συγχάιρω, τζέντλεμαν...

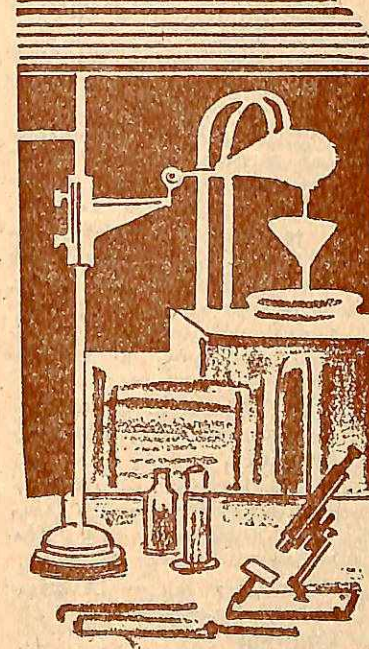
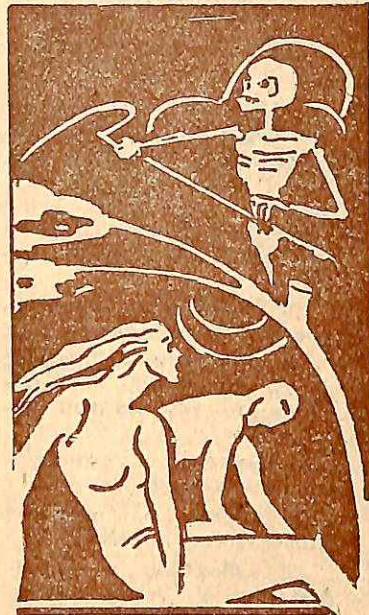
Τα συγχαρητήρια άνήκουν στον έπιτεωρητή Σούμερ. Εκείνος έκαμε όλες αυτές τις παρατηρήσεις, αλλά δεν είχε την άπαιτουμένη εύφραδεια για να τις άναπτύξη.

★

—Υπήρξες θανμάσιος, κύριε Λωποδύτη - Φάντασμα, έλεγε σε λίγο στον δρόμο ο 'Ινσπέντωρ Σούμερ... προς τον εφιάλτη του! 'Αρχίζω να παραδέχομαι ότι... δεν πρέπει να σε πιάσω. Σε λίγο θα πάω να βρω κάποιον φίλο μου Μάρτεν Ντάλ... και θα του πω πως του έβαλες τα γυαλιά...

ΚΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΦΤΙΑΞΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πενήντα τέσσερα ακριβώς χρόνια συμπληρώνεται από την ημέρα που έγινε η πρώτη αντιλυστική ένεσις επί ανθρώπου. Αξίζει, λοιπόν, να χαραχθούν λίγες γραμμές για κείνον που έσωσε την ανθρωπότητα από τη φρικτή αυτή άρρώστεια της λύσης.

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Υπό ΘΑΝΟΥ ΓΙΑΝΝΕΛΗ

ΕΙΝΑΙ τσαρλατάνος! Είναι φονιάς! —Καρμανιόλα στον ψευτογιατρό, που σκότωσε το άμιο κορίτσι!

...Και εξαγριωμένο το πλήθος έξω από το μικρό τότε εργαστήριο της οδού Ούλμ, ύψωνε άπειλητικά τις γροθιές και ύβριζε κι' άπειλούσε τον άνθρωπο που από καιρό τώρα συγκέντρωνε την προσοχή όλου του κόσμου με τις καταπληκτικές θεραπευτικές του άνακαλύψεις.

...Γιούδες θυροδόξου, παλαιού στρατιώτου του Ναπολέοντος, ο Λουί Παστέρ, γεννήθηκε στην πόλη Ντόλ της Γαλλίας στις 27 Δεκεμβρίου του 1822. Λεκαέξη χρονών ενεγράφη στο ανώτατο διδασκαλείον του Παρισιού, για να γίνει δημοδιδάσκαλος. Εκεί όμως έγνώρισε τον περίφημο χημικό Ντουμώ, που δεν άργησε να τον καταπείσει να γίνει χημικός. Δεν πέρασαν πολλά χρόνια και οι άδιάκοπες έρευνες του Παστέρ γύρω από τη χημεία, που τον ώδηγησαν στην ίδρυσι νέου χημικού κλάδου: «της χημείας εν τω διαστήματι ή στερεοχημείας», τον κατέστησαν γνωστό σ' όλο τον κόσμο. Γρήγορα έτηκολούθησαν οι πρώτες του έπιτυχίες, όπως ήταν ή άνακάλυψις της θεραπείας κατά τις χολέρας των όρνίθων, κατά του άνθρακος των βοδιών και των προβάτων και ή θεραπεία του έρυσσιπέλατος των χοίρων, που ή άμεσος έφαρμογή τους ώφέλησε κατά δεκάδες εκατομμύρια φράγκα τη Γαλλία.

Από το 1880 όμως, στρέφοντας όλες του τις προσπάθειες προς καταπολέμησιν της λύσης, ο Παστέρ βρίσκεται τον δρόμο που τον ώδηγησε στην 'Αθανασία. Λίγος ιός, παρμένος από τον έγκέφαλο και τον νοτιάιο μυελό του λυσσασμένου σκύλου, έφθασε για να παρασκευασθί έξησθενημένος ιός που ήταν αυτό τουτό το αντίδοτο της επικατάρατης άρρώστειας.

Πέρασαν χρόνια έντατικών πειραμάτων του Παστέρ επάνω σε διάφορα ζώα, πάντοτε έπιτυχών, μα δοκιμή επάνω σε άνθρωπο δεν είχε γίνει ακόμα...

...4 'Ιουλίου 1885! Σ' ένα χωριό της 'Αλσατίας, ένας μικρός μαθητής, με την τσάντα άμέριμνα κρεμασμένη στον ώμο, πηγαινόντας στο σχολείο του εκείνο το πρωινό, βρίσκεται ξαφνικά άντιμέτωπος ενός λυσσασμένου σκύλου, που, πριν προλάβη καν ό μικρός να κινήθί, όρμα άγριμένος επάνω του, τον άναποδογυρίζει και αφήνει τά ίχνη των δοντιών του σε δεκατέσσερα διάφορα μέρη του σώματος του άτυχου μικρού. Το παιδί ήταν καταδι-

ΛΟΥΙ

ΠΑΣΤΕΡ

INSTITUT PASTEUR

ΚΣΤ ΠΑΡ

κασμένο σε θάνατο. 'Αναμάλ-
λισμένη και τρελλή από τον
τρόμο της ή δύστυχη μητέρα
τρέχει με το παιδί της στην
άγκαλιά στους γιατρούς για
να το σώσουν. Ένας απ' αυ-
τούς, αφού εκανέτησε τα
τραύματα του μικρού καταδι-
κασμένου, συνεβούλευσε τους
γονείς του να τον μεταφέρουν
στο Παρίσι.

— Έκεί, τους είπε, υπάρχει
ένας όχι γιατρός, μα χημικός,
για τον οποίο λένε πολλά. Ό-
νομάζεται Λουδοβίκος Παστέρ
και κατοικεί στην οδό Ουίλμ...

Τό μεσημέρι της 3ης 'Ιου-
λίου, η μητέρα με το λυσσώδη-
κο παιδί βρισκόταν στο φω-
νικό τότε εργαστήριο του Πα-
στέρ. Γεμάτος ανησυχία και
ταραχή, ο διάσημος χημικός
τρέχει να συμβουλευθεί δύο
γιατρούς, που απεφάνθησαν ό-
τι έτσι κι' έτσι, το παιδί, με
τά γνωστά όσα τότε μέσα της
επιστήμης, θα επέβαινε από
λίγισσα και συνεβούλευσαν τον
μεγάλο έρευνήτή να κάνει τα
πειράματά του επάνω σ' αυτό.
Κι' έτσι το δράμα της 3ης 'Ι-
ουλίου του 1885 έγινε η πρω-
τή αντιλυσσική ένεσις επάνω
σε άνθρωπο. Και ύστερα από
μια περίοδο θεραπείας με τη
νέα μέθοδο ο μικρός ξαναγυ-
ρισε στο σχολείο υγιέστατος.

Ο δεύτερος που υπεβλήθη
σε αντιλυσσική θεραπεία ήταν
ένας τσοπάνης, που, για να
σώσει τέσσερα παιδιά από τη
μανία ενός λυσσασμένου σκύ-
λου, καταξεδίωξε από το ά-
γριεμένο ζώο. Όταν κατέφυγε
στον Παστέρ, είχαν περάσει έ-
ξι μέρες. 'Ο τσοπάνης εσώθη-
κε κι' από τότε στο εργαστή-
ριο του θαυματουργού είχε
στραφή η προσοχή όλων των
τόπων. 'Αλλά ο Παστέρ
ήταν τώρα μεγάλος και σαν
όλους τους μεγάλους έπρεπε να
νοιώσει κι' αυτός το φαρμάκι
της άχαριστίας, της άγνωστο-
σύνης... Ένα μικρό κοριτσά-
κι που υπεβλήθη σε αντιλυσ-
σική θεραπεία, 37 δόσεις
μέρες ύστερα από τα διαγνώ-
ματα ενός λυσσασμένου σκύ-
λου, πέθανε μέσα σε φρικτούς
πόνους. Και μολονότι ο Πα-
στέρ είχε προβλέψει τον θά-
νατο της μικρής, επειδή το
κακό είχε προχωρήσει, οι δη-
μοσιογράφοι όλου του κόσμου
επέτεβησαν έναντιον του με
σφοδρά άρθρα, χαρακτηρίζον-
τάς τον ως κοινό δολοφόνο,
ενώ ο λαός, εξαγριωμένος, ά-
πειλούσε να τον λιτοάσει, να
τον στείλει στην καραμπίλα...
Γρήγορα όμως κι' μετέπειτα
συνεχώς επιτυχίες του άνοι-
κέστησαν τα πράγματα. Ένα
πλήθος εκείνων που σπύρουν
από όλο τον κόσμο στο εργα-
στήριό του, αποτελούσε μια Βα-
βυλωνία από Γάλλους, 'Αγ-
γλους, Ρώσους, 'Αραβες, 'Ι-
ταλούς, από ανθρώπους κάθε
φυλής και τάξεως, έμοιαζε σαν

Α. Ο. Δ. Ο.

Πώς μπορεί να υπολογισθῇ ή ταχύτης του ανέμου διά προσωπικής εκτιμήσεως;

Η ταχύτης και ισχύς του ανέμου μπορεί να υπολογισθῇ
διά της προσωπικής άπλως εκτιμήσεως, αν λάβη κα-
νείς υπ' όψει τα κάτωθι σημεία προσδιορισμού και
εκτιμήσεων που αναφέρει η ανεμομετρική κλίμαξ Μπωφόρ
ή ότρία διαλαμβάνει 13 βαθμίδες :

Βαθμὶς	ὄνομα	Ταχύτης εἰς μ. ανά δευ- τερόλεπτον	Σημεία προσδιορισμοῦ καὶ ἐκτιμήσεων
0	Νηνεμία	0-0,5μ.	Ὁ καπνὸς ὑψοῦται κατακορύ- φως, τὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶναι ἀκίνητα.
1	Ὑποπνέων	0,6-1,7μ.	Μόλις αἰσθθῶν στο πρόσωπο, ταράσσει ἀσθενῶς τὰ φύλλα τῶν δένδρων.
2	Ἀσθενής	1,8-3,3μ.	Αἰσθθῶν στο πρόσωπο καὶ τὰ χέρια, ταράσσει ἀσθενῶς ση- μαίαν καὶ ζωηρῶς τὰ ελαφρὰ φύλλα τῶν δένδρων
3	Λεπτὸς	3,4-5,2μ.	Κυματίζει ἀσθενῶς σημαίαν, τὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶναι εἰς διαρκεὴ κίνησιν.
4	Μέτριος	5,3-7,4μ.	Κυματίζει ζωηρῶς σημαίαν καὶ ταράσσει τοὺς μικροὺς κλάδους τῶν δένδρων. Σηκώ- ναι σκόνη καὶ φύλλα χάρτου.
5	Λαμπρὸς	7,5-9,8μ.	Ταράσσει ἀσθενῶς τοὺς χον- δροὺς κλάδους τῶν δένδρων.
6	Ἰσχυρὸς	9,9-12,4μ.	Ταράσσει ζωηρῶς τοὺς χον- δροὺς κλάδους τῶν δένδρων, τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα συ- ρρίζουν.
7	Σφοδρὸς	12,5-15,2μ.	Κάμπτει τοὺς χονδροὺς κλά- δους καὶ τοὺς λεπτοὺς κορ- μοὺς τῶν δένδρων.
8	Θυελλῶδ	15,3-18,2μ.	Κινεῖ ὅλα τὰ δένδρα, βάδισμα πρὸς ἄνεμον ὀλίγον δυσχε- ρές.
9	Θύελλα	18,3-21,5μ.	Σπάζει τοὺς λεπτοὺς κλάδους τῶν δένδρων, βάδισμα πρὸς ἄνεμον δυσχερές.
10	Ἰσ.θύελ.	21,6-25,1μ.	Καταρρίπτει κεραμῖδια καὶ καπνοδόχους σπιτιῶν.
11	Σφ.θύελ.	25,2-29,0μ.	Σπανίως παρατηρεῖται στήν ἐξοά. Ἐκρίζωνει δένδρα.
12	Τυφὼν	29 μ. καὶ ἄνω	Σπανιώτατα παρατηρεῖται στή ἐξοά. Θραύει καὶ ἐκρίζωνει δένδρα, ἀποσπᾷ στέγες καὶ γενικὰ ἐπιφέρει σοβαρὰς κα- ταστροφάς.

ζωντανή μαρτυρία της εὐγνω-
μοσύνης της ἀνθρωπότητος
στον εὐεργέτη της...

Η εὐγνωμοσύνη αὐτὴ ἐκδη-
λώθηκε πῶς ἐπίσημα, ὅταν τὸ
1892 ἐαυτάσθησαν στὸ Παρίσι,
με ἀπάνταστη μεγαλοπρέπεια
ἡ ἐβδομηκονταετηρίδα τοῦ Πα-
στέρ: "Ὅλα τὰ πολιτισμένα
κράτη ἀπέστειλαν τοὺς κορυ-
φαίους τῆς ἐπιστήμης ὡς ἀν-
τιπροσώπους. Ἡ πατρίδα μας
ἀντιπροσωπεύθηκε με τὸν ἐκεῖ
περίφημον καθηγητὴ τῆς ο-
φθαλμολογίας Πανά...

Τὸ 1894, μιὰ σούραιμνη κρι-

σις ἔφριξε τὸν Παστέρ στὸ
κρεβάτι γιὰ νὰ παλέψῃ ἐναν-
τί ὀλοκλήρου χρόνου με τὸν θάνατο
στὸν ὅποιο καὶ ὑπέκυψε στὴς
5 Ὀκτωβρίου τοῦ 1915. Τὸ
μεγάλο του ἐνταφιάστηκε σὲ
πευκαλοπερή κρύπτη μέσα στὸ
ὕψωμα τοῦ Ἰνστιτούτου Πα-
στέρ, ποὺ εἶχε ἰδρυθῇ κατό-
πιν διεθνῶς ἐγράνου, στὸν ὁ-
ποῖο ἀφειδῶς συνεισέφεραν ὅ-
λες οἱ πολιτισμένες χώρες ὡς
φῶρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν
Μεγάλον Εὐεργέτη τῆς ἀνθρω-
πότητος.

ΘΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ

«ΠΡΟΣΦΑΤΑ»

...ΝΕΑ

Ἀπὸ τὴν «ΕΣΤΙΑ»
τοῦ 1884.

Ἑλληνικά Χρο-
νικά τοῦ 1883. — Συ-
νοψίζομεν ἐνταῦθα τὰ μάλ-
λον ἐνδιαφέροντα τὴν Ἑλ-
λάδα γεγονότα τοῦ πα-
ρελθόντος ἔτους κατὰ τὴν
χρονολογικὴν τάξιν αὐ-
τῶν:

25 Φεβρουρίου. — Θάνα-
τος Ἀλεξ. Κουμουνοδούρου.

12 Μαρτίου. — Ψήφισις
ἐν τῇ Βουλῇ τοῦ περὶ φο-
ρολογίας τοῦ καπνοῦ νό-
μου.

27 Μαρτίου. — Ἱπποδρο-
μία ἐν Φαλήρῳ.

29 Μαρτίου. — Λήξις τῆς
Βουλευτικῆς συνόδου.

31 Μαρτίου. — Διορι-
σμός τοῦ κ. Ἀλεξ. Κοντο-
σταύλου ὡς Ὑπουργοῦ τῶν
Ἐξωτερικῶν.

21 Ἀπριλίου. — Ἀφικνεῖ-
ται ἐν Ἀθήναις ὁ ἡγεμὼν
τῆς Βουλγαρίας.

25 Ἀπριλίου. — Ἀναχω-
ρεῖ ἡ Βασίλισσα Ὀλγα
ἵνα παραστῇ ἐν Μόσχᾳ κα-
τὰ τὴν στέψιν τοῦ Τσαροῦ.

10 Μαΐου. — Παρατεῖ-
ται ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν
Ὑπουργὸς κ. Π. Καλλιγᾶς,
ὃν ἀντικαθιστᾷ ἐν τῇ διευ-
θύνσει τοῦ ὕπουργείου ὁ
Πρωθυπουργὸς κ. Τρικού-
ρης.

29 Μαΐου. — Δημοτικαὶ
ἐκλογαὶ ἐν ταῖς νέαις ἐ-
παρχίαις.

3 Ἰουλίου. — Δημοτι-
καὶ ἐκλογαὶ ἐν ταῖς λοι-
παῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἑλ-
λάδος.

12 Ἰουλίου. — Ἀναχω-
ρήσις τῶν Βασιλέων εἰς
Εὐρώπην.

15 Ὀκτωβρίου. — Οἱ
Βασιλεῖς μετὰ τῶν βασι-
λοπαίδων ἐπανέρχονται εἰς
Ἀθήνας.

18 Ὀκτωβρίου. — Κα-
ταιγιῖδες καὶ καταστροφαὶ
ἐκ πλημμυρῶν ἐν Θεσσα-
λίᾳ.

20 Ὀκτωβρίου. — Ἐναρ-
ξις τῆς Γ' συνόδου τῆς
Θ' Βουλευτικῆς περιόδου.

23 Δεκεμβρίου. — Ἐπι-
ψηφίζεται ἐν τῇ Βουλῇ τὸ
δάνειον τῶν 170 ἑκατομ-
μυρίων.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΛΟΓΙΚΗ ΑΓΡΙΩΝ

— Ἀπάνθρωπε, εἶπε ἕνας
πολιτισμένος σὲ κάποιον
ἄγριο, τρώς τὸν πατέρα
σου ὅταν γηράσῃ!

— Ἀχάριστε, ἀπήντησε
ὁ ἄγριος, ἀφήνεις τὸν δικό
κόσμο καὶ τὸν τρῶς τὰ
σκουλήκια!

30 ΟΥΝΙΟΥ 1559: Ένα τραγικό άνώ-
νυμα πού έπέφερε τὸ θάνατο τοῦ Ἑρ-
ρίκου ΙΙ.

Ὁ ἥλιος έλαμπε εὐθυσία στὸν κατα-
γάλανο οὐρανὸ, φωτίζοντας χαμόσυνα τὸ
Παρίσι, πού ἀπὸ μέσος εἶχε πάρει μιὰ γιορ-
τινὴ ὄψη. Τὰ παράθυρα τῶν περισσοτέρων σπι-
τιῶν, ἰδίως ἐκεῖνων πού βρισκόταν κοντὰ
στο Λουβρὸ, ἦσαν στολισμένα με γαλῖα καὶ
πλούσια ὀφάσματα. Κάθε τόσο πολυάριθμες
συνοδείες εὐγενῶν δίσταζαν τοὺς δρόμους
σκορπίζοντας παντοῦ τὸ θαυμασμὸ με τὴν
πλούσια ἐμφάνισί τους. Κάτω ἀπὸ τὸ λαμπρὸ
φῶς τῆς ἡμέρας τὰ ποικιλόχρωμα καὶ κομψὰ
φορέματα τῆς ἑξοικιστῆς ἀριστοκρατίας ἐ-
φάνταζαν περισσότερο.

Ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος κατευθυνόταν στὸ
ἴδιο μέρος, δηλαδὴ στὸν τόπο ὅπου θὰ δινέ-
ταν οἱ ἀγῶνες, οἱ περισσοτέρου ἱππικοί, ποδὶ
τιμὴν τῶν γάμων τῆς πριγκίπισσας Ἑλισά-
βετ, τῆς κόρης τοῦ Ἑρρίκου ΙΙ.

Τὰ ὑπαίθρια αὐτὰ παιχνίδια δὲν ἦσαν σπὰ-
νια στὴν πρωτεύουσα. Σήμερα ὅμως θὰ κι-
νοῦσαν περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεα-
τῶν, γιατί στὰ περισσότερα θὰ ἐλάμβανε μέ-
ρος ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Οἱ ἐξέδρες εἶχαν ὅλες γεμίσει. Ἡ βασι-
λισσα, ἡ περίφημη Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων,
εἶχε καθίσει στὴν τιμητικὴ θέσι, ἔχοντας
πλάι της τὴν πριγκίπισσα καὶ περιστοιχισμέ-
νη ἀπὸ ἕνα πλήθος αὐλικῶν καὶ κυριῶν τῆς
τιμῆς.

Ἐξάφνου, ζωηρὰ σαλπίσματα ἐδόνησαν τὸν
ἀέρα. Ἦταν οἱ κήρυκες, πού με τὴν χρυσὴ
τους σάλπιγγα εἶδιναν τὸ σύνθημα τῶν ἀγῶ-
νων.

Στὴν ἀρχὴ εἰγιναν μερικά θεαματικά παι-
χνίδια, πού δὲν ἐκίνησαν καὶ πολὺ τὸ ἐν-
διαφέρον τοῦ κοινῶ. Ὅλοι περιέμεναν με ἀ-
νυπομονήσαν τις κονταρομαχίες. Τέλος, ἤρθε
ἡ σειρά τους. Πάλι ἀκούστηκαν οἱ σάλπιγ-
γες καὶ οἱ ἀγωνιστὰ πῆραν τίς θέσεις τους.

Απὸ τοὺς πρώτους ἐλάβε μέρος ὁ Βασι-
λεὺς. Με εὐκυνία καὶ τέχνη νικούσε τοὺς
ἀντιπάλους του. Σὲ λίγο, ἐλάχιστοι εὐγε-
νέις εἶχαν ἀπομείνει, γιὰ νὰ μετρηθοῦν μαζί
του. Ὅλοι ἦσαν βέβαιοι πὼς ὁ Ἑρρίκος ΙΙ
θὰ ἐπαίρνε τὸ στεφάνι τῆς νίκης. Ὁ ἥλιος
ἄρχισε νὰ γέρνει. Οἱ κήρυκες ἐτοιμάζονταν
νὰ σημάνουν τὸ τέλος τῶν ἀγῶνων, ὅταν ὁ
Βασιλεὺς τοὺς ἔκαμε νόημα νὰ σταθοῦν. Σὲ
μιὰν ἀπομέρη γωνία τοῦ στίβου στεκόταν ἕ-
νας εὐγενὴς με τὸν ὅποιο δὲν εἶχε χυπηθῇ.
Ἦταν ὁ κόμης Μοντυγκομερῦ. Ὁ Ἑρρίκος
ΙΙ δὲν ἤθελε νὰ ὑπάρχῃ οὔτε ἕνας ἀντίπαλος
ἀνίκτης καὶ παρὰ τὴν εὐγενική ἀλλὰ ἐπι-
μονὴ ἀνῆλπι τοῦ κόμης, ἐπέμενε νὰ ἀγω-
νισθοῦν.

Στὴν ἀρχὴ ὅλα ἐπῆγιναν καλά. Ἐξάφ-
νου σὲ μιὰ συγκρούσι ὁ βασιλεὺς κλονί-
στηκε κι' ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του. Ἐτρεῖσαν
νὰ τὸν σηκώσουν, βρέθηκαν ὅμως ἐμπρὸς σ'
ἕνα φρικτὸ θέσμι. Ἀπὸ τὸ κρᾶνος του, στὸ
μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἦταν τὸ μάτι του, προ-
εξεῖχε ἕνα ματωμένο ξύλο. Μὲ χίλιες προ-
φυλάξεις τοῦ ἐλευθέρωσαν τὸ κεφάλι. Ὁ
βασιλεὺς ἦταν ἀνίσθητος καὶ μέσα σὲ μί-
ντι του βρισκόταν σπληνωμένο ἕνα κομμάτι ἀ-
πὸ τὸ κοντάρι τοῦ Μοντυγκομερῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ 10 ἡμέρες, ὁ δυστυχισμένος
Ἑρρίκος ΙΙ πέθανε μέσα σὲ φρικτοὺς πό-
νους.

Λένε, αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε ἐξηκριδωμένο,
πὼς ὁ Μοντυγκομερῦ μισοῦσε τὸ βασιλεῖα κι'
εἶχε ὀρκισθῇ νὰ τὸν ἐκδίκηθῃ, γιατί τὸν ἐ-
θεωροῦσε αἰτιό τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του
στὴς φυλάξεις τοῦ Σατελλῆ. Γνωρίζοντας τὸν
φανατισμὸ τοῦ Ἑρρίκου ΙΙ γιὰ τις κονταρο-
μαχίες, τυπικὰ ἀρνήθηκε νὰ χυπηθῇ μαζί.
Σὰν ὅμως βρέθηκε ἀπέναντί του ἔθεσε σὲ
ἐκπαρμονὴ τὸ σχέδιό του. Ἐκώσισε τὸν ἐ-
χθρόν του.

Ἡ ἔκδοχὴ αὐτὴ φαίνεται πολὺ ἀπίσθη.

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1694: Μυστηριώδης ἐξαφ-
νισα τοῦ κόμης Χριστοφόρου Φίλιπ-
που ντὲ Καϊνέμαρκ.

Τὸ ὄνομα «Καϊνέμαρκ» δὲν εἶνε ἄ-
γνωστο στὴν Ἑλλάδα. Πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι
πού διαβάσαν τὸ ὄμορφο μυθιστόρημα τοῦ
Πιέρ Ντενυό που φέρει τὸν ἴδιο τίτλο, πε-

ρισσότεροι δὲ ἐκεῖνοι πού εἶδαν τὸ ὁμώνυμο
φίλμ. Καὶ τὰ δύο σπριζόνται ἐπάνω στὴν
μυστηριώδη αὐτὴ ἐξάφνισα.

Ὁ κόμης Φίλιππος ντὲ Καϊνέμαρκ γεννή-
θηκε στὸ Στάντ τῆς Σουηδίας καὶ ἦταν γό-
νος μιὰς ἀπ' τίς μεγαλύτερες οἰκογένειες τῆς
χώρας. Πλούσιος, ὁμορφος, γενναῖος στρατιώ-
της, ὅσο μικρὸς εἶχε ἐρωτευθῇ τὴν Σοφία—
Δωροθέα κατὸν σύζυγο τοῦ Γεωργίου τοῦ
Ἀνοβέρου, γιὸς τοῦ ἐκλέκτορος Ἑρνέστου
—Αὐγούστου.

Ἡ Σοφία—Δωροθέα δὲν ἦταν εὐτυχισμέ-
νη με τὸν γάμο αὐτόν. Ἀπατημένη ἀπ' τὸν
ἀντρα της, πού πάντα περιφρονούσε, ὑποχε-
ρῶμενη νὰ δειγνύει εὐγενική με τὴν φοδερὴ
κόμηση ντὲ Πλάτεν, τὴν ἀπαίσια ἐρωτευμέ-
νη τοῦ πεθεροῦ της, ζούσε ἀποτραπημένη,
με μόνη φροντίδα τὴν ἀνατροφή τῶν δύο παι-
διῶν της, ἐνὸς γιου πού κατόπιν ἔγινε βα-
σιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ μιὰς κόρης, μελ-
λούσης βασιλίσσης τῆς Πρωσίας.

Τὴ μοναξιά αὐτὴ ἐτάραξε ἡ ἐαφνικὴ ἀφι-
ξις τοῦ Ἀνοβέρου τοῦ Καϊνέμαρκ.

Ὁ κόμης Φίλιππος δὲν ὑποπόσε νὰ ξε-
χάσῃ τὴν πρώτη του ἀγάπη. Ἀδιαφορώντας
γιὰ ὅλα, ξεχνώντας πῶς εἶται ἴσως θὰ ἐξε-
θετε τὴν γυναῖκα πού ἀγαποῦσε, ἀφῆρισε καὶ
πάντα γιὰ νὰ τὴν ἐνασθῇ. Πρωτὸ ὅμως κα-
ταρῶσα νὰ τὴν συναντήσῃ, γνωρίζεται με
τὴν κόμηση ντὲ Πλάτεν. Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει
τὸ δράμα. Ἡ παντοδύναμη εὐνομένη ἐρω-
τεύεται τὸν ὁμορφ. Σουηδὸ κι' αὐτὸς θεω-
ρεῖ σκόπιμο νὰ μὴ ἀποκηρύξῃ τὴν φοδερὴ
κόμηση. Ἡ νεότερα ὅμως αὐτὴ Μεσσαλινά
δὲν ὑπορεῖ νὰ περιορίσῃ σ' ἕνα ἀπλὸ κόρ-
τε. Ὁ Καϊνέμαρκ, θέλοντας καὶ μὴ γίνεται
ἐρωμένος της, ἔτσι, φαντάζεται, θὰ εἶνε
στὴ διαδρόμ. Συμβαίνει ὅμως τὸ ἀντί-
θετο: Αὐτὸς εἶνε πᾶσι στὰ χερία της.

Συγχρόνως τότε ἀρχίζει καὶ τὸ ὄρατο
εἰδύλλιο τοῦ Φίλιππου καὶ τῆς Σοφίας—Δω-
ροθέας. Ὑπὲρ ἐρωμένη του; δὲν τὸ ἔρομε.
Πάντας, εἶτε ρεαλιστικός, εἶτε πλατωνικός ὁ
συνδεσμός αὐτὸς ἦταν μιὰ παρηγορία γιὰ τὴ
δυστυχισμένη γυναῖκα, ἄσχετα ἂν κατὰ θά-
θος ἐνοιοῦσε νὰ τὴν δαγκώῃ ἢ ἔλπει γιὰ
τις ὑποχρεωτικὲς σχέσεις τοῦ Καϊνέμαρκ με
τὴν κόμηση ντὲ Πλάτεν.

Στὴν αὐτὴ ὅμως τοῦ Ἀνοβέρου, ὅπου ἐ-
μάνετο τὸ κοινοπολιεῖο, ἦταν κοινὸ μυστικὸ
ὁ ἔρος τοῦ Φίλιππου καὶ τῆς Σοφίας—Δωρο-
θέας. Τελειοτάτα ἀπ' ὅλους, ὅπως συμβαίνει
συνήθως, τὸ ἔλαβε ἡ τρομερὴ εὐνοσύνη
Ἐκδικητικὴ καὶ κακία, ὅπως ἦταν, ἀπορα-
σίζε νὰ καταστρέψῃ καὶ τοὺς δύο.

Τὸ ἔραβε τῆς 1 Ἰουλίου 1694, ὁ Καϊνέ-
μαρκ γυρίζοντας σπῆτι τοῦ θρόνου ἐπάνω στὸ
τραπέζι ἕνα σημείωμα, γραμμένο διαστικὰ
με τὸ μολύβι:

«Σήμερα μετὰ τὰς δέκα ἡ πριγκίπισσα
Σοφία—Δωροθέα θὰ περιμένῃ τὸν κόμητα
ντὲ Καϊνέμαρκ».

Τὸ μῆνυμα αὐτὸ ἦταν πλαστὸ ἔργον τῆς
περιδότης κοντέσσης.

Ὁ Φίλιππος ὅμως γενναῖος καὶ πρὸ πάν-
των ἀνταρτικὸς πῆγε, ὅλος χαρὰ νὰ συναν-
τήσῃ τὴν ἀγαπημένην του. Στὴς δύο πρῶτ' ἀ-
φηνε τὴν πριγκίπισσα.

Πρόεδρος τῆς προδουρῆς Κυβερνήσεως,
φροντίζει γιὰ τὴν ἀνασῶσσι τῆς Βενετικῆς
Δημοκρατίας. Ἡ δραστηριότης του ὅμως σὺ-
νὴ δὲν ἐμπόδιζε εὐτυχῶς, τὴν νύκτα υποδο-
λως τῆς πατρίδος του. Οἱ Αὐστριακοὶ περι-
κυκλῶνουν καὶ πάλι τὴν Βενετία. Ἀποφου-
σισμένος νὰ ἀγωνισθῇ μέχρι τέλους, ὁργανό-
ναι μιὰ γυναῖκα ἀντίστασι. Ἐπειτα ἀπὸ 18
μηνῶν σκληρὴ πολιορκία, πεζόμενοι ἀπ' τὴν
πέτρα καὶ τίς ἀσφαλίσεις, οἱ Βενετοὶ ἀναγκά-
ζονται στίς 22/8/1849 νὰ παραδοθῶν, ἐνῶ
ὁ Μανὴν καταρρέει νὰ βραβεύσῃ σὲ τὴν Μασ-
σαλία, με τὸ γαλλικὸ πολεμικὸ «Πζούτον».

Δέκα ἐπτά χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Στὴς
5 Ἰουλίου 1866, ἕνα ἔτος δηλαδὴ μετὰ τὴν
ὀπορῶσθ τῆς συνθήκης τῆς Βίλλας Φρανκ,
οἱ Αὐστριακοὶ παρεχώσαν τὴν Βενετία στὴν
Ναπολιόντα τὸν ΙΙΙ. Ὁ μέγας δὲ αὐτὸς ἱστο-
λόγος, ὁ ὁπαδὸς τῶν δημοκρατικῶν ἀντικαθι-
των, ὅπως τὴν πῆρε, τὴν παραδίδει στοὺς Ἱ-
ταλοὺς στίς 29 Ἰουλίου 1866.

Ἐπομένως ἡ 5η Ἰουλίου 1866 πρέπει νὰ
θεωρηθῇ ὡς ἡ ἡμέρα τῆς ἀπελευθέρσεως
τῆς Βενετίας.

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ
τῆς «ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΟΣ»

ἄς περιμένουν ντὸς ὀλίγου
νέας συγκινήσεις

με τὴν δημοσίευσιν
τοῦ ἀριστοφυγμάτου
πού θὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ!

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΠΩΛ ΜΙΟΥΝΙ

Ήθοποιος σε ηλικία 12 ετών. Παίζει ρόλους γερόντων στην ηλικία αυτή.—
'Η πρώτη του επίσημη εμφάνιση.

ΚΑΤΑ τὰ τέλη του 19ου αιώνα, η Γαλικία εστέναζε κάτω από δύο ζυγούς. Τον ζυγό της Αυστρίας, στην οποία είχε προσαρτηθεί και τον ζυγό των Κοζάκων που ήταν ακόμη φοβερότερος. Στα έθραϊκά χωριουδάκια άνηχούσε συχνά τὰ θράβια, ο φρενιασμένος καλπασμός των αλόγων των επάνω στο λιθόστρωτο. Για να αποφύγει την τρομερή εκείνη σκλαβιά, ο Πάβλ Βαϊζενφρόντ έγκατέλειψε το χωριό του και έγκατεστάθηκε με την γυναίκα του στο Λβόβ. 'Εκεί, στις 14 'Οκτωβρίου του 1895, σ' ένα ταπεινό σπιτάκι που θριασκόταν απέναντι στην φυλακή, το ζευγος Βαϊζενφρόντ απέκτησε ένα γυιό, τον Μιούνι. 'Επειτα από μερικά χρόνια φτώχειας και δυστυχίας, ο Πάβλ Βαϊζενφρόντ, απέφασισε να έγκαταλείψει την έχθρικήν Εύρώπη και να

έγκατασταθί στην 'Αμερική. 'Η 'Αμερική έθεωρείτο τότε από τους Έθραϊους ή σύγχρονους Γή της 'Επαγγελίας.

'Ετσι, ο νεαρός Μιούνι έμεγάλωσε στο Γκένο, την έθραϊκή συνοικία της Νέας Υόρκης. 'Ο πατέρας του ήταν ήθοποιός, και μάλιστα διηύθυνε το μικρό και φτωχό θέατρο του Γκένο. 'Εκεί, κάθε ήθοποιός έπαιζε πολλούς ρόλους, γι' αυτό όταν μιὰ μέρα, ο πρωταγωνιστής του θιάσου, ο ήθοποιός που έπαιζε το ρόλο του πατέρα και άλλα σεβάσματα πρόσωπα, διεφώνησε με τον θιασάρχη, και έφυγε, ο δυστυχής Βαϊζενφρόντ πήγε να τρελλαθεί από το κακό του. Τί θα έκανε τώρα; Πού θα εύρισκε αντικαταστάτη; Μέσα στην άεπλυσία του, τον έπλησισε ο μεγαλύτερος γυιός του, ο Μιούνι και του έλεε αποφασιστικά:

—Πατέρα, εγώ θα αντικαταστήσω τον ήθοποιό που έφυγε.

—'Είσαι πολύ μικρός, παιδί μου, για τη δουλειά αυτή...

'Ο μικρός Μιούνι ήταν τότε δώδεκα ετών. 'Επέμενε όμως τόσο πολύ, ώστε ο πατέρας του αναγκάστηκε να δεχθεί μιὰ δοκιμή. 'Επειδή δὲ το παιδί δὲν είχε λείψει από καμιά παράσταση, βοηθώντας τον σκηνοθέτη, τον οδηγό της σκηνής και τον μηχανικό, είχε μάθει όλους τους ρόλους απ' έξω. 'Ηξερε λοιπόν θαυμάσια και το ρόλο του δραπέτη ήθοποιού. Ναι, αλλά το ζήτημα της ηλικίας... 'Ενα παιδί δώδεκα ετών να παίξει τον ρόλο ενός γέρον, αυτό ήταν λίγο δύσκολο.

—Μή σὲ νοιάζει γι' αυτό, πατέρα, περρίμενε μιὰ στιγμή και εφθασα.

Σὲ λίγο ο Μιούνι ένεφανίσθη άγνώριστος. 'Ηταν τόσο καλά μακιγιαρισμένος, ώστε ούτε ο πατέρας του τον άγνωρισε. 'Ο Μιούνι έπαιξε το θράδυ εκείνο και έσπείωσε καταπληκτικήν έπιτυχία... Αυτή ήταν ή πρώτη εμφάνισις του Μιούνι Βαϊζενφρόντ, του μετέπειτα περιφήμου Πάβλ Μιούνι, στην σκηνή...

'Ο πατέρας του όμως δὲν ήθελε να τον κάνει ήθοποιό. Είχε ο ίδιος πολύ πικρή πείρα του επαγγέλματος, ώστε να μη θελήσει να κάνει και το γυιό του δυστυχισμένο. 'Αντιθέτως, όμως, ο νεαρός Μιούνι, δὲν έννοούσε να κάνει τίποτε άλλο.

ΣΤΟ ΜΠΟΝΤΓΟΥΑΙΗ

Στο 1926 έκανε την πρώτη του εμφάνιση στο Μποντγουάιη, στην επιθεώρηση «'Εμείς οι 'Αμερικάνοι». 'Ηταν ή πρώτη φορά που παρουσιαζόταν στη σκηνή με το πραγματικό του πρόσωπο, χωρίς γενειάδα, χωρίς μακιγιάζ. 'Ενοιωσε την έντύπωσι ότι ήταν γυμνός. 'Επίσης τον στενοχωρούσε και κάτι άλλο. 'Εως τώρα εκείνος είχε παίξει 350 ρόλους σε έθραϊκή γλώσσα. Αυτός ήταν ο πρώτος του ρόλος στον όποιο μιλούσε άγγλικά.

'Η Νέα Υόρκη άνεκάλυψε τότε τον

νέον αυτόν ήθοποιό και του έγινε άμέσως πρότασις για το Χόλλυγουντ. 'Η καταπληκτική ποιικιλία των ρόλων που είχε υποδυθή ως τότε, ένέπνευσε τους σκηνοθέτας και του άνέθεσαν να πρωταγωνιστήσει σε μιὰ ταινία όπου θα υποδυόταν επτά πρόσωπα: Τὸν Σβαγκάλι, τὸν Ναπολέοντα, τὸν Σούμπερτ, τὸν Τζόζεφ Γκάντ, τὸν Δὸν Ζουάν, έναν 'Αγγλον έπαρχιώτη και ένα γέρο από τη Γαλλία! Τὸ αποτέλεσμα ήταν άρκετά παράξενο. Δὲν είναι δυνατόν να ένοσρκώση κανείς διαδοχικά έναν ύπνωτιστή, έναν αυτοκράτορα, έναν μουσικό, έναν πυγμάχο, έναν έρωτευμένο, έναν αλήτη και ένα γέρο χωρικό χωρίς να γελοιοποιηθί. 'Ο Βαϊζενφρόντ το κατάλαβε, άρνήθηκε και άποφάσισε να έπιστρέψι στο Γκένο.

Τότε όμως του προσεφέρθη ένας νέος ρόλος, και ο ρόλος αυτός ήταν του «Σκαρφαίτης» έμπνευσμένος από την ζωή του 'Αλ Καπόνε. Τὸ φίλμ αυτό είχε θριαμβευτικήν έπιτυχία στην 'Αμερική και ο Μιούνι έγινε διάσημος έντός όλίγων ήμερών. Τὸν υπερέωσαν να έγκαταλείψει το έπίθετο Βαϊζενφρόντ που δὲν ήταν διόλου κατάλληλο για ένα παγκόσμιο πρωταγωνιστή. 'Εκείνος τότε έκράτησε το όνομά του και προσέθεσε σ' αυτό το όνομα του πατέρα του. 'Ετσι, άπέκτησε το όνομα Πάβλ Μιούνι που έμεινε από τότε περίφημο. 'Η άλλαγή αυτή του όνόματος, είναι ή μοναδική παραχώρησις που έκανε στο Χόλλυγουντ.

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΟΥ

'Ο Πάβλ Μιούνι είναι καλλιτέχνης στην ψυχή. 'Αγαπά πολύ το επάγγελμά του, το έγνωρισε από μικρό παιδί και δὲν μπορεί να το προδώσει. 'Οχι βέβαια, γιατί για να οθώση στο σημείο αυτό έμαθε σε δέκα χρόνια την τέχνη των μεταμορφώσεων. Στο Χόλλυγουντ έπίσης ή τέχνη του μένει συνδεδεμένη με τον ρεαλισμό.

Μέσα σε επτά χρόνια παίξει σε δέκα μόνο ταινίες. Προτού γυρισθί ή καθεμιὰ απ' αυτές, κάθεται ολόκληρες εβδομάδες έμπρός στον καθρέφτη του και δοκιμάζει βαψίματα, ξυρίζεται ή βάζει γένεια, μιλά μπροστά σε ήχητικό μηχανήμα και κατόπιν γυρίζει το δίσκο για να άκούση την φωνή του.

Προτού παίξει το «'Είμαι ένας δραπέτης» είχε έπανελημμένες συνομιλίας με τον συγγραφέα. Προτού παίξει το «Γουότερτουμ» πήγε πολλές εβδομάδες στο Μεξικό, προτού παίξει τὸν «Παστέρ» και τὸν «Ζολά» διάβασε ολόκληρες βιβλιοθήκες γι' αυτούς και τὰ έργα τους.

Πρὸ μηνός άρχισε στην 'Αμερική ή προβολή της τελευταίας ταινίας του Μιούνι: «Χουαρέξ». Για να μπορέσει να παίξει τὸν ρόλον αυτό, ο Πάβλ Μιούνι με τὸν σκηνοθέτη του Ντίτερλο και ὅλο το συνεργείο, μετέβησαν στο Μεξικό όπου έμελέτησαν από κοντά τη ζωή του Μεξικανού ήρωος. Στην ταινία αυτή συμπρωταγωνιστεί ή περίφημη Μπέττυ Νταίβις. 'Ο ίδιος ο Πάβλ Μιούνι εξέτησε ή μάλλον άπήτησε από την εταιρία του να δοθί αποκλειστικώς σ' αυτήν ο ρόλος της Καρλόττας του Μαξιμιλιανού.

'Όλα τὰ πράγματα έχουν κάποια σημασία για τὸν Πάβλ Μιούνι, έντος από το Χόλλυγουντ, αυτό δὲν το λογαριάζει. 'Εχει στο σπίτι του μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη και διαβάει πολύ, ιδίως έργα του Σαίξπηρ και Ρώσους μυθιστοριογράφους. Πηγαίνει δὲ στις συναλίες Μπάχ και Μπετόβεν. 'Από τὸς διαφόρους καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ αυτός είναι εκείνος που εργάζεται περισσότερο.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΑΕΡΣ

'Η αὐτοτελής ΝΟΥΒΕΛΛΑ μας

«Ένα παράξενο ραντεβού

ΣΗΜΕΡΑ, 2 'Απριλίου, ξεκλείσα τὰ δεκαεφτά...
Ναι... Πέρασαν ακριβώς δεκαεφτά χρόνια από την ήμερα που γεννήθηκα δίνοντας μιὰ μεγάλη λύπη στη μητέρα μου που ήλπιζε πως θάμουν άγόρι.

Καμμιά φορά, όταν είναι εξαπλωμένη στην πολυθρόνα της με το κουρασμένο και γλυκό της ύφος, που την κάνει να φαίνεται σαν μαντίνα, την πλησιάζω σιγά και την φιλώ σαν για να της ζητήσω συγγνώμη για τὴν ένόχλησι που της έδωσα.

«Όταν της το ψιθυρίζω σιγά σιγά, γελά και με φιλάει.

—Τί κουταμάρες λές, μικρό μου (γιατί μου μιλά σαν νάμουν άγόρι, έτσι, για νάχη την ψευδαίσθησι πως είμαι πραγματικά). «Όταν γεννήθηκες, ήσουν ένα θαυμάσιο παχουλό μωρό. «Όλοι έλεγαν πως ήσουν τρομαχτικά άσχημο, αλλά εγώ σ' εύρισκα θαύμα. Είχες μάτια, μαλλιά, νύχια! Μου φαίνόσουν υπέροχη!»

Και γελά.

Είναι τόσο νέα ή μαμά!

«'Αλήθεια! Πολύ παράξενο πράγμα! 'Εγώ βρισκα τὸν εαυτό μου πολύ ήλικιωμένο... Μου φαίνεται πως τὰ είκοσι πέντε χρόνια μου θάβαν το φθινόπωρο της ζωής μου, και τὰ τριανταπέντε, τὰ θαθεία γηραιά!»

«Όστόσο βρισκα τὰ τριανταέξη χρόνια της μαμάς δροσερά και χαριτωμένα. Παράξενα πράγματα!

Γιατί αισθάνομαι ότι εγώ παίρνω τη ζωή πολύ πιο στα σοβαρά απ' τη μαμά. 'Εχω τις ιδέες μου για τη ζωή, που άν δὲν

«Ο περίφημος κινηματογραφικός άσος των μεγάλων έπιτυχιών ΠΩΛ ΜΙΟΥΝΙ κατὰ ένα πίνακα διασήμου 'Αμερικανού ζωγράφου.

βαρύνονται σίγουρα θα τις έγραφα... 'Αργότερα ίσως...

Η μαμά μου, που καθώς λένε όλοι, της μοιάζω πολύ, ήταν μεγάλη συγγραφέας. Δεν λέω «γυναίκα των γραμμάτων» γιατί συχαινόταν αυτό το επίθετο.

Πέθανε, όταν ήμουν ακόμη πολύ μικρή, μα ή θύμησί της ζή πάντα μέσα στη σκέψι μου.

—Πρέπει νασαι φρόνιμη, Νόρα, μουγελε, και να προσέχης την μητέρα σου... Γιατί έχεις μια μικρούλα μαμά, και είσαι μια μεγάλη, σοβαρή κοπέλλα... Πρέπει να την προστατεύεις! Σ' όλη τη ζωή...

Σ' όλη τη ζωή! Η μαμά φοβάται την ζωή... 'Αλλά εγώ την θέλω ολόκληρη... Θυμάσαι ή φοβερή, λαχταρώ την ζωή, και θάθελα στην ηλικία της μαμάς να μην έχω αυτό το άθωο και απελπισμένο ύφος που της πηγαίνει τόσο όμορφα...

Εγώ όμως είμαι όμορφη;

Εδώ και δυο χρόνια, με κυττάζουν αρκετά στο δρόμο. Προχτές μάλιστα ένας ηλικιωμένος κύριος με πήρε από πίσω, "Ημουν τόσο χαρούμενη γι' αυτό, που παρ' όλιγο να τον φιλήσω...

Όστόσο, να πού ξεχνά τα δεκαεφτά μου χρόνια...

Λένε πως απ' την ηλικία αυτή μια γυναίκα αρχίζει να ζή, κι' εγώ θέλω τόσο να ζήσω! Να ζήσω, να αισθανθώ την καρδιά μου να χτυπά γοργά, να ζήσω... Να ζήσω... Ν' αγαπηθώ, Ν' αγαπήσω...

Γιατί κατά βάθος, αυτό είναι το σπουδαίο, το μόνο που αξίζει στη ζωή... 'Η «μεγάλη περιπέτεια» στη ζωή μιας γυναίκας...

Καθώς λέει ή Ζαμίν, ή πιό καλή μου φίλη: «Θα δεχόμουν να πεθάνω, ό θεοί, μα όχι πριν αγαπήσω...»

Όστόσο στοιχιμάτησα με την Ζαμίν, ότι θα εγκαινιάσω τα δεκαεφτά μου χρόνια με μια πράξι ανεξαρτησίας...

★

Η ώρα είναι έξη. Θα σηκωθώ, θα φύγω κρυφά και θα πάω να πιό το γάλα μου στο πρε-Κατελάν. 'Ας με μαλώσουν. Σήμερα έχω ραντεβού με τα δεκαεφτά μου χρόνια. Έχω ραντεβού με το ακαθόριστο πρωινό που χάνεται μέσ' στους άσημένιους άκρους της πρώτης αύγης, όλο λεπτά χρώματα, και άρώματα δροσερά κι' άθωα, με το χαρούμενο πρωινό που μου μοιάζει τόσο... Περιπατώ στον έρημο δρόμο, και οι κηπουροί με κυττάζουν χαμογελώντας.

Κατά βάθος είναι πολύ σπουδαίο αυτό που έκανα. Να τρυφώω στο δάσος έτσι χαράματα! 'Αλλά δεν φοβάμαι κανέναν! Ούτε καν τον 'Απόλλωνα! 'Αν με κυνηγούσε, θα του έφευγα όπως του έφευγε ή Δάφνη. Έχω τις κνήμες και την ψυχή μιας νύμφης...

Τό μικρό γαλατάκιό του δάσους, είναι έντελως άδειο. Ένψύ κάθονται και περιμένο το γάλα μου, ένας ψηλός νέος με κασσωριασμένο ύφος, ήλθε και κάθησε απέναντί μου. Με σεβρίζουν. Και με την μύτη στο φυτζίανι μου, τον κρυφοκυττάω...

Είναι όμορφος; Μάλλον... Πολύ ψηλός, χλωμός, με ώρατα γκριζά μάτια τρυφερά, που έρχονται σ' αντίθεση με κάτι σκληρό πουχει στο στόμα. Τί κρίμα που δεν κάνει να μιλή κανείς σ' όσους δεν ξέρει! Τί διασκεδαστικό που θάταν να τον πλησίαζα και να τουλεγα:

—Κολιμέρα! Τί κάνετε εδώ και δεκαεφτά χρόνια που δεν σάς γνωρίζω;

Καθώς κάθονται και παίζω μ' ένα μικρό ύκνινθο, σκέπτομαι τί θύλεγε ή μαμά αν μ' έβλεπε. Καί μονάχη μου γελώ.

Όστόσο πρέπει να φύγω. Είναι ώρα. Θ' ανησυχήσουν ίπτι αν άργήσω περισσότερο. Πληρώνω, σηκώνομαι, φεύγω...

Πληρώνει, σηκώνεται, φεύγει κι' αυτός, και χωρίς να φαίνεται, με παίρνει από πίσω.

Προχωρούμε. Σ' ένα στρίψιμο του δρόμου τον χάνω. Μα σε λίγο ξανακούω τη φωνή του.

Παίρνω άμέσως ύφος προσβεβλημένης πριγκηπίσσης.

—Ελπίζω να σάς ξαναδώ, δεσποινίς!

Δεν άπαντώ.

—Δεσποινίς, ή σιωπή σας με κάνει να ντρέπομαι... Μα ύστερα από την νύχτα που πέρασα, έπρεπε να σάς ευχαριστήσω, για το κροσσάκι που μου προσέφερατε το πρωί, πιό γλυκό από τα λουλούδια.

—Λυπούμαι κύριε, μα όμολογώ πως δεν σάς σκέφθηκα όταν έρχόμουν!

—Και μπορώ να ρωτήσω τί σάς έφερε χαράματα στο δάσος;

—Δεν σάς το ρώτησα εγώ?

—Όραίο μάθημα! 'Αλλά εγώ ήλθα γιατί δεν κοιμήθηκα.

—'Αλήθεια, φορεί φράγκο, και ή λευκή γραβάτα του είναι τσαλακωμένη.

Κι' εγώ τί έπαθα και του μιλώ; Όραία Δάφνη είμαι. 'Εδώ που τα λέμε, αισθάνομαι τα πόδια μου να πιάνουν ρίζες στο χώμα. Όστόσο έξακολουθεί:

—Γιατί να βγίητε μόνη σας τόσο πρωί;

—Γιατί είμαι έλευθερη! Είμαι χήρα, εδώ και πολλά χρόνια, και κανείς δεν ενδιαφέρεται για μένα...

Γελά, με λίγη άναίδεια.

—Τί κρίμα, κυρία, να μην είναι έντελως άληθινό αυτό! Το πένθος, τό μπλέ άνοιχτό που φοράτε, σάς κάνει όνειρωδώς ώραία!

—Τώρα αντίο, κύριε! 'Αρκετά μ' ένοχλήσατε!

—Σας ένοχλήσα; Λυπούμαι. Δεν είμαι τέλειος! Πέρασα τη νύχτα στο χαρτοπαίγνιο, και μη έχοντας τύχη, ήλθα να πιξώ τις λύπες μου σ' ένα φυτζίανι γάλα. Είναι στιγμές που έχει κανείς ανάγκη από ένα θαύμα κι' έσεις είστε το θαύμα...

Φεύγω χωρίς να κυττάξω πίσω μου. Δεν μ' ακολουθεί, τί τρέλλα ήταν πάλι αυτή πουκανα; Μιλά κανείς μ' άγνωστους; Μα πρώτα-πρώτα ύπήρχε σ' αλήθεια αυτός ό άγνωστος; Νάταν μια όπτασία κάτι που μου τάστειλε ή 'Ανοιξίς για να μου εύχηθ ή δεκαεφτά μου χρόνια...

Οι φίλες μου και ή φίλη μου

Η ΛΟΑΝ οι φίλες μου τ' άπόγευμα, οι αγαπημένες φίλες μου με τα γλυκά τραγουδιότα όνόματα: 'Η Περέτα, ή 'Αντζέλα, ή Νινέτ, ή Νινόν, ή Ζαμίν. Είναι χαριτωμένες οι φίλες μου...

Θα μπορέσω άρα γε να κάνω το πορτραίτο τους χωρίς να τις άσχημήσω, χωρίς να τις αλλάξω;

Θέλω άργότερα, όταν γεράσω και ξαναδιαβάσω αυτές τις γραμμές, να τις ξανάδρω απαράλλαχτες τις φίλες των δεκαεφτά μου χρόνων, σάν τα λουλούδια που κρατάνε άκμή τ' άρωμά τους στις σελίδες των βιβλίων, και τις πεταλούδες που καρφισωμένες δεν χάνουν τα όνειρώδη χρώματα των πτερυγών τους.

Οι φίλες είναι φίλες μου... 'Η Ζαμίν όμως είναι «ή» φίλη μου... Και να τώρα που θέλω να μιλήσω για την Ζαμίν που φαίνεται τόσο δύσκολο, σάν να έπιχειρούσα να κλείσω στις φούχτες μου μια από κεινες τις όμορφες χλωμές ήλιαχτίδες που τρεμουλιάζουν πάνω στις λίμνες, και κανείς δεν μπορεί να πη άν μοιάζουν με χρυσάφι ή με άσμη...

Η Ζαμίν είναι δεκάξη χρόνων. Μεγάλωσε πολύ γρήγορα... Είναι ψηλή και όμορφη σάν τα μακροκότσανα λουλούδια. Σκέφθηκε πολύ, διάβασε πολύ, άγάπησε πολύ τη ζωή με ύλη την δύναμη της νέας ψυχής της. Λατρεύει την μουσική, αγαπάει με πάθος τους ώραίους στίχους. Τα μαλλιά της είναι ξανθά, και τα πλασιώνουν μ' ένα φωτιστέφανο το διάφανο προσωπάκι που μοιάζει σάν δάξο αλαβάστρινο που μέσα καίει διαρκώς μια φλόγα. Τα μάτια της είναι πράσινα, μα τόσο σκούρα, που πρέπει να τάχη κανείς κυττάξη πολύ για να μην πη πως είναι μαύρα.

Είναι άνυπόμονη σάν ένα άνυπόταχο νεαρό ζωό, κουρασμένο ξαφνικά και σκεπτικό σάν μια γυναίκα που έζησε και πόνεσε... Και τόσο άγνή, τόσο παιδί σ' άλλα πράγματα σάν ένα κοριτσάκι.

Έχει μια μητέρα που την λατρεύει, γιατί της ήλθε σάν ένα άνέλπιστο, πολύτιμο δώρο, ύστερα από πέντε άγόρια. 'Η Ζαμίν έχει ένα λαμπρό ποιητικό ταλέντο, που δίνει τις μεγαλύτερες ύποσχέσεις... Είναι μια νεράιδα... Ένα πλάσμα χαριτωμένο και άπλοιο... Τό πιό λατρευτό κομψοτέχνημα που μουστειλε ή ζωή, ύστερα από την μαμά.

Η Νινέτ και ή Νινόν είναι δυο δίδυμες, τόσο όμορφες, που ακόμη και οι στενές τους φίλες τις μετρεδούουν.

Έχουν μάτια γκριζά, μάτια από βελούδο γκριζό, και πρόσωπα από ροζ μεταξωτό.

Όστόσο, στον χαρακτήρα, σ' όλόκληρη τη γή δεν θα βρήτε δυο πιό αντίθετους.

Η τετάρτη, ή Περέτ, είναι κι' αυτή δεκαεφτά χρόνων σάν κι' έμένα. Ένα τρελλό διαβολοκορίτσι, που μεγάλωσε με κάθε έλευθερία.

Είναι 'Αμερικανίδα... Έχει κάτι άνυπότακτο, τρελλό, σάν άλογάκι ράτσας διψασμένο για άνοιχτούς όρίζοντες, για καλαπομούς, για νίκες...

Παίζει όλα τα παιχνίδια... Είναι άσος σ' όλα τα σπόρ, και άν και τόσο νέα, πρωταθλήτρια ήδη του τένις. Θά παντρευθ ή μόνο έναν άεροπόρο, γιατί βρίσκει πως έτσι μόνο αξίζει ή ζωή: να παίζη κανείς τό διάστημα σάν τις πάλες του τένις που περνάνε σφουριχτές επάνω από τό φιλέ.

Όσο για την τελευταία, την 'Αντζέλα, είναι ή πιό παράξενη απ' όλες μας. Πολλοί την βρίσκουν άσχημη. Και έχουν άδικο. Έχει κάτι τό άγορίστικο, άλλά και τό θαθεία γυναικείο.

Έχει ώραία, άριστοκρατικά χέρια που σε κάνουν να συλλογίζεσαι περισσότερο τό σπαθί παρά τό βελόνι. Έχει κάτι τό σκοτεινό, τό κλειστό, και τό αφάνταστα ρομαντικό στην φυσιογνωμία που την σκιάζουν τα πιό όμορφα μαύρα μαλλιά του κόσμου.

Και τραγουδάει θαυμάσια... Ποτέ δεν άκούστηκε τέτοια φωνή... Οι ώραίοι στίχοι του Μπωντλαίρ: «Τά ώραία μάτια σου είναι κουρασμένα φτωχή έρωμένη...» παίρνουν όσα και σάρκα μέσ' στο καρπό μέταλλο αυτής της φωνής, γίνονται κομψοτέχνημα από ζωντανό χρυσάφι... Και όταν τραγουδά όρησκειακά

τραγουδία, δεν είναι άγγελος, άλλά άρχάγγελος, ένας άρχάγγελος πανόμορφος, που άνεμίζει τό φλόγινό σπαθί του...

Τί θα γίνη στη ζωή ή 'Αντζέλα; Ποιός μπορεί να τό πη;

Τι είναι ή εύτυχία;

Η ΛΟΑΝ όλες οι φίλες μου να μ' εύχηθούν, και μουφεραν όλες τα κομψά κοριτσίστικα δώρα τους, και πλήθος από 'Απριλιάτικα λουλούδια...

Και άφού τό τσαί σεργιρίσθηκε και φαγώθηκαν τα σάντουιτς, να γλυκά, τα ρίνα φρούτα και τα πρώτα κεράσια της χρονιάς, μέσα στον πάγο, μελαγχολικές στο φώς της πρώτης λάμπας, σκεπτόμαστε τα παιδικά μας χρόνια που πέρασαν και τό άγνωστο που μας περιμένει...

Η Νινόν κάθεται μπροστά στο πιάνο. Η Ζαμίν στα πόδια μου, όνειρεύεται με τα μάτια μισόκλειστα. Η 'Αντζέλα καπνίζει συνεχώς τα άιγυπτιακά σιγαρέττα της. Και τότε, κάνω την μεγάλη έρώτηση:

—Τί είναι ή εύτυχία, για σας όλες;

—Ω! Για την Νινέτ, τό ξέρουμε όλοι: ώραία φορέματα, κι' ένας πλούσιος άνδρας! Για την Νινόν, ή δουλειά, ή εύχαρίστησις της πνευματικής προσπάθειας...

—Να φτάσης στο σκοπό με την ψυχή στο στόμα! φωνάζει ή Περέτ καθώς τινάζεται από τό ντιβάνι σάν βολίδα.

—Η εύτυχία είναι τό πάθος! λέει σοβαρά ή 'Αντζέλα. Δεν συμφωνεί, Ζαμίν;

—Όχι... Η Ζαμίν δεν συμφωνεί...

—Η εύτυχία είναι να περιμένη κανείς... Να ζή κανείς αρκετά, και να περιμένη.

—Κουταμάρες! φωνάζει ή Νινέτ. Μήπως δεν είμεθα εύτυχιμένες; 'Αν δεν είμεθα τώρα, τότε θα είμεθα; Οι γονείς μας φωνάζουν ότι ζούμε τώρα τα πιό ώραία χρόνια της ζωής μας! Τώρα έχουμε την εύτυχία!

—Όχι αυτήν όμως που όνειρευθήκαμε. Όχι αυτήν που θα μās κάνει να πονέσουμε! λέει σοβαρά ή 'Αντζέλα.

Εκείνη την στιγμή άνοιξε ή πόρτα, και μπήκε ή μητέρα μου με δυο φίλες της: την μαμά των Νινόν-Νινέτ, και την μαμά της 'Αντζέλας.

Μπήτε Ζερμαίν, Λουίζα! Οι κόρες μας είναι εδώ... Κυττάξτε αυτό τό δωμάτιο που είναι γεμάτο μπουνέτα και νέα κορίτσια! Δεν είναι ένα κομμάτι 'Ανοιξέως;

—Τί είναι ή εύτυχία, κυρίες μου;

—Α! Μιλάτε γι' αυτό; Από τώρα;

Κυττάζονται και χαμογελούν λυπημένα. Ξέρω τί σκέπτονται.

—Η εύτυχία; Θά τό μάθετε άργότερα... Όταν την χάσετε... Γυρίζω στη μαμά:

—Λοιπόν, ή εύτυχία, μαμά, τί είναι;

Η μαμά τά χάνει, ταράζεται.

—Μα Νόρα... Η εύτυχία! Ξέρω εγώ;

—'Αναλόγως της ηλικίας σας, δεν ξέρετε πολλά... λέει ή Περέτ κι' όλες γελάνε.

Πιάνω τη μαμά από τό χέρι.

—Η ηλικία της! Μα κυττάξτε την καλά! Είναι πολύ πιό νέα από όλες μας!

Η μαμά έχει τύψεις. Με φίλησε λέγοντας:

—Νόρα! Μα έσύ είσαι ή εύτυχία! τό ξέρεις!

★

Οι φίλες μου έφυγαν. Η μαμά τό ίδιο. Είμαι μόνη στο σπίτι με την τελευταία μου έπισκεψη...

Είναι ό Τζίμυ, ό άδελφός της Περέτας, ένα όμορφο άγόρι είκοσιδύο χρόνων. Μουφερε τα πιό όμορφα άνοιξιάτικα τριαντάφυλλα, και τις εύχες του. Ο Τζίμυ θα φύγη αυτές τις ήμέρες για την 'Αμερική.

Μου λέει την λύπη που του προξενεί αυτή ή άπομάκρυνσις από τό Παρίσι... και από μένα.

—Μα γιατί, Τζίμυ;

Ξαφνικά γίνεται κατακόκκινος. Κομπιάζει...

—Μα δεν καταλαβαίνεις, Νόρα;

—Όχι. Δεν καταλαβαίνω τίποτε... Η μάλλον δεν θέλω να καταλάβω.

—'Ακου, Νόρα. Είναι καιρός που θέλω να στο πώ. Μη με διακόπτετε. Θέλεις να... θέλεις να με περιμένεις;

Είναι καθιμένος σ' ένα μαξιλάρι στα πόδια μου. Τα γαλανά του μάτια φέγγουν πελώρια.

—Νόρα... Είναι καιρός που θέλω να στο πώ... Σ' αγαπώ...

Βάζω τό χέρι μου στο στόμα του. Δεν θέλω να έξακολουθήσ η με φωνή που γίνεται με τρυφερό το λέω:

—Τζίμυ... Λες τρέλλες. Φεύγεις για την 'Αμερική. Θέλεις να σ' ακολουθήσω; Και ή μαμά;

—Δεν έχω την άπαιτησι να με ακολουθήσης, Νόρα. Να με περιμένεις μόνο... Έστω και άν δεν με αγαπάς, εγώ σ' αγαπώ τόσο, που στο τέλος... Ποιός ξέρει!

Γίνομαι θηρίο:

—Τζίμυ, με θέλεις γιατί με αγαπάς... Δεν σκέπτεσαι όμως ότι έχω κι' εγώ δικαίωμα να θέλω ν' αγαπήσω... Μάθε πως δεν θα παντρευθ όποτε χωρίς νάμαι τρελλά έρωτευμένη!

—Ο Τζίμυ χαμογελά. Σηκώνεται.

—Ίσως νάχης δίκην, Νόρα. Συγχώρησε με... 'Αλλά... Καταλαβαίνεις, ήλιπζα...

—Λυπούμαι πολύ, Τζίμυ... Κι' εγώ σ' αγαπώ, άλλά διαφορετικά.

—...Δυστυχώς!

Η ώραία 'Μαριάννα,

ΜΕΤΑ τό γεύμα, ή μαμά, που χαϊδευτικά την όνομάζω Μαριάννα, κι' εγώ παίρνουμε τον καφέ μας στον κήπο καπνίζοντας.

Είναι ή πιό ώραία ώρα της ήμέρας... Τα λουλούδια εύωδιάζουν, οι σφήγγες βουίζουν πάνω στην ζαχαριέρα και τα φυτζίανια του καφέ είναι σάν δυο παρξένα άνθη επάνω στο τριανταφυλλέριο τραπεζομάνθλο.

—Μαμά, έχω ένα σωρό πράγματα να σου πώ, και δεν ξέρω πούθε ν' αρχίσω.

—Από την αρχή ή από τό τέλος, μικρή μου... όπως σε βολεύει καλύτερα.

—Καλά, λοιπόν! Μπορώ να ύποσχεθώ στη Ζαμίν ότι θα περάσω μερικές έβδομάδες μαζί τους, στο Κρεβεκαργκάν;

—Φυσικά, άν σου κάνει κέφι...

—Τώρα εν' άλλο ζήτημα... Τί λες να έχη ή Κλαίρη και είναι τόσο λυπημένη; Μου κάνει κακό να την βλέπω έτσι!

—Ποιός ξέρει... Κανένα άτυχό αίσθημα!

—Με τί έλαφρότητα τό λες, Μαριάννα! Μα είναι φοβερό, εν' άτυχό αίσθημα!

—Δεν ξέρω... Μπορεί, λέει ή μαμά γελώντας λιγάκι λυπημένα. Που θέλεις να ξέρω;

Τί όμορφη και τί νέα που είναι ή Μαριάννα! Ποτέ δεν τόχα προσέξει τόσο πολύ. Φιλώ τα πυκνά ώραία μαλλιά της, και με τό τσιγάρο στο χέρι, κάνω ένα γύρο στον κήπο.

Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα μια φράσι που είπε της μαμάς χθές ή μητέρα των Νινόν-Νινέτ:

—'Αδεν με μέλλει για τίποτε! Έχω δικαίωμα και γώ να είμαι εύτυχιμένη!

Γυρίζω πάλι κοντά στη μαμά.

—Όραία Μαριάννα, ακόμη μια έρώτησι: Γιατί σου είπε χθές ή κυρία Λερίς ότι έχει δικαίωμα να είναι εύτυχιμένη;

Η ώραία Μαριάννα δεν άπαντά άμέσως. Στα όμορφα χείλη της, μπαλανσάρει ένα σβυστό τσιγάρο, και πιστή στον ίπποτικό ρόλο μου, της τό ανάδω.

—Α! τ' άκουσες, μικρό μου; Μια άνοησία. Έχω έμπιστοσύνη σε σένα. Λοιπόν μπορώ να σου πώ πως ή Ζερμαίν θέλει να χωρίση για... να... Για να ξαναπαντρευθ... Ο άνδρας της... Μα τί σου λέω τώρα!

—Πράγματα που τα συζητούμε συχνά μεταξύ μας. Ξέρουμε όλες τί ύποκείμενο είναι ό Λερίς... Καί... θέλει να ξαναπαντρευθ;

—Θέλει νάται εύτυχιμένη. Μα ούτε λέξι από αυτά που λέμε στις Νινόν-Νινέτ. Ξέρω πως είναι τζέντλεμαν!

—Εντελώς! Να ξαναπαντρευθ! Στην ηλικία της!

Η μαμά παίρνει τό κεφάλι μου στα χέρια της, και με κυττάει θαθεία, στα μάτια.

—Στην ηλικία της... Μα γιατί; Έχουμε την ίδια ηλικία, Νόρα!

Αισθάνομαι ότι χωρίς να τό θέλω, πλήγωνα αυτή την ώραία γυναίκα των τριαντάεξη χρόνων που λατρεύω.

—Λέω κουταμάρες... είπα γρήγορα-γρήγορα. Σάν όλα τα κορίτσια, φαντάζομαι πως ή άγάπη είναι μια ιστορία για την άνοιξη της ζωής...

—Είσαι ένα χαριτωμένο παιδί που λατρεύω άλλά δεν ξέρεις τίποτε από την ζωή. Είναι ώραίο πράγμα ή 'Ανοιξίς, άλλά ύπάρχει και τό καλοκαίρι και τό φθινόπωρο με τα λουλούδια τους και τους ώραίους καρπούς τους...

Με τό κεφάλι ριγμένο πίσω, σκέπτομαι. Και από τα ώραία μάτια της περνάει μια σκέψη.

—Μαμά, μιλήσα χωρίς να σκεφθώ. Η Νινέτ και ή Νινόν όμως θα τώδρονν πολύ ρομαντικό να παντρευθ ή μητέρα τους πριν από αυτές...

—Και άν βορσκοσουν έσύ, Νόρα, στη θέσι τους;

—Μα δεν θάταν τό ίδιο πράγμα, μαμά... Έσύ για μένα είσαι άλλο πράγμα... Σ' αγαπώ όσο τίποτε στον κόσμο...

Καθώς μιλώ, μια σκέψις περνάει από τό κεφάλι μου:

«Η Μαριάννα είναι τόσο νέα, τόσο ώραία, που θαυμάσια μπορεί να την έρωτευθούν. Και άν αυτή...»

Η σκέψις αυτή μου σκίζει την καρδιά. Οι μητέρες είναι μητέρες, δεν είναι γυναίκες σάν τις άλλες. Η μαμά μου είναι δική μου... Δεν θέλω να την αγαπώ...

Κάτι σαν προαίσθημα μελλοντικής λύτης σκοτεινίασε ξαφνικά το άνοιξιάνικο όραμα...

«Γιατί να μην έχησ άσπρα μαλλιά σαν την μητέρα της Ζαμίν, Μοριάννα, ώστε κανείς να μη σκεφθί να σ' έρωτευθί; Να είσαι μονάχα μαμά, και όχι ή ωραία νέα γυναίκα που είσαι...»

‘Ο άγνωστος τών δεκαεφτά μου χρόνων

ΤΙ βαρετό πράγμα που είναι ένας μεγάλος χορός όταν μέσα στο πλήθος δεν σ' ενδιαφέρει κανένας...

‘Ο Τζίμυ είναι κοντά μου διαρκώς, και με παρακαλεί να χορεύω. Μά δεν έχω διόλου κέφι... Δεν άκούω καν τί λένε... ‘Ο πατέρας του Τζίμυ και της Περέτ, χορεύει σαν νάναν είκοσι χρόνων. ‘Ο ώραιος άεροπόρος Γκαθαρέζ, δεν άφάνει στιγμή την Περέτ. Οί μητέρες μας είσαι πιο ώραιες, πιο γοητευτικές από μās, και χορεύουν με πολύ μπρίο.

Καταφέρνω να έξαποστείλω τον Τζίμυ, και νάμαι ολομόναχη στον κήπο...

‘Η μουσική μόλις φθάνει στ' αυτιά μου και τὰ τριαντάφυλλα με ζώνουν από παντού, άνοντας μια φυλακή λουλουδένια. ‘Η νύχτα είναι γλυκεία και χλιαρή. ‘Η μοναξιά μου με μεθάει σαν ένα άργό δηλητήριο...

Και χωρίς να καταλάβω πώς έγινε, τον είδα ξαφνικά κοντά μου.

—‘Επλ τέλους, σέ ξαναβρίσκω! φώναξε.

“‘Ηξερα πώς κάποτε θα τον ξανάβρισκα. “‘Ηξερα πώς ο άγνωστος τών δεκαεφτά μου χρόνων, θα ξανασταύρωνε τη ζωή μου, όπως εκείνο το πρωινό στο Πρέ - Κατελάν.

Είμαι Αιτός... ‘Η όμορφιά μου, οί χαρές μου, οί λύπες μου, οί δορυείς μελαγχολίες και ή καταθλιπτική άναμονή επιτέλους άποκτούν ένα νόημα. Είναι Αιτός... Τόν περίμενα...

—Σας γύρινα παντού, ψιθύρισε ο άγνωστος... Μά ή τύχη δεν μ' έβριξε ποτέ στο δρόμο σας. Κόντευα να πιστέψω πως είσθε ένα ‘Απειρίαιτικό όραμα, που χάθηκε... Και μ' άφησε άπελισμένο... Γιατί... γιατί, σας άγάπησα άμέσως! ‘Οχι... Δεν είνα αυτή ή σωστή λέξις... Με μαγέψατε... Δεν μπορούσα να σας βγάλω από την σκέψι μου, από την καρδιά μου... Μου φαίνεται πως όνειρεύομαι... Τώρα...

Μιλάει γρήγορα, πνιγμένα.

‘Η σιγανή φωνή του, κάνει τὰ σκοτάδια πιο χλιαρά, την μυρωμένη νύχτα πιο άπαλή... Θεέ μου... Δεν είμαι παρά ένα κοριτσάκι δεκαεφτά χρόνων. ‘Η καρδιά μου ρίγησε σ' αυτά τὰ λόγια, και ή άστροπηγμένη νύχτα, ήταν τόσο θερμή, τόσο γλυκεία. Δεν θυμούμαι πια τί έγινε... Τόν άκουα σαν σ' όνειρο... Μέσα μου, κάτι άκομπανιάριζε όλο αυτό το έρωτικό παράπονο. Ξαφνικά έννοιωσα τὰ χέρια του να σφίγγουν τούς καρπούς τών χειρών μου, κι' είδα το πρόσωπό του κοντά, πολύ κοντά στο δικό μου...

Τινάχτηκε τότε, και με μιάς δροήθηκε όρθια.

—Σας παρακαλώ... ψιθύρισα. Πηγαίνετε... ‘Αφήστε με... “‘Η καλύτερα όχι... ‘Ελάτε να σας συστήσω στη μαμά. Αυτό πρέπει να γίνει...

Τόν λένε Ροδότο Ντυμαίν, είναι τριανταπέντε χρόνων, συγγραφέυς και διάσημος κυνηγός άγριων ζώων...

Μά γώ είμαι μια μικρή έλαφίνα, που τρομάζει εύκολα, και που τρέμει καθώς τρέχει, γιατί νοιώθει το γρήγορο βήμα του κυνηγού που βρίσκεται στα ίχνη της...

★

‘Η μαμά τοῦδωσε την άδεια νάλη σπίτι, και από τότε άρχισε νάρχεται τακτικά.

Είναι πολύ έρωτευμένος. Δεν χωράει άμφιβολία. Κι' εγώ; ‘Εγώ γιατί δεν τοῦδειξα άμέσως πόσο ήμουν έτοιμη να τον άγαπήσω; ‘Ενα ένστικτο κοκεταρίας μ' έκανε να τον βασανίζω. ‘Απαντούσα στα λόγια του πάθους με άστεία, μόλις με πλησίαζε, άπομακρυνόμουν, τόν πείραζα για την λύπη που διάβαζα στα μάτια του όταν ήμουν ιδιαίτερος σκληρή, και κατόπιν, τόν κτύπαζα με τρυφερότητα και τόν έκανα να τὰ ξεχνά όλα. ‘Αξέχαστα άπογεύματα στον κήπο που μοσχόβολούσε... ‘Ορρες γλυκείες όπου φλυαρούσαμε για χίλια δυο πράγματα...

Πλησίαζε ο καιρός που θαφευγα με την Ζαμίν για την Βρετάνη. Και όσο πλησίαζε ο καιρός να φύγωμε, τόσο καταλάβαινα τη θέσι που είχε πάρει ο Ρομπέρ στη ζωή μου.

Τί αφάνταστα γλυκό πράγμα ήταν αυτή ή δύναμις που είχα επάνω του! Με μεθούσε ή σκέψις πως αυτός ο ώραιος λυγρός άνδρας ήταν δικός μου, σιλάβος μου, πως άκούσε να του πω ένα λόγο για να τον κάνω να χλωμιάσει, πως άκούσε να τον πλησιάσω για να δώ τὰ τρυφερά γκριζα του μάτια γεμάτα ευτυχία... Τί ωραίο που είναι το στόμα του! Θαυμάσια σχεδιασμένο, με λεπτά χείλη, και δόντια που λάμπουν... ‘Αδόντια

λύκων» λέει ή μαμά... “Α! Ναί! Είμαι έτοιμη να τον άγαπώ...

Δεν είπα τίποτε της μαμάς γι' αυτό... Την λατρεύω την Μαριάννα... ‘Αλλά πάντα άποφεύγω να την σκεπτόμαι... Είναι λιγάκι παιδί μου. Της φέρομαι σαν να είναι ένα γοητευτικό κοριτσάκι, όπως πραγματικά είναι...

Δεν της κρύβω πολλά πράγματα. Προσπαθώ μόνο ν' άπομακρύνω από την ζωή της τὰ δυσάρεστα.

“Επειτα δεν μοῦρχεται να της πω πως κάποιος μ' αγαπά, πως αγαπώ κάποιον. Θα σκεφθί ότι μεγάλωσα, ότι είμαι γυναίκα και μαζί θα σκεφθί πως και ή ίδια μεγάλωσε. Θα λυπηθί. Είναι φυσικό, είναι ανθρώπινο... Γι' αυτό δεν της λέω τίποτε.

Και ήθελε ή παραμονή της αναχωρήσεώς μου... Στόν κήπο είμεθα μόνοι ο Ρομπέρ κι' εγώ. Με πίεξε να του όρίσω μια προθεσμία, για να με ζητήσει από τη μαμά, κι' εγώ δεν ήθελα να του όρίσω τίποτε...

—Μά γιατί; μου έλεγε άπελισμένος. Σ' άρέσει αυτή ή άβεβαιότητα; σέ διασκεδάει, Νόρα;

—Θέλω να συνήθισω στην ιδέα του έρωτα! είπα σιγά.

—Τί παράξενο κορίτσι που είσαι! ‘Εγώ συνήθισα πάντως!

—Ναί... Μά εσύ είσαι τριανταπέντε χρόνων, κι' εγώ δεκαεφτά. Περιμένα τόσο τον έρωτα! Και τώρα που ήλθε, φοβούμαι!

—Ωρισμένος θα με βρίσκεις πολύ μεγάλο! μου λέει μελαγχολικά.

—Ρομπέρ! ξέρεις ότι ένα από τὰ θέληγιά σου, είναι για μένα ή ηλικία σου!

—‘Αλήθεια; Σοβαρά το λές; “Όποτε μ' αγαπάς;

Κυττάει τὰ μάτια του όπου φέγγει ή αγωνία. Κι' έπειτα τὰ χείλη του...

—Ρομπέρ, σου υπόσχομαι να γυρίσω τόν Σεπτέμβριο μεγάλη... Σοβαρή... ‘Ετοιμη για τον γάμο μας...

Γελάει και τὰ δόντια του φέγγουν...

—Και τί θα πη ή μητέρα σου για όλ' αυτά; ‘Η τόσο νέα μητέρα σου;

—‘Η μαμά στην αρχή θα λυπηθί λίγο. Μά κατόπιν θα συνηθίση... “Επειτα δεν θα την αφήσωμε ποτέ. Δεν μπορεί να ζήσ χωρίς έμένα ή μαμά.

—Μικρούλα μου άγάπη, θα γίνει όπως θέλεις...

—Και θα την αγαπάς, Ρομπέρ;

—Ναί, μικρούλα μου... Θα την αγαπώ...

Ξαφνικά ή καρδιά μου σφίχτηκε στην σκέψι πως την άλλη μέρα τέτοια ώρα θα ήμουν μακριά του. Για πρώτη φορά τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Το σούρουπο έπεφτε και ήλιπιζα πώς δεν θα τάβλεπε. ‘Αλλά τὰ είδε.

Βαθεία συγκινημένος με πλησίασε και πήρε τὰ χέρια μου στα δικά του. Χτυπούσε τόσο ή καρδιά μου, που ή άναπνοή μου είχε κοπεί. Δεν ξέρω πως βρέθηκα στην άγκαλιά του... Τὰ χείλη του μ' έκαναν να ξεχάσω τόπο και χρόνο... Χάθηκε στο διάστημα για να ξαναγεννηθώ.

Μόλις έλευθερώθηκα από τὰ φιλή του, έννοιωσα πως ή παληά Νόρα είχε χαθί. Στη θέσι της έμενε μια έρωτευμένη, μια γυναίκα που ήξερε τον έρωτα και το πάθος, τόν έρωτα που δεν είναι παιγνίδι, τὰ πάθος που είναι μεγαλύτερο κι' από τόν θάνατο...

—Σε ζωή και σέ θάνατο... ψιθύρισα. Ρομπέρ... Δική σου! Δεν μου άπνιχσε τίποτε. ‘Αργά, μέσ' από σκοτάδια, ξαναγύρισε τὰ χείλη μου. Και έννοιωσα πως από έδω και στο έξής, δεν θαχε παρά να γυρέψω...

‘Ερωτικό παραλήρημα

ΕΙΝΑΙ ένα παλάτι λησμονημένο από τον καιρό τών παραμυθιών... ‘Ενα παλάτι δουλεμένο σαν δαντέλλα, με πύργους, πυργίσκους και επάλξεις. Ένα παλάτι πνιγμένο στ' άναρρηχτικά φυτά, ζωμένο από αιωνόβια δένδρα.

Είναι το σπίτι που γεννήθηκε ή Ζαμίν, χαμένο στα δάση της Βρετάνης όπου ή οικογένειά της έμεινε για αιώνες.

Στόν παραμυθένιο αυτόν πύργο, περνά συνήθως ένα μήνα, ένα μήνα που ζήτησα από τόν αγαπημένο μου για ν' άποχαιρετήσω την κοριτσιάτικη ζωή μου.

Μετά θα με ζητήσει από τη μαμά και θα γίνει άλήθεια δική του, «στη ζωή και στο θάνατο». ‘Αλλοτε, περάσαμε τόσο ξεγνοιαστές μέρες με την Ζαμίν. Μά τώρα...

‘Η αγαπημένη μου φίλη, αισθάνεται αυτήν την αλλαγή, αλλά δεν με ρωτά τίποτε. Περιμένει... Κι' εγώ ξέρω πως δεν θα μπορέσω ποτέ να της μιλήσω γι' αυτή την γλυκεία αγωνία που βαρύνει την καρδιά μου.

Δεν άναγνωρίζω πια την καρδιά μου... Αυτό λοιπόν είναι άγάπη! Αυτό ο πόνος, αυτή ή αφάνταστα γλυκεία όδύνη, αυτή ή ευτυχία που πονάει, αυτό είναι ή άγάπη; Ποῦ είναι ή παληά ξέγνοιαστη Νόρα;

Χθές βράδυ κυττάζοντας τ' αστέρια, έκλαψα τόσο πολύ! Ρομπέρ, Ρομπέρ, μου λείπεις αφάνταστα! Δεν θάθελα τόσο να σέ σκεπτόμαι...

Με πιο δικαίωμα έλυωσες τόσο πολύ μέσα μου, έγινες τόσο πολύ ένα με τὸ είναι μου, με πιο δικαίωμα θρονιάστηκες στην καρδιά μου, στα χείλη μου που δεν θέλουν να σέ ξεχάσουν;

Χθές ήσουν ένας άγνωστος. Τώρα τ' όνομά σου με κάνει να χλωμαίζω.

Πόσο οί πιο συννηθισμένες, οί πιο κοινές λέξεις παίρνουν άλλο νόημα στα γράμματά μας... Στα θερμά και τρυφερά σου γράμματα, αγαπημένη μου, στα δειλά δικά μου όπου δεν μπορώ παρά να σου επαναλάβω:

—Σου δίνω την ζωή μου!

Και ποτέ, ποτέ, Ρομπέρ, δεν βγήκε από το στόμα μιάς γυναίκας πιο άληθινή και πιο θαθεία φράσις.

Να σου δώσω τη ζωή μου, Ρομπέρ; Μά την έχεις πάρει!

Καρμιά φορά, όταν το βράδυ πέφτη, μιλώ της Ζαμίν για τόν Ρομπέρ.

Της άρέσει, αλλά τόν βρίσκει πολύ μεγάλο.

—‘Αν τόν αγαπούσα, θα σκεπτόμουν το παρελθόν του! μου είπε κάποτε. Οί άνδρες που έχουν ένα τόσο μεγάλο έρωτικό παρελθόν δεν μπορούν να είναι εύκολα πιστοί...

★

Σ' ένα γειτονικό πύργο, κατοικεί ο ‘Υδόν Καθερνιάκ.

Είναι ένας ξανθός γίγας είκοσιτριών χρόνων, ένας από τούς πιο καλούς ποιητές της έποχής μās, από τώρα.

Τὰ μάτια του είναι γαλανά, τὰ πιο ωραία, τὰ πιο καθαρά γαλανά μάτια που έχω δει. Και άμα κυττάζει την Ζαμίν, το όμορφο, άνδρικό πρόσωπό του κοκκινίζει, αυτός ο γόης της δράσεως, δεν ξέρει τί να πη.

Μās έρχεται φορτωμένος άσπρα τριαντάφυλλα, που ή Ζαμίν τὰ δέχεται σαν ένα φυσικό φρόρο. Μου φαίνεται όμως πως στην κοριτσιάτικη καρδιά της, ο ‘Υδόν δεν είναι ένας άγνωστος. Κάτι πολύ ωραίο, κάτι πολύ άγνό άνθίζει μπροστά στα μάτια μου.

Θά μου πάρη άρά γε κάποτε ο ‘Υδόν στα δυνατά του χέρια την Ζαμίν, το κομψοτέχνημα αυτό, το τόσο φίνο, για να σιολισθ το δικό του άρχοντικό;

Είναι τεράστιος ο ‘Υδόν. Κοντά του ο Ζαμίν χάνεται, φαίνεται σαν ψεύτικη.

‘Όσοις, έχει μια τέτοια τρυφερότητα, μια τόσο μεγάλη άβρογτητα, που σκεπτόμαι πως το ντελικάτο λουλουδι που είναι ή Ζαμίν, δεν θα διατρέχει στα χέρια του κανέναν κίνδυνο...

“Αν είν' αλήθεια, θα τώθελα τόσο πολύ να μπαίναμε στην εκκλησία την ίδια μέρα...

Το τελευταίο γράμμα της μαμάς, μουμαβε δυο νέα σπουδαία: τούς άρραβώνες της Περέτ με τόν άεροπόρο Γκαθαρέζ, και μια πρόταση γάμου του πατέρα της Περέτ σέ μένα.

Σίγουρα οί γέροι τρελλάθηκαν στην έποχή μας. Και ή μαμά προσθέτει:

“Φυσικά, του είπα πως είσαι πολύ νέα για να παντρευθής. Θέλω να σέ κρατήσω κοντά μου πολύν καιρό ακόμη. ‘Ο γάμος και τὰ θάσνά του, δεν είναι για τὰ δεκαεφτά σου χρόνια».

Και που νάξερει!

‘Όταν ο θάνατος έπεμβαινη...

Η Ζαμίν λατρεύει το δάσος.

Τὸ αγαπά, όπως άλλες αγαποῦν τη θάλασσα... Γεννήθηκε και μεγάλωσε μέσα στα δένδρα αυτά σαν τόν ‘Υδόν.

“Όταν τούς βλέπω να περνάνε μέσ' άπ' τούς αιωνόβιους κέδρους προσέχοντας μη πατήσουν και το παραμικρό λουλουδάκι, μου φαίνονται σαν δυο θεότιτες τών νερών και τών δένδρων. ‘Εκείνος άγροτικός θεός ολόξανθος, ή Ζαμίν μια νύμφη που τυχαία άνακατεύθηκε με τούς θνητούς...

Χθές, ο ‘Υδόν έμεινε ως άργά κοντά μας, λέγοντάς μας στίχους...

Μέσα στο ήσυχο και μυρωμένο πάρκο νυχτοθήκαμε. Οί άγριες τριανταφυλλίες εύδιάξαν δυνατά, και οί γρύλλοι άκομπανιάριζαν τὰ λόγια με άρμονία...

“Έχει μια θαυμάσια φωνή ο ‘Υδόν όταν απαγγέλλη θαθεία, σιγανή, θαθεία... Τὰ λόγια τρέμουν σαν μια έρωτική έξομολόγησι. Και μήπως δεν είναι;

Σε λίγο άπομακρύνθηκε για ν' αφήσω μόνους τούς δυο νέους. Μά πολύ σύντομα ή Ζαμίν ήθελε να με βρή, ένφ' ο ‘Υδόν είχε φύγει στο δάσος.

Καθόμουν σ' έναν κορμό δένδρου, και για να δῃ τ' αστέρια ή Ζαμίν, κάθισες χάμω, και άναποδογύρισε το κεφάλι της στα γόνατά μου. Και κυττάζα ώρα πολλή αυτά τὰ ωραία μυστηριώδη μάτια, αυτό το άλησμόνητο πρόσωπο όπου όλη ή νεότης φαίνεται να όνειρεύεται...

—Νόρα! μου είπε σιγά. Πρέπει να φύγης. Είναι καιρός. Μη γνωιάξesai για μένα. Δεν πρέπει να τόν κάνης να περιμένει περισσότερο.

—Μά, Ζαμίν...

—Μη λές τίποτα. Ξέρω πως αγαπάς τόν Ρομπέρ. Και ένας μή-

νας μακριά του θα σου κόστισε...

Ναί, μου κόστισε. Τὸ ίδιο πρωί είχα λάβει ένα γράμμα του άπελισμένο.

«Πότε, λοιπόν, θα γυρίσης, Νόρα; Οί μέρες είναι άτελείωτες χωρίς εσένα... ‘Υποφέρω να σέ ξέρω μακριά μου, γιατί νοιώθω πως δεν μπορώ να ζω χωρίς την παρουσία σου!»

—Ζαμίν, ψιθύρισα σιγά. Ναί, θα φύγω. ‘Έχεις δικη.

—Πόσο τόν αγαπάς! είπε ή Ζαμίν.

—Πολύ! Ζαμίν, τώρα πούμαθες το μυστικό μου, πές μου, έσύ;

Τὸ πρόσωπό της ήταν σαν καμωμένο από αλάδατρο και άστροφεγγιά.

—‘Εγώ; είπε.

Μά ής φώναξαν να μποῦμε για τὸ δείπνο, και ή Ζαμίν δεν μου είπε τίποτα περισσότερο.

Τὸ ίδιο βράδυ έπιασε πυρκαϊά στο δάσος. ‘Ως τὸ πρωί παλεύανε οί κάτοικοι του μέρους να την σβύσουν.

Και ή Ζαμίν, έτρεχε σαν τρελλή, λές κι' αισθανόταν μέσα στη σάρκα της την άγωνία τών παλαιαγαπημένων δένδρων.

Κατὰ τὰ χαράματα, τέλος, την έσβυσαν.

‘Ενα σωρό θαυμάσια δένδρα κοίτονταν καρβουνιασμένα. ‘Η Ζαμίν κρύωσε. Είναι στο κρεβάτι άρρωστη με πυρετό.

... .. ‘Η Ζαμίν πέθανε σήμερα τὸ πρωί.

... .. Γιατί πέθανε; ‘Ο γέρο γιατρός που έφθασε άργά, ψιθύρισε λόγια που δεν έξηγοῦν τίποτε... Ούραιμία... Καρδιά... Μά τί σημαίνουν όλ' αυτά! Δεν υπάρχει πιά, αυτή είναι ή μόνη αλήθεια...

Ζαμίν!

Δεν θέλησα να την αφήσω ούτε στιγμή. Μόνη μου σκόλισα με λουλούδια τ' ολόξανθο κεφαλάκι. Μόνη μου έπνιξα κάτω από τὰ τριαντάφυλλα τὸ σώμα τὸ ανάλαφρο, τὸ τόσο φίνο...

Κάθησα κοντά της ολομόναχη —γιατί ή δυστυχισμένη ή μητέρα της κοίτονταν άναίσθητη— και όλη την νύχτα έμεινα κοντά της, με την φίλη μου, με την μικρή μου άδελφούλα, με την παιδούλα που ήταν όλο καλωσύνη και τρυφερότητα... Αυτήν που ή καρδιά μου διάλεξε...

Κάτω από τὸ παρόθυρο, ακούγεται ο άπελισμένος βόγγος του ‘Υδόν, που κλαίει συνεχώς...

‘Η λύπη του είναι τρομαχτική, τόσο, που φοβηθήκαμε για τὸ μυαλό του...

Θάταν τόσο εύτυχιμένη κοντά του ή μικρή μου φίλη, που με τόση πικρία έλεγε:

«Θά δεχόμουν να πεθάνω, ω θεοί, μά όχι πριν άγαπήσω...»

★

Την άλλη μέρα της κηδείας της Ζαμίν έφθασε και ή μαμά στον πύργο.

Δεν πρόκειται να μείνη πολύ. ‘Η Μαριάννα είναι τόσο λίγο καμωμένη για την λύπη! Αιτός ο παλιός πύργος την ταράζει, την έκνευρίζει...

‘Η ύγρασία την πειράζει, φοβάται τὰ ποντίκια, φοβάται τις νυχτερίδες, με ξυπνά τρεις φορές κάθε βράδυ, για να κυττάξω κάτω από τὸ κρεβάτι της.

Την τρίτη μέρα, μου δήλωσε πως δεν άντέχει πιά, κι' ότι θα φύγη. ‘Εγώ όμως θα μείνω. Τὸ χωροστάς αυτό στη Ζαμίν.

‘Εγραψα τὸ αγαπημένο μου. Του είπα όλη μου τη λύπη, τὸ έξηγήσα ότι δεν μπορώ ν' άπομακρυνθώ ακόμη από τὰ μέρη όπου πλανιέται ολόζώντανη ή εικόνα της Ζαμίν.

Μου προέβει φίλικη, να σκεπτόμαι τὰ φιλή του Ρομπέρ, όταν ξέρω την μικρούλα μου κάτω από τὸ χῶμα...

‘Αργότερα... Σε κινένα μήνα... ‘Εχομε καιρό...

Τις νύχτες, βλέποντας τ' αστέρια, την κλαίω πιο πικρά...

‘Όταν κάποιος "περισσεύη..."

Ο γυρισμός ύπηρες όδυνηρός. Αισθάνομαι τόν εαυτό μου τόσο κουρασμένο, τόσο πονεμένο ακόμη, που θάθελα να συναντήσω ανθρώπους που να με καταλάβουν, να με συμπονεσουν και να με παρηγορήσουν.

‘Η Μαριάννα μιλά όλη την ήμερα για φορέματα, μόδες, νιογές, χαρούς, και τὰ παρόμοια. Είναι εύθυμη, εύχάριστη, πιο νέα από ποτέ.

‘Η Περέτ, ξετρελλαμένη με τόν άεροπόρο της, δεν μιλά παρά γι' αυτόν.

‘Η Νινετ και ή Νινόν γελοῦν με την ίδια άσυνειδησία, και ή ‘Αντζέλα φαίνεται χαμένη σ' ένα όνειρο διαρκώς.

‘Όλες οί φίλες, δεν μιλοῦν πια σχεδόν για την πολυαγαπημένη μας Ζαμίν. Φαίνονται σαν να βιάζονται να σβύσουν την θύμησί της, για να μη θεωρούν τόν εαυτό τους ύποχρωμένο να είναι λυπημένες.

Και ο Ρομπέρ; ‘Ε, ο Ρομπέρ είναι όπως πάντα γοητευτικός,

τρυφερός, κάποτε σκεπτικός.

Ήταν πολύ καλός και πολύ τρυφερός μαζί μου. Άλλα μου φαίνεται πως έπρεπε να χαιρέται πιο πολύ πού ξαναγύρισα. Να χαιρέται άλλοιως. Κάποτε φαίνεται στενοχωρημένος... Διστακτικός. Μήπως γιατί είμαι πολύ λυπημένη δεν θέλει να φανή τόσο έρωτευμένος όπως πριν ; Μήπως δεν θέλει ακόμη να μου μιλήσει για γάμο και γι' αγάπη, γιατί σέβεται το πένθος μου ; Είναι θυμωμένος μαζί μου γιατί άργησα να γυρίσω ;

—Νόρα, μικρούλα μου, μου είπε, πρέπει νάχη κανείς την δική σου ξέγνοιαστη ηλικία για να παίζη με την άπουσία και με τα κακά που φέρνει. Καταλαβαίνεις το κακό που έκανες, παληό-παιδο ;

—Δεν μπορούσα να κάνω άλλοιως, αγάπη μου... Κι' έπειτα πέρασα τόσο άσχημες στιγμές...

—Αγαπούσες πολύ την Ζαμίν... το ξέρω. Τα γράμματά σου μου έρχιζαν την καρδιά.

Και όμως τα μάτια του, ήσαν γεμάτα μυστικά

—Νόρα...

—Γιατί αυτό το παράξενο ύφος, Ρομπέρ ;

—Νόρα...

—Ξέρεις ότι μετά τον θάνατο της Ζαμίν, σ' αγαπώ περισσότερο; Πιο βαθειά; Γιατί γέλασα.

—Νόρα μου!

Τα μάτια του γεμίζουν δάκρυα.

—Δεν θέλω να λυπάσαι εξ αιτίας μου, Ρομπέρ.

—Είσαι ένα τόσο σπάνιο πλάσματάκι, Νόρα! Μου φαίνεται πως θα σε λυπάμαι πάντα.

—Μα γιατί μου λες τόσο αλόκοτα λόγια;

—Για να μη σου πω άλλα.

—Λόγια τρυφερά ;

—Ναί, αλλά και πικρά.

—Πικρά ; Μα γιατί ; Πρέπει να μου τα πής... Μήπως εγώ δεν σου λέω τα πάντα ;

Μα την ίδια στιγμή από το διπλανό δωμάτιο ακούστηκε το έλαφρό θρόισμα από ένα φόρεμα, και ο Ρομπέρ, άνησυχος είπε:

—Προ παντός μην πής τίποτα στη μητέρα σου ακόμη. Έχω το λόγο σου ; Τίποτε! Θεέ μου τί σπίτι! Δεν μπορεί κανείς να μιλήσει ήσυχος ούτε πέντε λεπτά.

Ή μαμά μπήκε, γοητευτική όπως πάντα, μ' ένα φόρεμα μωβ και άσπρμένο.

Την φίλησα γιατί την βρήκα χαριτωμένη.

—Ακόμη ένα καινούργιο φόρεμα, Μαριάννα! Μα είσαι ή πιο καλοντυμένη γυναίκα του Παρισιού!

—Δεν σου μοιάζω, παληόπαιδο, που δεν θέλεις νάρθης μαζί μου στις modistes. Μα για κυτάξτε την Ντιαιν! Είναι σαν την Σταχτοπούτα.

Ποτέ δεν είδα άνθρωπο σε μεγαλύτερη άμνηχανία από τον Ρομπέρ εκείνη την στιγμή.

—Έλα, Ρομπέρ, μη με κυτῶς έτσι. Όρισμένως θα με βρίσκης κακοντυμένη και ντρεπέσαι να μου το πής. "Αν είν' έτσι, αύριο θα πάω να παραγγείλω ένα φόρεμα. Μόνο που θα το διαλέξω μαύρο.

Κρατήσαμε τον Ρομπέρ στο δείπνο.

Θα μπορούσε νάταν μια βραδυά εξαιρετικά ευχάριστη για μένα, ανάμεσα στη μητέρα μου και τον Ρομπέρ. Κι' όμως αισθανόμουν αυτήν την διαρκή στενοχώρια που αισθάνεται κανείς άσυνείδητα όταν κάποιος από τους παρόντες «περιστέει»...

Φυσικά, δεν είμαι εγώ που περισσεύω... "Ε ; Γιατί ; Μήπως θα προτιμούσα να είμαι μόνη είτε με τη μαμά, είτε με τον Ρομπέρ ; Άλλα δεν ξέρω... Δεν πιστεύω. Δεν καταλαβαίνω πια τίποτα.

Μου φαίνεται ότι τα πάντα με πληγώνουν.

Το ξανάνειωμα της "Μαριάννας,"

ΟΡΙΣΜΕΝΩΣ ή μαμά χάριξε πολύ πού ξαναγύρισα... Άλλα στην περίοδο της λύτης που περνώ, με πληγώνει το γεγονός ότι ή μαμά είναι τόσο εύθυμη. Πιο εύθυμη από ποτέ. Αυτή που έμενε ξαπλωμένη ώρες κι' ώρες στην πολυθρόνα της, τώρα ξαφνικά έγινε άκούραστη. "Ένας πυρετός κοкетταρίας την κατατρώνει, και την κάνει να περνά ώρες κι' ώρες στην modiste, στην καπελλού, στο κομμωτήριο, στο γυναικείο.

Σπίτι φθάνουν διαρκώς νέες τουαλέττες, καινούργια κοσμήματα, γυναικικά αξίας. Ή παρουσία μας είναι μεγάλη και ή μαμά έχει δικαίωμα να σπαταλήσει, ύστερα από τόσα χρόνια γριζίας χηρείας.

Άλλα γιατί να διαλέξω αυτήν άκριβώς τη στιγμή που εγώ έχω τόσο την ανάγκη της, τόσο ανάγκη να την αισθανθώ άληθινά μητέρα, να γύρω στην άγκαλιά της και να κλάψω, και άπλά, τρυφερά, να της μιλήσω για τον πόνο μου, και για την χαρυνγή της αγάπης μου...

Μα πώς να μιλήσει στο θεότρελλο κοριτσάκι που έχει γίνει ή Μαριάννα ; Σ' όλα έχει αλλάξει. Αυτή που συχαινόταν το μεγάλο μαύρο σκύλο του κηπουρού, σήμερα την είδα να τρέχει μαζί του στον κήπο, και όταν το φριχτό ζώο την έφτασε, το άρταξε από τ' αυτιά, και το φιλούσε ανάμεσα στα μάτια. Τί έχει πάθει ξαφνικά ή Μαριάννα ;

Διαρκώς με μαλώνει με τρυφερότητα, σαν μια κοπέλλα εύθυμη, γεμάτη νειάτα, που βρίσκει την μητέρα της λίγο πολύ γερασμένη, λίγο πολύ λυπημένη, και θέλει να της μεταδώσει το κέφι της.

Άλλοτε ζούσε κουρασμένη και μελαγχολική σαν την ώραία πριγκίπισσα που κοιμώταν στο δάσος, ως που την ξύπνησε ένας χαριτωμένος πρίγκηπας...

Υπάρχει, άρά γε, στη ζωή της Μαριάννας, ένας χαριτωμένος πρίγκηπας ;

Βγαίνει πολύ έξω. Και διαρκώς μου λέει ότι «διασκέδασε πολύ, πολύ...»

Είναι κυριολεκτικά σαν κοριτσάκι, και τόσο όμορφη, τόσα χαριτωμένη, τόσο θριαμβευτικά νέα, που με γοητεύει. Με γοητεύει και μ' άνησυχεί.

Την κυτάζω με την γεμάτη φόβο και ύπερηφάνεια των μαύδων, που βλέπουν το κοριτσάκι τους ξαφνικά να μεταμορφώνεται γοργά και θανασία σε γυναίκα, σε γυναίκα μ' όλο της το μυστήριο και τα πεπρωμένα της...

Κάποτε στέκεται μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο σαν να περιμένει κάτι... Και τα ώραία μάτια της ξαφνικά σκοτεινιάζουν. Ξέρω τί περιμένει... Περιμένει κάποιον. Άλλα ποιόν ;

★

Έδώ και λίγη ώρα, ήρθε ο Ρομπέρ.

Ή μαμά κατέβηκε την σκάλα πηδώντας ένα ένα τα σκαλοπάτια σαν παιδί, κι' έπεσε σχεδόν λαχανιασμένη στην άγκαλιά του.

Ο άρραβωνιαστικός μου γέλασε :

—Κυτάζοντάς σας, της είπε, θυμήθηκα κάποια Κλεοπάτρα!

—Να το πάρω για κομπλιμέντο ; Μα πώς είσθε έτσι βρεγμένος ; Βρέχει έξω ;

—Ναί, μαμά, είπα με τη μύτη κολλημένη στο τζάμι, γιατί μου κάνει πάντα άσχημα έντύπωσι να παιδιαρίζω μπροστά στον Ρομπέρ. Πέφτει ένα αντιπαθέστατο φιλοδόχη...

—Αντιπαθέστατο ; Μα δίδου, Νόρα! φώναξε ή μαμά γελώντας. Πέφτει ή πιο ώραία ψιλή βροχούλα του κόσμου! Τί λέτε και σεις, Ρομπέρ ;

Άλλα ο Ρομπέρ δεν άπάντησε.

Δεν άπαντάει ποτέ ο Ρομπέρ. Είναι ή τακτική του. "Έρχεται κάθε βράδυ. Θρονιάζεται ανάμεσα στην Μαριάννα και σε μένα και δεν μιλά για τίποτα σπουδαίο.

Μήπως μίλησε στη μαμά χωρίς να μου το πη ; Μήπως άρνήθηκε να δώση την συγκατάθεσή της ; Πρέπει να μάθω, αλλά πώς άφου δεν βλέπουμε ποτέ πια μόνοι ;

Και είναι τόσο διαφορετικός από τον Ρομπέρ που άφησα εδώ και δυο μήνες ! Ίσως να φταιή το πένθος που βαστώ για την Ζαμίν.

Ο έρωτας ζηλεύει κάθε λύπη που δεν την προξένησε ο ίδιος. Κάθε λύπη που δεν μπορεί να την γιατρέψη. Κι' ο έρωτας έχει δική...

Όστόσο άλλοιως τον όνειρευόμουν εόν έρωτα. Άλλοιως φανταζόμουν την στάσι του Ρομπέρ. Όνειρευόμουν να κλάψω στην άγκαλιά του Ρομπέρ, και να του πω: «Σου δίνω τη λύπη μου και την θλιμένη μου καρδιά που είναι για σέ γεμάτη αγάπη. Παρηγόρησέ με. Κοίμησε τον πόνο μου γιατί όσο και νάμαι δυστυχισμένη σ' αγαπώ. Μόνο εσύ μπορείς να διώξης αυτόν τον μαύρο ίσμο. Πάρε με προς το φώς. Πάρε με στην αγάπη σου, και κάνε με να ξεχάσω τα πάντα...»

Άλλα δεν άνοιξε την άγκαλιά του. Ήταν εύγενικός και καλός, και τίποτε άλλο.

Τα τρυφερά λόγια που μου λέει είναι σχεδόν αδελφικά. Δεν με ξαναφίλησε όπως το άξέχαστο εκείνο βράδυ. Με την όρμη του έρωτος όμως, θα του ήταν τόσο εύκολο να με κάνει να μη σκέπτομαι παρά αυτόν!

Στη μαμά δεν άποφασίζω ακόμη να μιλήσω. Κι' έτσι αυτή ή άφόρητη κατάσταση έξακολουθεί... Έξακολουθεί γιατί ένα Άπριλιάτικο πρωινό, την ήμερα των δεκαεφτά μου χρόνων, συνήντησα έναν άγνωστο που με σταμάτησε, και νόμιζα πως τ' όνομά του είναι Έρωτας.

Τώρα καταλαβαίνω. Άν ύποφέρω, ύποφέρω εξ αιτίας του.

★

Όστόσο το μόνο παρηγορητικό σε όλ' αυτά είναι ένα θανάσιο, εύγενικότατο γράμμα του Τζίμυ από την Νέα Υόρκη. Ένα γράμμα γεμάτο καρδιά όπου ο άδελφός της Περέτ, βρέχει τα λόγια που έπρεπε να πη, για να με παρηγορήσει για τον χαμό της Ζαμίν μας, ένα γράμμα που μου άπεκάλυψε έναν Τζίμυ που δεν τον ήξερα. Και τελείωνε: «Θάχα πολλά αξιοπερίεργα πράγματα να σου γράψω για την πολιτεία που ζω. Άλλα σήμερα δεν έχω το κουράγιο. Έχω τη λύπη μου. Και ά-

κόμη περισσότερο, Νόρα, έχω την δική σου λύπη».

Άπ' όλους τους ανθρώπους που με τριγυρίζουν μόνον ο Τζίμυ πένθιος την Ζαμίν όπως εγώ. Μόνον ο Τζίμυ με κατάρταβε.

΄Ενοχλείς την μητέρα σου,,

Ο Σαλβατόρ Πούρπα, ο σαραντάρης ζωγράφος που περίσω είχε φτιάσει το πορτραίτο μου, ξαναήρθε στο σπίτι. Κάνει έναν πίνακα: ένας τις τέσσερις, την Περέτ, την Νινόν, την Νινέτ και μένα.

Χθές είχε φύγει ή Περέτ να βρή τον άεροπόρο της, κι' ένω οι Νινέτ - Νινόν ξεφύλλιζαν ένα βιβλίο, ο Σαλβατόρ μου είπε ξαφνικά.

—Είν' αλήθεια ότι ο πατέρας της Περέτ σε ζήτησε σε γάμο;

—Φαίνεται.

—Γιατί δεν τον παντρεύεσαι ;

—Ίσως νάχω τους λόγους μου.

—Θάπρεπε να παντρευθής. Όρισμένως ένοχλēs την μητέρα σου.

—Εγώ ;

—Εσύ. Έγινες γυναίκα. Κι' αυτή μέρα με την ήμερα φαίνεται νεώτερη.

—Ναί... Ποτέ δεν ήταν πιο ώραία...

Και δεν μου φαίνεται να σου είναι ευχάριστο να έχης πατριό. Νέο πατριό μάλιστα σαν τον Ρομπέρ Ντυαίν.

Αισθάνομαι τους κροτάφους μου να βρέχονται από κρύς ιδρώτα.

—Τόν Ρομπέρ ; Άσπετεύσθε ;

—Άν δεν είν' αυτός, θα είναι κάποιος άλλος. Πάντως πρέπει να παντρευθής και να δώσης την έλευθερία στην μητέρα σου. Άν δεν θέλεις τον Άμερικόανο, πάρε έμένα :

—Είσθε σατανικός σήμερα!

—Δεν με θέλετε ; Κρίμα. Θα σε άπαθανάτιζα σε άριστουργήματα. Έγώ λατρεύω τα νειάτα σου. Άλλα άφου δεν με θέλεις, θα παντρευτώ αυτήν ή αυτήν.

Και με το πινέλο του έδειξε την Νινόν και την Νινέτ.

★

Ή μαμά το ίδιο βράδυ μου ξαναμίλησε για τον πατέρα της Περέτ και του Τζίμυ.

—Μα γιατί δεν τον θέλεις, Νότα ; Είναι ακόμα σχετικώς νέος, κι' έχει εκατομμύρια!

—Μά, μαμά, εσύ ή ίδια μουγγραφες πως είμαι πολύ νέα για να...

—Μη λαβαίνεις ύπ' όψιν σου τί σουγγραφα ! Άνοησίες ! Σκέψου σουδρά...

Βγάζει το καθρεφτάκι της και κυτάζεται. Σαν ένας ήξος πόνος, μου ξαναόχονται τα λόγια του Πούρπα: «Ένοχλεις τη μητέρα σου... Παντρέψου!»

Όστόσο είναι αλήθεια. Θέλει να με παντρέψη για να με θγάλη από τη μέση. Την ένοχλώ...

Μα ξαφνικά, άφου είν' έτσι, παίρνω την άπόφασι να της μιλήσω για τον Ρομπέρ. Θά της τα πω όλα.

—Άκου, μαμά. Θα παντρευτώ. Άλλα μέ...

Ή Μαριάννα δεν μ' άκούει καν. Κυτάζει το ρολογάκι της, και άπελπίζεται.

—Φεύγω, Νόρα. Άλλη φορά! Άργησα.

Μα πήρα την άπόφασί μου. Την κρατώ από το μανίκι. Δεν την άφήνω να φύγη. Άκούω το αυτοκίνητο που τώβαλαν μπρός.

—Μαμά, άκουσέ με!

Με κυτάζει έκπληκτη, θυμωμένη.

Ό! Πόσο καθαρά μου λέει το βλέμμα αυτό: «Μη με κρατῶς... Πάω στο μέλλον. Μη με σταματάς. Δεν κυτάζω ούτε πίσω ούτε πλάι. Άλλα μόνο μπροστά. Είμαι νέα. Πηγαίνω στον έρωτα που με καλεί. Άφρησέ με να περάσω!»

—Άφρησέ με να περάσω, λέει πράγματι με φωνή σκληρή. Και την άφησα...

★

Έτσι ήταν γραφτό να γίνη κι' έγινε... Έτσι έπρεπε να γίνη...

Θαρρείς ή Μοίρα με πήρε από το χέρι και μ' ώδήγησε, ώστε να μπώ από την πίσω πόρτα, να κυτάξω από το τζάμι, να τους δω...

Μπροστά στην άναμένη φωτιά, εκείνη μισοξαπλωμένη στην πολυθρόνα, εκείνος σ' ένα μαξιλάρι στα πόδια της να της φιλά τα χέρια.

Και στα πρόσωπά τους, είδα την καταδίκη μου... Έρωτα, τρυφερότητα... πόθο...

Στα πρόσωπα της μαμάς και του Ρομπέρ... Στο δωμάτιό μου βρήκα ένα γράμμα : «Νόρα, πρέπει να σου μιλήσω...

Έλπίζω να κατάλαβες μερικά πράγματα, και οι στιγμές αυτές να είναι λιγώτερο όδυνηρές για μένα. Σε περιμένω το

Σάββατο στις τρεις στην είσοδο του Σαιν - Κλου.

Πάντα φίλος σου, Ρομπέρ».

Μιά μισητή φθινοπωρινή μέρα

ΤΟ Σάββατο το πρωί έγινε ο γάμος της Περέτ. Ήταν ένα ώραίο ζευγάρι, αυτή ξανθή, όμορφη, γεμάτη νειάτα, κοντά σ' αυτό το ψηλό, μελαχρινό άγόρι που φαίνεται τρελλό από εύτυχια.

Έχει κάτι άνδρικό, θριαμβευτικό στο ύφος που μ' άρέσει. Κοντά του ή Περέτ θα είν' εύτυχισμένη. Εφίλησα με άληθινή συγκίνηση την κυρία Γκαβαρξέ που έμπαινε στο αυτοκίνητο πλάι στον άνδρα της. Δρόμο για την Ίταλία...

Το ίδιο άπόγευμα στις τρεις, ήμουνα μπροστά στην είσοδο του Σαιν Κλου.

Τί φριχτή, τί μισητή φθινοπωριάτικη μέρα...

Ο Ρομπέρ με περιέμενε με το κεφάλι σκυμένο. Και ύστερα από τους τυπικούς χαιρετισμούς, μήκα άμέσως στο θέμα:

—Ρομπέρ, δεν έχω να σου πω τίποτα. Δεν είμεθα ύπεύθυνοι για τα αισθήματά μας. Νόμιζες πως μ' αγαπάς, και δεν μ' αγαπάς πιά...

—Σ' αγαπώ πάντα, με άφθαστη τρυφερότητα, Νόρα. Γι' αυτό και δεν κατώρθωσα να σου μιλήσω πιο πριν. Φοδόμουν την λύπη που θα σουδινε ή αλήθεια.

—Αυτήν την αλήθεια την προσοθήνθηκα...

—Νόρα... Είναι γελοίο αυτό που θα σου πω, αλλά όμως άληθέστατο... Δεν φταίω εγώ. Έκείνο το Άπριλιάτικο πρωινό που μου παρουσιάστηκες, ήξερα ότι θα με πήγαινες προς τον έρωτα και την εύτυχια... Και πράγματι! Μ' ώδήγησες...

—Στη μητέρα μου...

Είπα αυτές τις δυο λέξεις δειλά, ντροπαλά...

—Μου φαίνεται, συνέχισε άργά ο Ρομπέρ, ότι την αγάπησα μόλις την είδα. Άλλα φυσικά νόμισα ότι την αγαπούσα γιατί ήταν μητέρα σου...

—Ξέρω, Ρομπέρ, ότι δεν φταίς εσύ....

—Κι' έπειτα έφυγες. Την έβλεπα κάθε μέρα. Κι' ή αγάπη ήθελε. Όταν γύρισες με τα μάτια δακρυσμένα ακόμα για τον χαμό της φίλης σου, πως μπορούσα να σου πω: «Νόμιζα πως σ' αγαπούσα. Άλλα λατρεύω την μητέρα σου ;» Έφταιξα...

Συγχώρησέ με.

—Σε συγχώρησα πριν μου μιλήσης.

—Πές μου ότι δεν λυπάσαι.

—Θα σουλέγα ψέματα... Ω, Ρομπέρ ! Δεν παραπονιέμαι, Άλλα σ' αγαπήσα αληθινά, και τώρα πονώ...

—Μικρούλα μου!

—Θα γιατρευθώ, Ρομπέρ. Είμαι νέα. Θα σε ξεχάσω. Άλλα αν άποφασίζω τόσο εύκολα να σε χάσω, δεν θέλω να χάσω τη μαμά.

—Τί θέλεις νάπης, Νόρα ;

—Ότι την ήμερα που θα μπής εσύ στο σπίτι, εγώ θα φύγω. Καταλαβαίνεις ότι δεν είναι δυνατόν να ζήσω ανάμεσά σας. Άλλα ξέρω ότι ή Μαριάννα είναι γεμάτη καριτία, άστατη, επιπόλαιη σαν κοριτσάκι. Θα την έγκαταλείψω για τον έρωτα. Δεν θέλω όμως να την χάσω για ένα καριτίσιο...

—Όστε, Νόρα, τί θέλεις να γίνη ;

—Να φύγης, Ρομπέρ. Θά της γράψης λίγο σπάνια, άοριστα. Και αν πεισθώ ότι σ' αγαπάει πραγματικά, εγώ θα σου τηλεγραφήσω νάρθης! Μου τώ χρωστάς αυτό!

Ο Ρομπέρ μου φιλά τα χέρια.

—Είναι σκληρό αυτό που μου ζητάς, μικρό κορίτσι! Άλλα έφταιξα τόσο άπέναντί σου, που θέλω να εξιλεσθώ. Άς γίνω όπως είπες...

—Όχι, Νόρα, τί θέλεις να γίνη ;

—Να φύγης, Ρομπέρ. Θά της γράψης λίγο σπάνια, άοριστα. Και αν πεισθώ ότι σ' αγαπάει πραγματικά, εγώ θα σου τηλεγραφήσω νάρθης! Μου τώ χρωστάς αυτό!

Ο Ρομπέρ μου φιλά τα χέρια.

—Είναι σκληρό αυτό που μου ζητάς, μικρό κορίτσι! Άλλα έφταιξα τόσο άπέναντί σου, που θέλω να εξιλεσθώ. Άς γίνω όπως είπες...

—Όχι, Νόρα, τί θέλεις να γίνη ;

—Να φύγης, Ρομπέρ. Θά της γράψης λίγο σπάνια, άοριστα. Και αν πεισθώ ότι σ' αγαπάει πραγματικά, εγώ θα σου τηλεγραφήσω νάρθης! Μου τώ χρωστάς αυτό!

Ο Ρομπέρ μου φιλά τα χέρια.

—Είναι σκληρό αυτό που μου ζητάς, μικρό κορίτσι! Άλλα έφταιξα τόσο άπέναντί σου, που θέλω να εξιλεσθώ. Άς γίνω όπως είπες...

—Όχι, Νόρα, τί θέλεις να γίνη ;

—Να φύγης, Ρομπέρ. Θά της γράψης λίγο σπάνια, άοριστα. Και αν πεισθώ ότι σ' αγαπάει πραγματικά, εγώ θα σου τηλεγραφήσω νάρθης! Μου τώ χρωστάς αυτό!

Ο Ρομπέρ μου φιλά τα χέρια.

—Είναι σκληρό αυτό που μου ζητάς, μικρό κορίτσι! Άλλα έφταιξα τόσο άπέναντί σου, που θέλω να εξιλεσθώ. Άς γίνω όπως είπες...

Ο Ρομπέρ μου φιλά τα χέρια.

—Είναι σκληρό αυτό που μου ζητάς, μικρό κορίτσι! Άλλα έφταιξα τόσο άπέναντί σου, που θέλω να εξιλεσθώ. Άς γίνω όπως είπες...

Ο Ρομπέρ μου φιλά τα χέρια.

—Είναι σκληρό αυτό που μου ζητάς, μικρό κορίτσι! Άλλα έφταιξα τόσο άπέναντί σου, που θέλω να εξιλεσθώ. Άς γίνω όπως είπες...

Ο Ρομπέρ μου φιλά τα χέρια.

—Είναι σκληρό αυτό που μου ζητάς, μικρό κορίτσι! Άλλα έφταιξα τόσο άπέναντί σου, που θέλω να εξιλεσθώ. Άς γίνω όπως είπες...

φύγουν για την Μαδρίτη, αλλά δεν θα πάρουν μαζί τους ούτε την ερωτική έλπιδα, ούτε τον πόθο, ούτε τα νειάτα...

Αξίζει τον κόπο να πάει κανείς έτσι στην Ισπανία; Το μόνο ευχάριστο του γάμου ήταν η συνάντησής μου με την Περέτ...

Γρήγορα μου μίλησε για την ετυχία της, αλλά και για τις αγωνίες της. Ο Γκαβαρέρ πρόκειται να επιχειρήσει να περάσει από τις Άλπεις με το αεροπλάνο του.

—Τόν παντρεύτηκα κυρίως για το επικίνδυνο επάγγελμά του, μου εξωμολογήθηκε η Περέτ. Άλλα δεν ήξερα τί ήταν... Είναι φριχτό, Νόρα, είναι να τρελλαθεί κανείς. Άλλα τόν παντρεύτηκα υπό τόν όρον να τόν αφήσω να κάνει το επάγγελμά του. Δεν έχω δικαίωμα να τόν εμποδίσω...

—Πάντως, Περέτ, έλπίζω να μου πής τ' αποτελέσματα.

—Θα σου τηλεγραφώσω άμέσως μετά!

“Που δ' αφήσης, Μαριάννα, το παιδί σου;”

Η ιδέα πως χάνω την μαμά, μου κάνει τόσο κακό, που σχεδόν δεν νοιώθω τόν πόνο που έχασα τόν Ρομπέρ. Πονώ, γιατί δεν θάμαι πιά όλη της ή ζωή, γιατί ξέρω ότι θα με θυσίαζε με την μεγαλύτερη ευκολία για τόν Ρομπέρ.

Τό βλέπω από τα μεταλλικά της μάτια, τώρα που έφυγε και που συχνά βουρκώνουν. Από τις ώρες που κάθεται σιωπηλή και κυττάζει από τó παραθυρό. Από την αδιαφορία της σέ μένα.

Θέέ μου, πόσο, πόσο τόν αγαπά!

Κι' εγώ που την θεωρούσα σάν κάτι αποκλειστικά δικό μου! Ήταν ή μητέρα μου, ή Μαριάννα, αυτήν που αγαπούσα περισσότερο από κάθε τι στόν κόσμο, ή Μαριάννα που λατρεύω και προστατεύω σάν νάταν αυτή δικό μου κοριτσάκι...

Μέσα στην καρδιά της, είχα χτίσει την εστία μου, τό κατ'ύψιστό μου. Ήταν τό πάν. Γιατί αν ή Βίβλος λέει στη νέα γυναίκα: «Θ' αφήσης μητέρα και πατέρα για να τόν ακολουθήσης», σέ γυναίκες σάν τη Μαριάννα, δεν λέει «Θ' αφήσης τό παιδί σου...» Γιατί τό παιδί σου, τί θα γίνει, Μαριάννα, σάν τό αφήσης;

Έλαβα τό τηλεγράφημα που μου υποσχέθηκε ή Περέτ: «Ο Γκαβαρέρ σκοτώθηκε αλλά αφού νίκησε. Περέτ Γκαβαρέρ».

Σέ λίγες μέρες ένα γράμμα της μου μετέδιδε περισσότερες λεπτομέρειες. Ένα γράμμα όπου αισθανόταν κανείς τόν πυρετό του έρωτα και της άελλπισίας.

Η Περέτ μου γράφει: «Μη με λυπάσαι... Για λίγες εβδομάδες, γνώρισα όλο τόν έρωτα και όλη την ετυχία. Είναι χαρές που δεν μετριοῦνται με τό συνθημένο μέτρο του χρόνου. Οι ώρες που ζήσαμε, μετριοῦνται με τό ζήτηρο».

Μετά μου γράφει πως έγινε τό δυστύχημα, την τελευταία στιγμή στο αεροδρόμιο και πως έβγλιν τόν άνδρα της έτοιμόθυμο από τó συντήρημα, που μόλις κατάφερε να ψιθυρίσει στην άγκαλιά της γυναίκας του:

—Κι' όμως σ', αγαπούσα...

Δεν σκέπτομαι τώρα παρά τόν Γκαβαρέρ.

Όστε, λοιπόν, υπάρχει κάτι ωραιότερο από την ετυχία, πιά ποθητό από τη ζωή, πιά νοσητικό από τόν έρωτα...

Ίσως... Ίσως να τó θυσιάσει κανείς όλα, σ' ένα αίσθημα αγνότερο...

Παράξενη δυσία

ΕΙΚΟΣΙ μέρες που έφυγε ο Ρομπέρ. Η μαμά τριγυρίζει στο σπίτι ανήσυχη, νευρική, δακρυσμένη. Μ' αποφεύγει, και αισθάνομαι ότι της δίνω στα νευρά. Χθές βράδυ, την έπιασα που έπαιζε ένα ρομαντικό βάλς, αυτή που δεν ανοίγει ποτέ τó πιάνο.

Νότες νουσταλγικές, όπου κλαίει διακριτικά ένα ερωτικό παράπονο του παλιού καιρού...

Ξαφνικά έκλεισε τó πιάνο, κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς... Δεν μου επιτρέπεται πιά ν' αμφιβάλλω... Τόν αγαπά... Έγώ πιά έβουσα από την καρδιά της... Δεν υπάρχουν... Δεν έχω θέσι πιά κοντά της...

Την άλλη μέρα τó πρωί, μπαίνω σιγά στην κάμαρά της. Κοιμάται και δεν μ' ένοιωσε...

Πόσες φορές σάν ήμουν παιδί, δεν θα κάθισε έτσι κοντά μου! Τώρα εγώ ξαγρυπνώ κοντά της...

Κι' όμως ακόμη διστάζω, Μαριάννα, να σέ χάσω... Ποιός θα σέ αντικαταστήσει στην καρδιά μου; Θα σ' αφήσω σ' έναν άλλον! Θα τόν αγαπήσης, θα είναι όλη ή ζωή σου, θάσαι ετυχισμένη... Κι' άργότερα στα γόνάτα σου, ποιός ξέρει, θα τ' ήμην...

νανουρίσσης έν' άλλο παιδάκι. Και υποφέρω γι' αυτά όσο δεν φαντάζεσαι...

Σκύβω και κυττάζω τά μαλλιά της. Για πρώτη φορά —τί είν' αυτό που βλέπω;— ένα, δύο, πολλές λευκές τρίχες... Κυττάζω τó πρόσωπό... Τί είναι αυτή ή πτυχή στην άκρη τών χειλών; Και κάτω από τά μάτια, αυτές οι μικρές ρυτίδες; Κι' εγώ που...

Μα θάδινα τά πάντα για να σου δώσω κάτι από τά νειάτα μου, για να κάνω την ετυχία σου να διαρκέσει... Πρέπει να γίνης τό γρηγορώτερο ετυχισμένη.

Πώς μπόρεσα να διστάσω, πως μπόρεσα να σταθώ ανάμεσα σέ σένα και στη ζωή, εγώ που έχω όλη τη ζωή μπροστά μου, ενώ σού μόλις έχεις τόν καιρό να χαμογελάσης στόν έρωτα πριν από τά γεράματα. Και τότε, Μαριάννα, θα μου ξαναγυρίσης...

Ύστερα από χρόνια, εγώ πάλι θα ξαναγίνω για σένα τó πάν. Μανούλα, πήρα την απόφασί μου...

★

Την φιλώ γλυκά για να την ξυπνήσω...

—Ξέρεις γιατί ήρθα; της λέω γελώντας... Έχω κάτι να σου πώ και... μ'α δεν μπορώ.

—Ελπίζω να μην είναι τίποτα δυσάρεστο; μου λέει τρομαγμένη.

—Όχι, τούναντιόν. Θυμάσε ότι ή γιαγιά σ' άφησε σέ μένα. Λοιπόν, ξέρω ότι ο Ρομπέρ σέ λατρεύει και ότι δεν σου είναι αδιάφορος, και ότι διστάζεις να μου τó πής. Γιατί, Μαριάννα; Νόμισες ότι θάλεγα όχι; Τί άνόητο κοριτσάκι που είσαι! Είσαι νέα, είσαι ωραία, πρέπει να ξανακάνης τη ζωή σου... Η ζωή σέ ζητά. Η ετυχία δεν μπορεί να περιμένη περισσότερο...

Η Μαριάννα γελά, κλαίει, είν' ετυχισμένη... Περίμενε σιγνές, διαμαρτυρίες, δάκρυα...

—Είσαι άγγελος, Νόρα! άγγελος! Σέ λατρεύω!

Δεν έγραφα τού Ρομπέρ, τού τηλεγράφησα!

“Ύστερα από την παγωνιά...”

ΠΡΙΑΙΟΥ 2!

Την ερχόμενη εβδομάδα, θα γίνουν οι γάμοι της Μαριάννας και τού Ρομπέρ.

Της γράφω από την Βρετάνη, όπου πήγα ν' αποχαιρετήσω τόν τάφο της Ζαμίν.

«Μαριάννα μου αγαπημένη, μόλις λάβης αυτό τó γράμμα, θα λέγεσαι κυρία Ρομπέρ Ντουίν.

«Ελπίζω να μη με μαλώσης που δεν θάμαι σ'ό γάμο σου. Δεν θάρθω από κοκεταρία. Γιατί είχα χίλιες φορές όμορφη μαι νέα, αλλά επιτρέπεται νάναι κανείς δεκαοχτώ χρονών την ήμερα τών γάμων της μητέρας του;

«Φεύγω με την Περέτ Γκαβαρέρ για την Νέα Υόρκη. Μη θυμώσεις και πάλι. Δεν θέλω να χαλάσω αυτές τις στιγμές της άπόλυτης ετυχίας σου με αποχαιρετηστήρια. Η Νέα Υόρκη είναι άλλωστε τόσο κοντά!

«Δεν σου ζήτησα την άδεια, για να μην σέ βάλω στόν κόπο να μου άρνηθής. Ελπίζω ο Ρομπέρ να με καταλάβη, και να σου εξηγήσει ότι έκανα καλά. Θα σου πη άλλωστε και μόνος, πως είναι ή σειρά του να σ' έχη λίγο «κατάδική» του.

«Κι' εγώ είμαι τόσο ετυχισμένη από την ετυχία σου! Συγγώρησέ με. Θα σου γράφω συχνά. Θα σέ σκέπτομαι όλες τις στιγμές της ζωής μου. Η πιά μεγάλη μου ετυχία, θα είναι να σέ ξέρω χαρούμενη.

«Συγγώρησέ με, όπως τόν καιρό που ήμουν παιδάκι. Φαντάσου ότι ξανάγινα πάλι μικρή, κι' ότι μ' έχεις στα γόνάτα σου. Πίσω από τά μισόκλειστα μάτια μου, βλέπω τó πρόσωπό σου, και τ' αντί μου άκουμπά στην καρδιά σου που χτυπά μόνο για μένα. Ετυχισμένη εποχή!

«Άφησέ με να όνειρευθώ ότι δεν πέρασε. Άφησέ με να όνειρευθώ ότι είμαι ακόμη ή χαϊδεμένη σου, τó κοριτσάκι που αποκοιμόταν στην άγκαλιά σου, και σου λέγε, καθώς τά βλέφαρά του έκλειναν βαρειά από τόν ύπνο: «Αντίο, αντίο, μαμά...»

«Έκλεισα τó γράμμα με τά μάτια γεμάτα δάκρυα. Όσόπου δεν υποφέρω και πολύ...

Τά γερά, τά ωραία δεκαοχτώ μου χρόνια, δουλεύουν να κλείσουν κάθε πληγή, και αισθάνομαι σάν ένα φυτό που ύστερ' απ' την παγωνιά ξαναβίβει την Άνοιξη...

Θαμπά, ξεχωρίζει μέσ' απ' τά δάκρυά μου, ή μορφή του Τ' ήμην...

Κουδεντούλε,

Μιά άναγνώστριά μου που γράφει για να μου εκμυστηρευθί τόν πόνο της... «Βλέπω, λέγει, τά χρόνια να περνούν, αισθάνομαι ότι γερνώ, τά μαλλιά μου άσπρίζουν, τó μυαλό μου λιγοστεύει, ξεχνά εύκολα, κουράζομαι να διαβάσω πολλή ώρα, βαρύνεται τó κάθε τι, έχω έννοιες, όλα με άνησυχούν, όλα με τρομάζουν και τó κυριώτερο όλων βρίσκω τη ζωή βαρετή, γιατί νουσταλγώ τά νειάτα μου».

—Τί να σάς πώ, καλή μου φίλη, όλοι μας νουσταλγούμε ή θα νουσταλγήσουμε μιά μέρα τó όμορφα νειάτα μας, μ'α σ' αυτό δεν υπάρχει γιαγιά. Ο,τι γίνεται δεν ξεχνιέται. Τά νειάτα δεν ξαναγυρίζουν, πρέπει να τó θυμάστε καλά στό κεφάλι σας αυτό αλλά να βάλετε και κάτι άλλο: πως αν τó όνειρεσθε αυτό διαρκώς θα γεράσετε ακόμα πιά πολύ και θα φαίνεσθε πιά μεγάλη από την πραγματική σας ήλικία. Θα σάς γίνη έμμονη ιδέα αυτό και θα έλσθε δυστυχισμένη. Πρέπει να τó θυμάστε από τη γέννησας ότι έπέρασαν τά νειάτα, να αποφεύγετε τη μονα-

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΤΟ ΦΑΡΔΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ

Η μόδα όλο και περισσότερο κηρύσσεται υπέρ του φάρ-

Εξη γραφικώτατα σόν όλα παιδιών για την πλάξ. Τά ζωηρά χρώματα είνε απαραίτητα, τά δέ υφάσματα λεπτά, δροσερά, ζεφύρια, μεταξωτά, λινά, φαλλίτσες ή φρεσκά.

ντεκοπ δια χρησιμοποιούνται για να καταστήσουν μια μπλουζίτσα ένα πραγματικό κομψοτέχνημα, ενώ τα βολάν και τα φιογκάκια έρχονται κι' αυτά να προσθέσουν τη χάρη των.

Οι λενζερν μπλουζίτσες θα κυριαρχήσουν φυσικά κατά το καλοκαίρι μεταξύ όλων των άλλων, ακόμη και σε άμπιγέ εμφανίσεις.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Όσο προχωρεί το καλοκαίρι τόσο θα δοίμε τα πολύ μικρά καπελλάκια να τα αντικαθιστούν οι καπλιν και τα καντιέ.

Το χαρακτηριστικό των εν τούτοις θα είναι πάντοτε ο πολύ μικρός τεπές, όστις θα επικρατεί και εις τα καπέλλα ακόμη με τα μεγάλα μπόρ.

Η κορδέλλα δεν πρόκειται φυσικά να χάση την αξία της, όσον αφορά το γαρνιρίσμα των καπέλλων, αλλά και τα άνθη και πρό πάντων τα φρούτα θα συντελέσουν περισσότερο από κάθε άλλο εις την κομψότητά των.

Ο καλλωπισμός

ΠΑΛΗΝΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Οι γιαγιάδες μας είχαν πε-
ρίφημες συνταγές για την ό-
μορφιά τους και ή όμορφιά
τους ήταν ξακουστή, καθώς
έχουμε άκουσει να μας λένε.
Θα μας ενδιαφέρει λοιπόν να
μάθουμε τί καλλυντικά έχρησι-
μοποιούσαν την εποχή εκείνη
που ή βιομηχανία των καλλυν-
τικών δεν είχε κάμει τόσας
προόδους όπως σήμερα. Έχρη-
σιμοποιούσαν πολύ το αυγό
και έπρόσθεταν ότι είχαν την
ιδιότητα να δίδουν στην επι-
δερμίδα τους την φρεσκάδα
και την ανθρότητα των νεα-
νικών χρόνων.

Επαιρναν ένα αυγό πολύ
φρέσκο, έχωριζαν τον κρόκο
από το ασπράδι και αφού έ-
κτυπούσαν λίγο τον κρόκο ά-
λειψαν με αυτόν το πρόσωπο.
Τό αφηραν να στεγνώσει και
αφηραν αυτό τρεις ώρες να
ξηραθή. Έπειτα έσκούπιζαν
καλά το πρόσωπο αφαιρώντας
κάθε ίχνος αυγού με ένα λε-
πτό λινό. Αυτό το έκαναν κά-
θε πρωί και τα βράδια έπλε-
ναν το πρόσωπό τους με πι-
τυρόνερο.

Είναι ένα καλλυντικό που
δεν στοιχίζει πολύ και μπο-
ρείτε όλες να το δοκιμάσετε.
Όσες έχουν πολύ ξερή επι-
δερμίδα μπορούν να χρησιμο-
ποιούν μια λιπαρά κρέμα ό-
πως είναι αυτή: Άμυγδαλά-
δο από γλυκά άμυγδαλα 4 γρ.,
λευκό φολανής 6 γρ., κηρα-
λοιφή 25 γρ.

Καλό είναι επίσης το άν-
θράκο. Οι παλαιές το χρησι-
μοποιούσαν πολύ.

Κατά γενικών κανόνων τα
βράδια χρησιμοποιούσαν κοέ-

μες λιπαρές και τα πρωινά λο-
σιόν.

Όσες θέλουν να διατηρή-
σουν ανθρή την επιδερμίδα
τους πρέπει να άποφεύγουν
τα φάρμακα που την επιδου-
λεύονται όπως λ.χ. το σίδη-
ρο και όλα τα σιδηρούχα.

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΥΦΑ- ΓΙΑΣ

Αν άρθεσθε στην πολυφα-
γίαν καταδικάζετε την όμορφιά
σας με αυτό το έλάττωμα, γιατί
όποιος τρώει πολύ βλάπτει το
στομάχι του και όταν πάσχη
το στομάχι δεν μπορεί ποτέ να
έχη καλήν επιδερμίδα. Ούτε
το πολύ φαγητό ούτε ή κα-
τάχρησις οινόπνευματων ώ-
φελούν την επιδερμίδα, επομέ-
νως όσες θέλουν να διατηρή-
σουν ώραία και ανθρή την επι-
δερμίδα τους άς μην είναι
κοιλιοδούλες. Όσες είναι κόκ-
κινες άς άποφεύγουν τελείως
το κρασί, οι χλωμές τούναντί-
ον άς πίνουν λίγο στα γεύμα-
τά τους. Όσες δεν είναι ούτε
κόκκινες ούτε χλωμές μπορούν
να πίνουν και να τρώνουν ό,τι
θέλουν, αλλά όλα εν μέτρο.
Μικρές ποσότητες φαγητού,
τακτικές ώρες και όχι φαγητά
δάρειά όπως είναι ή τουρκική
κουζίνα. Κιμάδες, μουσακάδες
κ.λ.π. θα τρώνονται 1-2 φο-
ρές το μήνα, διότι βαρύνουν
το στομάχι χωρίς να όφελουν.
Κάτι ακόμη: Φροντίστε να μη
σηκώνεσθε ποτέ από το τρα-
πέζι με γεμάτο στομάχι.

Η καλή συμπεριφορά ΤΟ ΣΤΡΩΣΙΜΟ ΤΟΥ ΤΡΑ- ΠΕΖΙΟΥ

Είναι γνωστός ο τρόπος με
τον όποιον στρώνεται το τρα-
πέζι, έντούτοις μερικές άνευ-
θυμίες δεν είναι περιττές.
Τό μαχαίρι μπαίνει δεξιά και
το πηρούνι άριστερά, ή πετσέ-
τα επάνω στο πιάτο και τα
μαχαιροπήρουνα του φρούτου
στο επάνω μέρος του πιάτου
πρώτα το πηρούνι με την λα-
βή του προς τ' άριστερά και
δεύτερο το μαχαίρι με την
λαβή του προς τα δεξιά. Τα
ποτήρια μπαίνουν δεξιά από
το πιάτο προς το επάνω μέρος,
δεξιότερα του κρασιού και ά-
ριστερά του νερού. Στη μέση
του τραπεζιού μένει θέσις για
την πιπέτα που τοποθετείται
εκεί όταν πρόκειται για γεύμα-
τα οίκογενειακά. Τοποθετούν-
ται επίσης στα οίκογενειακά
τραπέζια οι φροντιέρες με τα
φρούτα, το άλάτι και το πι-
πέρι και ή μπιτόνια με το
κρασί.

Τα πιάτα αλλάζουν σε κάθε
φαγητό και ή αλλαγή αυτή γί-
νεται τελείως άθροβως. Ό-
υπηρετής ή ή υπηρετρια κατα-
λαβαίνει ότι έτελείωσε το φα-
γητό του ο τρώγων εις το
τραπέζι και το καταλαβαίνει
όταν τον ιδί ή τοποθετήση
το μαχαιροπήρουνά του ίσα

και τα δύο με τις λαβές προς
το μέρος του. Τότε παίρνει με
το άριστερό χέρι το άκάθαρτο
πιάτο και με το δεξί τοποθε-
τεί στη θέσι του καθαρό. Ό-
μοίως και τα μαχαιροπήρουνα.
Αν προσφέρετε ψάρι καλόν
είναι να έχετε και μαχαιροπή-
ρουνα ψαριού.
Ακόμη και στα οίκογενεια-
κά γεύματα καλόν είναι ν' αλ-
λάζουν τα μαχαιροπήρουνα,
γιατί θεωρείται πολύ προστυ-
χο να κρατούμε τα ίδια λέγον-
τας «δεν πειράζει» κ.λ.π.

ΤΑ ΚΡΑΣΙΑ

Λέμε «το κρασί» γιατί ελ-
ναι γνωστόν ότι στα έπίσημα
γεύματα υπάρχουν πολλών ει-
δών κρασιά και όσα είναι τα
κρασιά τόσα είναι και τα πο-
τήρια. Τί κρασί προσφέρον-
ται δεν μπορούμε να προσδιο-
ρίσωμε, διότι αυτό έταράσσεται
άπό ότι ή θέλωμε να ξοδεύω-
με και από το πόσο έπισημο
είναι το γεύμα που προσφέρο-
με. Πάντως τα δύο κρασιά έπι-
βάλλονται: ένα μπρούσχο και
ένα γλυκό.

Τό σπιτί

ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΛΙΩΝ

Τα χαλιά είναι το στολίδι
ένος σπιτιού, πρέπει όμως να
διατηρούν γι' αυτό όλη τους
τη φρεσκάδα και όσον άφορά
το «πέλο» και όσον άφορά τα
χρώματα. Υπάρχουν πολλοί
τρόποι για να τα έπιτύχετε
αυτά, μερικοί δε είναι άπλού-
στοι. Α. χ. αν χιονίση ελ-
ξτε στα χαλιά σας χιόνι και
όστερα από λίγα λεπτά βουρ-
τσιστέ τα με δύναμι.

Αν έχετε ηλεκτρικόν άπορ-
ρηφτήριον γεμίσατε τα χαλιά
σας με σκόνη από σόδα και
αφήστε τα 12 ώρες. Όστερα
καθαρίστε τα με τον άπορροφη-
τήρα και θα είναι σαν καινούρ-
για.

Αν θέλετε και άλλο ακόμη
άπλούστερο: Βάλετε σε μια λε-
κάνη νερό με ξύδι και βουτών
τας μέσα εκεί ένα καθαρό πανί
τρίβετε τα χαλιά σας.

Όσο για τον σκόρο μαζί με
την ναφθαλίνη χρησιμοποίησα-
τε πιπέρι χονδροκοπανισμένο
και άλάτι χονδρό το καλοκαίρι.

Γιά την εύτυχία σας ΝΤΥΣΙΜΟ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Μη σας φανή παραδοξολογία
αυτό που σας λέμε, το ντύσι-
μο και μερικές λεπτομέρειες
του ντυσίματος δείχνουν τον
χαρακτήρα του ανθρώπου. Σας
δίδωμε μερικά παραδείγματα:

Βλέπουμε μια κυρία που πα-
ρουσιάζει μια εμφάνισι άψο-
γη με τα μαλλιά καλοκτενισμέ-
να, το γατέρ της κουμπωμένο
με όλα τα κουμπιά τακτικά
ραμμένα, με την μπλούζα της
καθαρή και το κασκόλ της φο-
ρεμένο όπως πρέπει, θέλωμε κι'
άλλα για να καταλάβωμε ότι

γυναίκα αυτή αγαπά την τάξη
και στη δουλειά της;

Φορεί άσπρα γιακάδακι, πιέ-
τες καλοσιδερωμένες, γάντια
καθαρά, ή φόδρα του έπανωφο-
ριού της είναι όσο άφθογος και
το ίδιο το έπανωφόρι, ή τσάν-
τα της έχει όλα τα πράγματα
μέσα τοποθετημένα με τάξη, το
κόκκινο των χειλέων της, το
μαντηλάκι της, το καθαρεφτάκι
της, είναι όλα σε καλή κατά-
στασι. Μπορούμε να είμεθα βέ-
βαιοι ότι ή γυναίκα αυτή είναι
προσεκτική και θα σας δώση
πάντοτε τις πιο σωστές πλη-
ροφορίες.

Αν ακολουθή τη μόδα έφ'
όσον προσαρμόζεται προς αυ-
τήν, αν της άρέσει να περνά
για κάπως ιδιόρρυθμη και πα-
ρουσιάζει μερικές αντιφάσεις
μπορούμε να είμεθα βέβαιοι
ότι ή γυναίκα αυτή είναι αυ-
ταρχική και αυθαίρετος.

Αν φορή δαντέλλες, τούλια,
χρώματα παστέλ, πέρες, άνθη
στα μαλλιά της, εσάρπες, κί-
νει πολύ προς τον ρωμαντισμό.

Αν φορή άσπρα και μαύρα
ααζι και δεν προσπαθή να ψη-
λώση με τακούνια πανύψηλα,
σημαίνει ότι είναι ελκρινής.

Μικρές συμβουλές

—Σας καλεί ο λαϊμός σας;
Κάνετε άμέσως μια γαργάρα
με άλατισμένο νερό και σας
περνάει άμέσως.

—Πέφτει κρασί στο τραπε-
ζομάντηλό σας; Ρίξτε στόν
λεκέ λίγο άλάτι και εξαφανί-
ται άμέσως.

Η άλληλογραφία μου

Γιόργος Πολ. Άρ-
φισσα. — Ερώτησα, πρέπει
άπαραιτήτως να έχτε τελειώ-
σει το γυμνάσιον. Λίγη άπομο-
νή λοιπόν και σε ένα χρόνο
τά ξαναλέμε.

Απελπισμένη Νέ-
α ν. — Σας εύχαριστώ για τα
καλά σας λόγια. Μη ξεχνά-
ω όμως πώς δεν είμαι παντοδύ-
ναμη. Θα ιδήτε τελίως με
ένα καλό συστηματικό μασάζ,
οι ρυτίδες όμως δεν μπορούν
να εξαφανισθούν έντελώς. Σι-
γά-σινά, με ύπομονή και κα-
θημερινό μασάζ λιγιστεύουν
πολύ.

Αόλαν Καραχ. Έν-
ταθα. — Μη συνεχίσετε αυτό
το βάψιμο. Θα καταστρέψετε
τα λίγα μαλλιά που σας έμει-
ναν. Αγοράστε αυτό που λέ-
γεται Φατορί και αφού λου-
σείτε βάζετε κάθε πρωί με
ένα βουρτσάκι στις ρίζες.

Χ.Χ.Χ. Ιωάννινα. — Να
κάμπε ψυχρολουσίες και αν
δυσκολευέσθε, διότι δεν δέχε-
σθε εύχάριστα το κρύο νερό,
τότε εφαρμόσατε κρύα έπιθέ-
ματα με νερό παγωμένο, εις το
όποιον στάξετε λίγες σταγόνες
στάψι. Συνγρόνως να κάμπε
άνασπενστικές άσκήσεις και
γυμναστική του κορμού. Θα
σας την δείξη ολοσθόποτε γυ-
μναστής. ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Σελίδες από την αισθηματική ζωή των θεών του Όλύμπου

ΟΡΦΕΥΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΔΙΚΗ

ΕΧΕΙ σκληρώσει με
το θείο τραγούδι και
την άσύγκριτη όμορ-
φιά του όλες τις γυναίκες
της Θράκης ο Όρφεύς.

Γιός του βασιλέως της
Θράκης Οιάγρου και της
υπέρκαιλης μούσας Καλ-
λίοπης, ο Όρφεύς είναι ώ-
ραϊός σαν θεός. Και είναι
τόση ή γοητεία των γαλα-
νών ματιών του και τόση ή
δύναμις της θέας του μου-
σικής, που σκορπά κάθε
βράδυ στους Θρακικούς
κάμπους ή λύρα του, ώστε
έχει ξετρελλάνει όλες τις
παρθένας του τόπου...

Κάθε βράδυ, μόλις σου-
ρουπώση, άνεβαίνει σ' ένα
μικρό λόφο και εκεί
κρυμμένος, ανάμεσα στα
πικνά δέντρα, αρχίζει να
τονίζει στη λύρα του το
πολυσύνθετο τραγούδι του
προς την Άγάπη...

Όλόγυρά του, έκστατι-
κές, μαζεύονται οι Θράσ-
σες παρθένας και τον ά-
κουν... Και μαζί μ' αυτές
κι' όλα τ' άγρια θηρία
των γύρω δασών.

Οι ήχοι της νέας αυτής
υπερκόσμιας μουσικής του
έχουν την δύναμι να σέρ-
νουν στα πόδια του μα-
γεμένες τις πιο σεμνές κό-
ρες της Θράκης, μα κι'
ούτά τα άγρια ζώα του
δάσους. Είναι μια μουσική
που δονεί τις πιο μύχιες
χορδές ανθρώπων και
ζώων...

Και ο Όρφεύς συνεχί-
ζει το θείο τραγούδι του
προς την Άγάπη.

— Πάψε, Όρφέα! Δεν
μπορώ πιά! Άναστενάζει
για μια στιγμή μια θαυ-
μάστριά του.

Και πέφτει στα πόδια
του σπαρταρώντας από

ΕΡΩΤΕΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

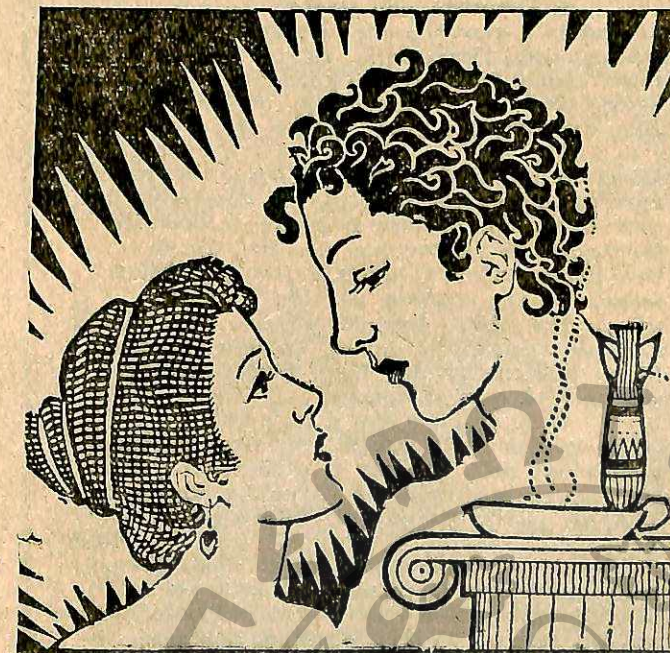
διονυσιακή έκστασι.

Ο ΟΡΦΕΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ!

ΜΑ ή λύρα του Όρ-
φέως εξακολουθεί
να δονήται άπό τον
υπερκόσμιο παλμό των
χορδών της.

Όλες οι γυναίκες που
τον τριγυρίζουν εινε έρω-
τευμένες μαζί του. Κι' ό-
λες θαυμάζουν μαζί με το
μαγικό τραγούδι του, την
άκτινοδόλο χρυσαφένια κό-
ρη του, το υπέρκαλλο ά-
θλητικό παράστημά του,
τα γεμάτα θείο φώς γα-
λανά μάτια του...

Όμως, ο Όρφεύς δεν
προσέχει καμμιά άπό αυ-

τές. Αδιάφορος στα λόγια
και στις παρακλήσεις τους,
άσυγκίνητος από την ό-
μορφιά τους, τονίζει στη
λύρα του τον άπολλώνιο
σκοπό του με την άφθα-
στη άρμονία του... Το τρα-
γούδι του μεγάλου έρωτα
που του σπαράσσει την
καρδιά.

Γιατί ο Όρφεύς είναι έ-
ρωτευμένος...

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΡΟ ΦΙΔΙ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

ΓΙΑΤΙ ή μορφή σου
σκυθρωπάει, ώραίε
νέε των τελευταίων
καιρό; τον ρωτά ο Έρως,
που συχνά τον έπισκέπτε-
ται στις δύσκολες στιγμές
του. Τί μπορεί να σε θλι-
βη τόσο, μυθική γενεά
χη των Μουσών, έσένα που

οι ήχοι της λύρας σου και
τα κρύσταλλο της φωνής
σου συγκινούν θνητούς, τι-
θασσεύουν θηρία, έξευμε-
νίζουν άθανάτους;

— Η Εύρυδική με άπα-
τά! παραπονιέται ο Όρ-
φεύς. Προχθές το βράδυ
την βρήκα στην άγκαλιά
του βουκόλου Άριστέα...
Τους κυνήγησα και τους
δυό. Μα μου ξέφυγαν και
χάθηκαν μέσ' στις λόχ-
μες... Η καρδιά μου πονεί
και ή ψυχή μου είναι θα-
ρεια σαν θουόν... Γι' αυτό
ή λύρα μου κλαίει και ξε-
σχιζεί καρδιές...

— Ο έρωτάς σου ο με-
γάλος σε τυφλώνει, άνόη-
τε. Η κόρη της Περσεφό-
νης σε λατρεύει. Κάθ

νίως ζηλιάρηδες και όπο-
πτεύεσθε και τη σκιά σας
άκόμη...

Η ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΖΕΤΑΙ

Ο θλιμένο τραγού-
δι του Όρφέως άντι-
λαλεί πέρα για πέ-
ρα στα θουόν και τα λαγ-
κάδια της Θράκης. Κι' ελ-
ναι τόσο λυπητερό και έ-
χει τόσον καυμό μέσα του,
που όλοόλζου μαζί του τ'
άγριμια του δάσους και
κλαίνε οι Θράσες παρθέ-
νες...

— Τί έχει ο Όρφέας;
ρωτούν όλα τα στόματα,
και άντιλαλεί τόσο θλιβε-
ρά ή λύρα του;

— Πέθανε ή άγαπημένη
του! είναι ή άπάντησις
που τους δίνεται.

— Η Εύρυδική, ή κόρη
της Περσεφόνης;

— Ναι. Καθώς την κυνη-
γούσε ο βουκόλος Άρι-
στέας για να την κάμη δι-
κιά του και αυτή περνού-
σε μέσα από μια πικρή
λόχη, κάποιο φαρμακερό
φίδι την δάγκωσε. Και ή
Εύρυδική δηλητηριάσθηκε
και σωριάσθηκε χάμα νε-
κρή. Τώρα πιά βρίσκεται
στα πικνά έρέδη του "Α-
δη, κοντά στην τρομερή
Περσεφόνη, την βασίλισ-
σά του.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΕΙΝΑΙ μεγάλος ο έ-
ρωτας του Όρφέως
για την Εύρυδική.
Τόσο μεγάλος, που δεν δι-
στάζει να πάρη την από-
φασι να κατεβή στα σκο-
τεινά θουόν του "Αδη.
Για την άπόπειρά του αυ-
τή ζητά την βοήθεια του
Έρωτος.

— Μα ή Εύρυδική έχει
κοιμηθ ή πιά τον αιώνιο ύ-
πνο! άπορεί ο Έρως.
— Θα την ξυπνήσω με τη
λύρα μου! του φωνάζει με
πεποίθησι ο θρυλλικός λο-
ράρης.

— Κι' αν είναι δουλή
των θεών να μείνη για πάν-
τα άποκοιμισμένη;
— Στην μουσική μου δεν
θ' άντισταθούν ούτε κι'
αυτοί.

— Θα έρθω μαζί σου τότε,
στ' ανήλιαγα βασίλειά της
Περσεφόνης. Κι' όποια βοή-
θεια μπορέσω, θα σοδ προσ-
φέρω. Ξέρω καλά τον δρό-
μο που οδηγεί στα τάρτα-
ρα. Πάρε τη μαγική σου λύ-
ρα κι' ακολουθεί με!

Η ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΕΥΡΥ- ΔΙΚΗ ΞΥΠΝΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ!

ΕΡΕΣ όλοκληρες τονί-
ζει στη λύρα του ο Όρ-
φεύς το υπέρογο τρα-
γούδι της Άνάπης του.

Και καλεί με την επιτάχο-
ρη συμφωνία του την άγ-
πημένη του νάρθη να τον
έρη.

Θεοί, άνθρωποι, ζώα έ-
χουν γοητευθεί από την πρω-
τόγνωρη αυτή μουσική. Κι
όλοι ανθρωπίνως ποιάς εί-
ναι αυτός ο τολμηρός έπι-
σκέπτης με την υπερκόσμια
μουσική του που τόλμησε
να ταράξει την νεκρική ή-
συχία των Ήλυσιων.

Μά δεν προφτάνουν να
πάρουν την άπαντησι, κι έ-
να μεγάλο θαύμα συντε-
λείται στα τάρταρα. Η κοι-
μισμένη καρδιά της Εύρυ-
δίκης ξυπνά από τους τόσο
γνώριμους ήχους του 'Ορ-
φικού τραγουδιού. Κι άρχι-
ζει να χτυπά ρυθμικά... Η
Εύρυδική αναπνέει... Ξανα
ζή!

—Μητέρα! φωνάζει στην
Περσεφόνη. 'Ο 'Ορφεύς με
καλεί! 'Ο 'Ορφεύς μου ξα-
νάδωσε τη ζωή!... 'Αφησέ
με να πάω να τον ανταμώ-
σω!

—Είμαι ιερόσυλος και θα
τιμωρηθώ! άπαντά άμειλι-
κτη η Περσεφόνη.

Μά την ίδια στιγμή κα-
ταφθάνει ο 'Ερως.

—Η Εύρυδική, δεν είναι
πιά νεκρή! της λέει. Και
οι ζωντανοί στον 'Αδη δεν
έχουν καμιά θέσι. 'Ο έ-
ρωτας ένίκησε τον θάνατο!
Η Εύρυδική πρέπει να ξα-
ναζή το φώς του ήλιου...

Δεν έχει κανένα δικαίω-
μα να κρατά ζωντανούς
στα τάρταρα η Περσεφόνη.
Γι' αυτό άπαντά μαλακωμέ-
νη στον 'Ερωτα:

—Στό θέλημα των Θεών
πού χάρισαν την ζωή στην
Εύρυδική, ν' αντιταχθώ δεν
μπορώ. Πάρ' την λοιπόν μα-
ζί σου στη γή. 'Ομως, κα-
θώς θα φεύγη, δεν πρέπει
να στραφεί να την κυττάξη
διόλου ο 'Ορφεύς, παρά μό-
νο σάν φτάση πιά στο φώς
της ζωής.

'Ο 'Ερωτας δέχεται και
ξεκινά με την Εύρυδική.

ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕ- ΝΩΝ

ΡΦΕΑ πολυαγαπημέ-
νε!, φωνάζει η Εύρυ-
δική μόλις αντικρύξη
τον καλό της.

Μά ο 'Ορφεύς, όρμηνεμέ-
νος από τον 'Ερωτα, δεν
στρέφει το κεφάλι.

Μπροστά ο 'Ερως, πίσω
ο 'Ορφεύς, κι η Εύρυδική
πίσω - πίσω, άνεβαίνουν
τώρα τα τάρταρα του 'Α-
δη.

—'Ορφέα, λατρεμένε!,
σπαράζει από αγάπη η Εύ-
ρυδική. Γιατί δεν μου μι-
λάς; Κι αν δεν μου μιλάς,
γιατί με ξύπνησες άπ' το
θάνατο; Για να μου ξανα-

ΟΙ άδελφοί του Γερου - Παρατατικού

Μου ήστραψεν χαστούκι

Κατά την άδιαφώτιστον και σκοτεινώδη νύξ,
καθ' ήν αερόαμυνον επέπρωτο να γίνη,
άνηλθον επί ταρτασός μετ' άλλων άναιμέ,
ν' ος έπλεονάζοντο τα των θηλέων σμήνη.
'Εσκόπευον την κρίσιμον την ώραν της άσκήσεως
άνευ παρεξηγήσεως
ίνα ζητήσω άσυλον εις κάποιας ταίς άγκάλαις.
ήτοι πλησίον δουλικού από το Κακοσάλεσι
Τα φώτα έσβενύοντο διά νεύματος κρυφού
ώσαν να τα έφύσηξεν κάποιος γενναίος: Φοδ!...
Τότε εκ της συζύγου μου έν μέσω γάρ τω σκότει
το έσκασάμην λοξοειδώς, συντόμως και έν τάχει
άλλ' αυτή μοι έπρήξατο πλειστάκις το σηκότι
πού κακό χρόνο νάχη!

«Πού είσαι Παρατατικέ;» έφώναζεν έντόνωνς
και λίαν γοερώς.

«'Ελα κοντά μου γρήγορα και να μη μένης μόνος
μήπως μου πάθης τίποτε και είσαι και... μικρός»
Τάς τόνον βροντεράς κραυγάς και τάς φωνάς αυτής
άχ, είθε να τάς ήκουε, άεροπόρος τις
μέ μίαν βόμβαν ύπερθεν να την έσημαδεύετο
την προσφιλή μου σύζυγον και να... την ξεμπερδεύ-
(ετο.

'Αλλ' οίμοι, πού να εύρεθί μία τοιαύτη τύχη!
Διειρημένο δυστυχώς τα μάλα άκεραία
ή λατρευτή μου γραία
και πάλιν ή φωνούλα της μελλήρυτος άντήχει:
—Δέν σοδπα, Παρατατικέ, να μην άπομακρύνεσαι;
Γιατί λοιπόν ξανάφυγες, έφ' όσον δεν με ρώτησες;
—'Α, όλα κι' έλ' άγαπητή, της είπον, παραγίνεσαι!
Είνε σκοτάδι, βρέ γυνή, μά σό μέ... παρ α σ κ ο
τις ες.

Ούτω τα μάλλα θυμωθείς και καπριτσαρισθείς
έμουνηζώσάμην την γυνήν χωρίς οδν να με ίδη.
μεθ' ο πλησίον νεαράς έντέχνως πλειυσθείς
ένέπλησον το στήθος μου έρωτικ ήλπίδι.
Θελγήτρων είχεν ή μικρά μεγάλην έσοδειαν.
έφόρει εις την κεφαλήν κάτι ώσαν μπερέ
και ως την είδον, έννοιωσον κάμινον στην καρδίαν
πληγμα άνεπανόρθωτον και πραόμα διαμπερέ!
Είχον βαθέως δονηθή, ήμην ξετρελλαμένος!
και πριν τα φώτ' άνάψωσιν,

ώ, ήμην... ά ν α μ έ ν ο ς !
—Σας άγαπώ πολύ, μαμζέλ, της είπον μυστικώς
μήπως και σεις τοιοϋτόν τι αισθάνεσθε για μέ,
'Αλλ' αήτη μοι άπήντησε τα μάλλα παστρικώς:
—'Α, να χασθής παληόγερε! 'Α μ α χ ε π λ η θ υ
(σμέ!

'Εξηγριώθην πάραυτα και διά τριγμού δδόντων
βούλομαι δείξαι τη μικρά άρκούντως και ώμως
πώς είχε δίπλα γέρον μέν, άλλα σπουδαίον πόντον
και δι τ α μ α χ ο ς έγώ δεν ήμην ούδαμώς.
'Αλλ' αυτή, λίαν ζόρικη, ώ φεδ! μοι έπροφθάσατο
και βόμβα οδν περιφλεγής επάνω μου έσκάσατο,
ήγουν χαστούκι ήστραψεν επί της παρειάς μου
ένω συνάμα ήκουον και την φωνήν της γρηγας μου,
ήγουν φωνήν δυνάμεως τριάντα δυο ήπων:
—Πού είσαι Παρατατικέ; 'Ελα έδω, καλέ μου.
Τί έπαθες λοιπόν και άργεις;
—'Ω, τίποτε, της είπον.

'Απλώς μονάχα έγινα...άνάπηρος πολέμου.

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

δώσης το μαρτύριο της ά-
γάπης σου;

—'Ορφέα, πρόσχε! του
φωνάζει ο 'Ερωτας πού φο-
βάται τις τρέλλες των έ-
ρωτευμένων.

Μά ή υπόσχεσις πού δό-
θηκε στην Περσεφόνη δεν εί-
ναι δυνατόν να κρατηθή άπ'
τον 'Ορφέα. Μη μπορώντας
ν' άνθέξη πιά στην έρωτική

φλόγα πού τον κατακαίει,
άνήσυχος για την τύχη της
καλής του, άνήμπορος να
κρατήση περισσότερο τη λα-
χτάρα ν' αντικρύση το πρό-
σωπό της, στρέφει πίσω του
και κυττάζει...

Μά δεν βλέπει τίποτε! Η
Εύρυδική χάθηκε και πάλι,
δριστικά, αλώνια αυτή τη
φορά, στα ζοφερά σκοτά-

δια του θανάτου.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ

ΤΑΝ οι Θράσες παρ-
βένες έμαθαν τον όρι-
στικό χαμό της πολυα-
γαπημένης του, έστησαν
τρέλλο πανηγύρι. Τώρα πιά
ο 'Ορφεύς άνήκε σ' αυτές!

Μά σε ποιάν άπ' όλες; Η
κάθε μία τον ήθελε δικό
της. Κι' όλες μαζί διεκδι-
κούσαν την αγάπη του...
'Ομως ο 'Ορφεύς ήταν ά-
συγκίνητος. Και τούς έδει-
ξε φανερά την περιφρόνησί
του...

Κι' ένα θράδυ, οι Μαινά-
δες παρβένες άπεφάσισαν
να έκδικηθούν! Του έστη-
σαν καρτέρι στο λόφο πού
άνέβαινε κι' έπαίξε τη λύρα
τον και τον σκότωσαν άπάν-
θρωπα με θαρειούς λίθους
πού κύλησαν άπ' τα γύρω
βουνά καταπάνω του...

'Ετσι σώπασε για πάντα
ή θεία όρφική λύρα και κα-
τασίγασε ένα μεγάλο έρωτι-
κό πάθος πού χωρίς μάν
άπεριοσκεψία, θα γνώριζε
την άθανασία...

ΕΝΑΚΡΕΙΟΣ

Ν α μ π ό ρ α υ ε κ ι' έ-
κ ε ί ν ο ς .

'Ο κύριος. — Τι θέλεις,
Μαρία;

'Υπηρετρια. — 'Ηρθα να
σας πώ, άφεντικό, πως ή
κυρία δεν παύει να μα-
λώνη μαζί μου από το πρωί
ώς το θράδυ. Δέν μπορώ
πιά να υποφέρω και θα πά-
γω να της πώ πως θα φύ-
γω!

'Ο κύριος. — 'Αχ, καλό-
τυχο κορίτσι, να μπορού-
σα να της πώ κι' έγώ το
ίδιο!

Σ τ ό θ α π ό ρ ι

— Λοιπόν, καλό κατευό-
διο, γυναικά. 'Ο Θεός μα-
ζί σου.

—'Αμ' κι' ο Θεός, άνδρα
μου, δεν ταξιδεύει κατά-
στρώμα με τέτοιο καιρό.

Τ ί ε ί χ ε .

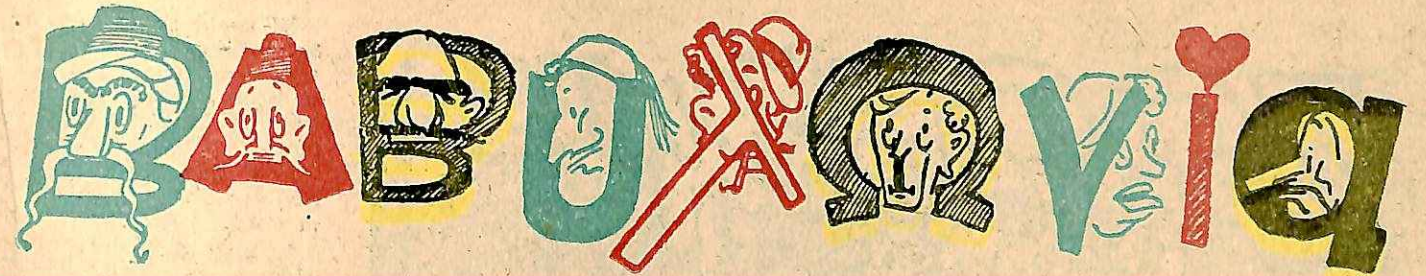
'Ο δάσκαλος ρωτά τον
μικρό Νίκο:

—...Λοιπόν, είκοσι πλην
είκοσι;...

'Ο Νίκος σιωπά.

Δάσκαλος. — Νά, για να
καταλάβης καλύτερα: 'Υ-
πόθεσε ότι έχεις 20 λεπτά
μέσα στην τσέπη σου και
ότι τα χάνεις αυτά τα 20
λεπτά. Τι θα έχη τώρα ή
τσέπη σου;

Νίκος. — Θάχη καμμιά
τρύπα!

Κουβέντες της Σμυρνιας

ΤΟ ΚΙΒΑΗΛΟ

Μου το παάρα-
νε, καλέ κώνα-
Ντουντού μου,
κάτι κλέφτηδοι
στη Λαϊκή 'Α-
γορά την περα-
σμένη Δευτέρα.
Ψεύτικο, ήτανε.
Ψεύτικο διάφρα-
κο. Τό λχτύπα-
ρες κάτω, κι'
άντις να σαλα-
πηρήξη, πήμνε
στον τόπο σα
σφαγμένο νταναδάκι.

'Η σκάσι μου ήτανε άλλο
πράμμα. 'Οχι για τοι παρά-
δες, κώνα - Ντουντού μου, (ξέ-
ρεις, δά εσύ, πως ποτές μας
έμεις δεν τοι στυμάγαμε, για-
τι γεννηθήκαμε μέσα τοι μπαγ-
κανότες και τοι χρυσές λίρες
—μά για το φιλότιμο. Νά με
περάσουνε για άόμματα οι ά-
χαίρευτοι).

Νά μη σά πολυλογώ, κώνα-
Ντουντού μου, πήρα την από-
φασί να μην τό αφήνω έτσι τό
πράμμα. Μιά και μου τό δώ-
κανε τό ψεύτικο, έπρεπε να τό
δώσω κι' εγώ. Και τώδωκα,
κώνα - Ντουντού μου, στο
μπανάλη μας. Τό πήρε και την
ίδια στιγμή λάρωσε τό φρυ-
δάρες του.

—Τ'είν'αυτό, καλέ Μαρίτσα,
με λρώτηξε.

—Πουό, καλέ σύ!

—Αυτό έδω;

—'Ελα, Χριστέ και Πανα-
γιά! Διάφραγκο είνε, καλέ
σύ! Καλό - καλό και βαρύ -
βαρό...

—Ναίσιε. Μοναχά πού είνε
πίδ βαρό άπ' δ,τι πρέπει.

—Τί θές να πής;

—Τίποτις. Δέν έχεις κανέ-
να άλλο τώρα;

—Γιατί, καλέ σύ;

—Αυτό είνε: ψεύτικο, Μα-
ρίτσα!

—Πουό, καλέ, είνε ψεύτικο;
—Τό διάφραγκο!

—Τών αδυνάτων αδύνατον!
'Α, πά, πά...

—'Ακουσε πού σου λέω. Αό-
τό είνε σωστό κουρσοϋμι. Δέν
έχεις άλλο;

'Ετσι πού μιλάς ο Θεμι-
στοκλής —έτσι τονέ λένε τον
προκόπη των μπανάλη μας—
είχε άρχίξει ν' άγγιεύη κι' ο-
λας. Γι' αυτό τονέ πήρα με τό
καλό.

—Πάρτο, καλέ, Θεμιστοκλή.
—Είνε ψεύτικο σου λέω...

—'Ελα, καλέ σύ...

—Δέν τό παίρνω!
—Σοβαρά μιλείς;
—Ναίσιε!

Είδα, πού λές, κώνα - Ντουν-
τού μου, πως δεν εγινόντανε
τίποτις και με τό καλό και
τονέ περίλουσα τό Θεμιστοκλή.
Τόν είπα έντεψίξη, τόν είπα
γρουσουζέμε, τόν είπα ντε-
ληφουσέκη... και τί δεν τοι εί-
πα. 'Ομως, τοι άξίζε τοι να-
μικρόρη. Γιατί να μην τό πάρη
τό ψεύτικο; Θα φτώχαινε ο
άχρόνιαστος; 'Ε; Θά φτώ-
χαινε;

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΑΘΗΝΑ

Τί γίνεται, άγαπητοί, με τό κλειδόν μας άστυ,
Δέν έχει πλέον έμπορο, ράφτη, ζαχαροπλάστη,
πού να μην έμφανίζεται σάν Παριζιάνος βέρος.
Μέσα τους μπήκε φαίνεται και άνεπύχθη έρω-
πρός κάθε τί τό γαλλικόν
είτε καλόν, είτε κακόν...

Την σχετική προσπάθεια την βρίσκω φοβερή,
Νά θές να πής «ουζάδικο» λέγοντας «ουζερι»
είναι νομίζω κάτι

πού, κι' αν ακόμη μούβγαζαν τό ένα μου τό μάτι,
δέν θα τό έβρισκα σωστό κι' ώραίο, όπωσδήποτε.
'Η γαλλική διάλεκτος δέν... μουχί κάνει τίποτε,
μά την πραγματικότητα την θεωρώ μωράν,
σάν κουτσοπίνω εις τό «μπάρ» δειπνώ στο «ρε-
(σταρών),

πηγαίνω εις τό «σινεμά», τά σπάω εις την «Φέμινα»
Πολλοί θα βρήτε, πιθανόν, πως λίγο πίσω έμεινα
κι' ίσως θα πής: 'Τ' είν' αυτός πού μάς χλευάζει
(λίαν);

Είμ' Αθηναίος σάν και σάς και μένω στην...Γαλλία!

ΤΑ ΜΑΓΙΩ

'Ηταν δντως κομφοτάτη και πολύ-πολύ ώραία
και άνήκε σε μία φίνα σούπερ-κοσμική παρέα.
Κολυμπούσε σάν γοργόνα στού Σαρωνικού τό κύμα
κι' όταν έβγαине ρωτούσε κάποιο τραγικό της θύμα,
πού την έπιθεωρούσε μ' ένα βλέμμα φλογερό:

—Σας άρσσει τό μαγιά μου έτσι, όπως τό φορώ;
'Εφαχνε λοιπόν ο τάλας, τό μαγιά ν' ανακαλύψη
και ρωτούσε εις τό τέλος: «Ποϋντο, πάλι τώχεις
(κρύψει).»

Ο ΣΤΙΧΟΠΛΟΚΟΣ

'Εργα και ήμέραι του 'Αγκοπ

ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ

ΣΤΕ, καλοκαιριάτικα μεάλο
κακό με λώρηκε. 'Ισυνάχι
φοβερό κα! τρομερό έπαθα
και λιύτη μου λτρώχει ποτάμι
γκιμπί. Τόσο μεάλο κακό εί-
ναι, πού άμα λφτερνίστηκα λ-
τροχτές, πού άντεπορικη λφα-
σαρία έγινε, γειτόνοι λνομίσα-
νε πως λιπόμπα μέσα σε λσιτί
μου λπεσε και τουρλού - τουρ-
λού λτρώξεανε δοθήθεια να λδώ-
σουνε.

'Υστερα άπ' αυτό, γιαδρούμ,
καλά θα λκαταλαβαίνης πως
από λτρώματα καλά φυλαγμέ-
νος ένομαι, λσαιε λσυνάχι να

λπεράση. 'Από
αυτή προφύλα-
ξι, λπροχτές μεά-
λος σαματάς έ-
γινε. Πώς έγι-
νε; 'Ετσι, λστέ:
Σε λλεωφορείο
λμπήρα, Κουκά-
νη να κατέδω,
σε λσιτί μου
Ντουρσοϋτι να
λπάω. 'Αμά, μό-
λις λλεωφορείο
ξεκινάμενο έγι-
νε δυο άνοιχτά λπαράθυρα
μεάλο λτρώμα λσπρώθηκε!

—Μισοϋ ελσπρώκτωρ! λφά
ναξα.

—Τί λσυνβαίνει; αυτός λφά-
τηξε.

—'Ιπαράθυρο, κουζούμ.

—Τί λγίνεται με λπαράθυρο;
—Περικαλώ, λλκλεισμένο να
λκάνης.

—Αυτό δέν λγίνεται, τζά-
νομυ. Τόση - τόση λξέστη λ-
κάνει, κι' άμα λπαράθυρο κλει-
σο, πάφ - πούφ όλοι λσκασμέ-
νοι θα λγίνουμ!

—Κι' εγώ, γιαδρούμ, πρέπει
να λπεθάνω;

—Γιατί να λπεθάνης;

—'Ιστέ πουντιασμένος εί-
μαι. 'Ισυνάχι έχω.

Ελσπρώκτωρ από αυτό λδω-
για μου, σσγιννημένος έγινε
και λπαράθυρο λστέ να λκλει-
ση πής. 'Αμά λδιπλανός μου, πού
άχμαλ - μπουνταλάς άντρωπος
ήτανε, λφωνές λβαλε.

—Παράθυρο άνοιχτό να λ-
μείνη!

—Γιατί, μπε; λρώτηξα.

—'Ετσι λκανονισμός λλάει.

—'Εβόλα! 'Ομως, εγώ
κρυωμένος άντρωπος είμαι!

—'Αμα κρυωμένος είσαι σε
λσιτί σου να λπάς!

—Αυτό κώνω, λστέ!

—Ναί. 'Αμά, λπαράθυρο άνοι-
χτό θα λμείνη, καθάρως άέρας
μέσα σε λλεωφορείο να λμ-
παίνη.

—Δέν κάνεις τώρα τό λκο-
ροΐδο, γιαδρούμ; 'Ασε με σε
λβάσανα μου!

—Παράθυρο άνοιχτό θα λ-
μείνη!

—'Ετσι λλάς;

—'Ετσι!

—Τώρα θα λδής!

Και λσπρώθη, γιαδρούμ, και
απάνω του λφταρνιασένος γί-
νομαι. Κακό πού λπαθε αυτός
λγρουσουζής δεν έλέεται. 'Α-
μά, λφταίω εγώ, τζάνουμ;

Ο ΑΓΚΟΠ

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

ΣΤΟΝ Μπουφόν οφείλεται μία μεγάλη πλάνη που επικρατεί και σήμερα ακόμη, σχετικώς με την αρετή και τη ντροπαισιότητα των ελεφάντων.

Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν ούτε η μία ούτε η άλλη.

Οι ελέφαντες δεν αισθάνονται καμιά ανάγκη να άποσυρθούν στο πυκνότερο μέρος του δάσους για να παραδοθούν στους έρωτες των. Η παρουσία θεατών ακόμη δεν τους έμποδίζει.

Ο Χουέλ παρατηρεί ότι η αιδημοσύνη δεν έχει κανένα λόγο μεταξύ των ζώων. Όταν βρίσκονται στην άγρια κατάσταση, προτιμούν θέσθαια την ήρεμια για τις έρωτικές περιπτώσεις τους και γι' αυτό διαλέγουν μέρη, όπου να μην υπάρχει φόβος να ένοχληθούν. Όταν όμως κλειστούν μέσα σ' ένα ζωολογικό κήπο, δεν ενδιαφέρονται καθόλου για την παρουσία τρίτων. Φαίνεται σαν να μην τους προσέχουν καθόλου.

Η μουσική έξασκεί μιά τεραστία επίδραση επάνω στους ελέφαντες. Τους παρακινεί άκατανίκητα προς τις έρωτικές εκδηλώσεις.

Ο Φέτκ περιγράφει ως εξής ένα πείραμα που έγινε στον Ζωολογικό Κήπο των Παρισίων μεταξύ δύο ελεφάντων, του Φρίτς και της Μαργαρίτας.

Για να διεγείρωμε τα έρωτικά τους ένστικτα, λέγει, έδωσαμ πρός χάρι τους ένα κονσέρτο μουσικής. Τό ρεπερτόριο άπετελείτο από άργα και μελαγχολικά τραγούδια, που έξετελούντο μόνον από βιολοντσέλλα.

Επειτα από μερικά λεπτά μουσικής, οι δύο ελέφαντες άρχισαν να πλησιάζουν ο ένας προς τον άλλον. Ήρθαν και οι δύο με πολύ άργα θήματα προς το μέρος της άρχίστρας και άρχισαν ν' άνεβοκατεβάζουν την προθοσκίδα τους, σαν να ήθελαν να εισπνεύσουν τη μελωδία.

Καθ' όλο αυτό το διάστημα, δεν άφηναν την παραμικρή κραυγή. Οι κινήσεις τους ήταν άργες, μετρημένες και έφαινοντο σαν να παρακολουθούσαν τον ρυθμό της μουσικής.

Η επίδραση όμως της μουσικής δεν ήταν η ίδια στον άρσενικό και στη θηλυκή. Ο Φρίτς παρέμενε ήρεμος, ψυχρός και σκεπτικός, ενώ η Μαργαρίτα ήταν πολύ άνήσυχη και νευρική σχεδόν.

Ο Φέτκ προσθέτει ότι η Μαργαρίτα έγινε σιγά - σιγά σε παντός είδους τεχνάσματα για να άφυπνηση το έρωτικό ένστικτο του Φρίτς. Στο τέλος άρμωσε επάνω του σαν μανίνας και άρχισε να τον πιέζει με όλο το άδρος του κορμιού του, για να κατορθώσει να τον συγκινήσει. Αυτό έγινε έπειτα από άρκετη ώρα. Οι έρωτικές περιπτώσεις μεταξύ του Φρίτς και της Μαργαρίτας διήρκεσαν περισσότερο από μιάμιση ώρα.

Ο ελέφας είναι πολύ καλός σύζυγος και ενδιαφέρεται πολύ για τα μικρά του.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Η πεταλούδα είναι ένα θύμα των φυσιοδιφών. Αλλά συμβαίνει μ' αυτό το αντίθετο από ό,τι συμβαίνει με τον ελέφαντα. Εάν ο ελέφας έθεωρήθη ως το πιο έναρετο ζώον, η πεταλούδα άπετέλεσε πάντοτε το σύμβολον της άσταθείας και της έπιπολαιότητας.

Και όμως είναι το πιο πιστό από όλα τα ζώα. Για τον πολύ άπλο λόγο ότι δεν έχει καθόλου τον καιρό για να άπιστήσει. Πειθαίνει άμέσως μετά την εκδήλωσι του έρωτός του.

Η ζωή της γενικά διαρκεί δυό έως τρεις ήμερες. Ποτέ περισσότερο.

Οι άρσενικές πεταλούδες δοφραίνονται από άποστάσεως πολλών χιλιομέτρων την ύπαρξη μίας θηλυκής. Τρέχουν τότε με όρμη, διασχίζοντας πελώριες άποστάσεις έως ότου έλθουν κοντά σ' αυτήν.

Ο πρώτος που θα φύση κοντά της ρίχνεται άμέσως με ένα τρελλό πάθος επάνω της και τα φτερά και των δυό άναταράσσονται επί μερικές στιγμές. Έπειτα πεθαίνουν.

Οι άλλοι άρσενικοί που καταφθάνουν από όλογυρα πεθαίνουν κι' αυτόι, χωρίς

δύναμι να είναι τόσο τυχεροί όσο ο πρώτος, για να ξεψυχήσουν στην άγκαλιά της άγαπημένης τους. Το τρελλό αυτό τρέξιμο που έκαμαν για να έλθουν κοντά της έχει έξαντλήσει τις δυνάμεις τους.

Οι δυνάμεις αυτές, άλλως τε, δεν μπορούν να άνανεωθούν από καμιά τροφή. Η πεταλούδα είναι προωρισμένη μόνο και μόνο για τον έρωτα. Το σώμα της δεν έχει καθόλου όργανα, που θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν για την διατροφή της.

Η πεταλούδα δεν έχει καμιά άλλη φιλοδοξία, κανένα άλλο σκοπό στη ζωή. Άναζητεί μόνο τον έρωτα για να θρή σ' αυτόν έναν άραιο θάνατο.

Ο Λαμπανί - Λαγκράβ άναφέρει όμως το παράδειγμα μίας πεταλούδας, που κατορθώθη να διατηρηθή στη ζωή επί πολλές ήμερες, χωρίς στις φροντίδες μιας κυρίας που την είχε αймаλωτήσει και την είχε φέρει μέσα στο δωμάτιό της.

Η πεταλούδα αυτή δεν άπαιμακρύνετο ούτε μιά στιγμή από την κυρία της. Καθ' όλη την διάρκεια της ήμέρας, ήταν καθισμένη άλλοτε στο χέρι της, άλλοτε στο στήθος της και άλλοτε στον ώμο της.

Η κυρία Γκουλέ, η οποία είχε άναλάβει την διατροφή της πεταλούδας, είχε κατορθώσει να εισαγάγη ένα είδος τροφής στον οργανισμό της, η οποία άποτελείτο από ένα σιρόπι, που προσεφέρετο πάντοτε λιγάκι χλιαρό.

Η τροφή αυτή την συνεκράτησε, άλλως τε, στη ζωή επί άρκετες ήμερες.

Μετάξυ της κυρίας Γκουλέ και της πεταλούδας είχε δημιουργηθή στο τέλος ένα περίεργο είδος συμπαθείας.

Η πεταλούδα την άκολουθούσε παντού και όταν η κυρία Γκουλέ έπήγαινε σε ένα άλλο δωμάτιο έτρεχε πίσω της χωρίς να την εγκαταλείπει ούτε θήμα.

Πολλές φορές έπίσης η πεταλούδα έρχόταν κατά την διάρκεια της νύκτας να καθήση επάνω στο πρόσωπο της κυρίας Γκουλέ και με τα τρυφερά αυτά χάδια της την έυπνούσε.

Η κυρία Γκουλέ της έδωδε το ξυλάκι που ήταν έρεγμένο στο σιρόπι και η πεταλούδα ριχνόταν με πραγματική θουλιμία επάνω σ' αυτό.

Παρ' όλα όμως αυτά, η ζωή της δεν διατηρήθηκε επί πολύ.

Επειτα από μερικές ήμερες, άρχισε να δείχνει σημεία κοπώσεως και να γερνάει.

Στο τέλος δεν έπαυρε να καμιά τροφή.

Το ξυλάκι με το σιρόπι την άφηνε τελείως άδιάφορη. Ο λεπτεπίλεπτος οργανισμός της, που είναι άλλως τε ένα είδος μακροβίου σωλήνως χωρίς όργανα, ήτο άνικανος πια να δεχθή τροφή.

Στο τέλος ήλθε να ξεψυχήσει στην πλάτη της κυρίας της.

Παρέμεινε εκεί επί τρία συνεχή ήμερονύκτια. Οι παλμικές κινήσεις του κορμιού της γίνονταν σιγά - σιγά πιο άργες και πιο άρρυθμες. Έπειτα, τα φτερά μαζεύτηκαν και τύλιξαν όλόγυρα το λεπτό σώμα της πεταλούδας. Μερικές ώρες άργότερα, δεν παρουσίαζε καμιά αντίδραση. Είχε πεθάνει.

ΟΙ ΨΥΧΕΣ

Οι φυσιοδίφαι δίδουν στις ψυχές ένα άλλο όνομα. Τις άποκαλούν «έφημερα». Και είναι πραγματικά.

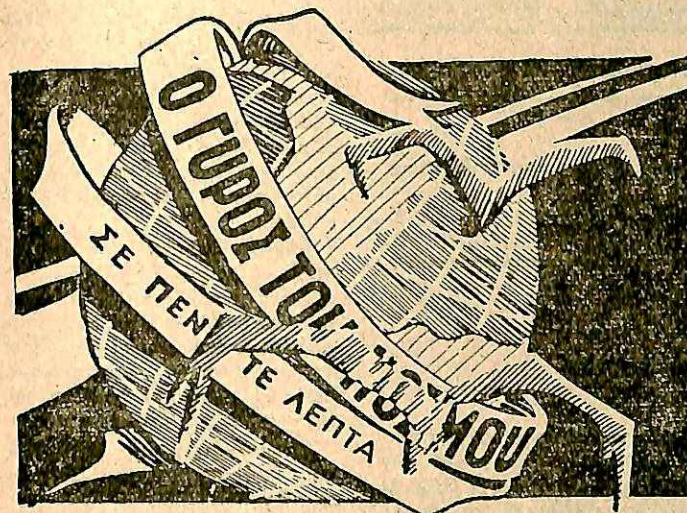
Οι ψυχές είναι τα πιο ποιητικά ζώα. Γεννώνται το θράδυ, με τη δύσι του ήλιου, ζευγαρώνονται και η θηλυκή γεννάει κατά την διάρκεια της νύκτας. Ο ήλιος της άλλης ήμέρας θρίσκει και τις δύο νεκρές.

Τα μικροσκοπικά αυγά, που γεννήθηκαν από τη θηλυκή, θα γονιμοποιηθούν κατά την διάρκεια της ήμέρας και τη νύκτα θα θγούν απ' αυτά χιλιάδες ψυχές.

Τα ζώα αυτά δεν έχουν ούτε στόμα, ούτε στόμαχο. Δεν άναζητούν πουθενά τροφή, γιατί ούτε τρώνε, ούτε πίνουν. Είναι καμωμένα, περισσότερο άκόμα και από τις πεταλούδες, για τον έρωτα.

Την ώρα της δύσεως του ήλιου χορεύουν κατά χιλιάδες και έκατομμύρια. Πολύς φορές ένα χελιδόνι διασχίζει το στράτευμά τους και στο πέρασμά του καταπίνει χιλιάδες από τις μικρές αυτές ψυχές. Όσες άπομείνουν συνεχίζουν το χορό τους. Όταν πέσει το σκοτάδι, θα παραδοθούν στους έρωτες των. Και τότε πια θα είναι νεκρές.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΤΟ «ΙΑΤΡΟΚΥΚΛΟΝ»

ΤΟ ποδήλατο έκαμε τώρα τελευταία την θριαμβευτική του είσοδο στα νοσοκομεία. Και δεν το μεταχειρίζονται ως μέσον συγκοινωνίας οι νοσοκόμαί και το λοιπόν προσωπικό, αλλά ως μέσον θεραπευτικό. Επί τη ευκαιρία αυτή άλλαξε μάλιστα όνομα και λέγεται «ιατρόκυκλον».

Το περίεργο αυτό ποδήλατο έχει μία μονάχα ρόδα και στέκεται ακίνητο, είναι δηλαδή ένα πραγματικό μονόκυκλο. Είναι έφωδιασμένο με φρένο, ή χρήσις του όποιου δημιουργεί κάποιαν αντίσταση και άναγκάζει τον ποδηλάτη να κουρασθή περισσότερο. Τα σχετικά πειράματα με το νέον αυτό θεραπευτικό μέσον έγιναν στο νοσοκομείο Βασιλίσσης Ελισάβετ του Μπρίμιγχαμ. Και δεν χρησιμεύει μόνο για το δυνάμωμα των ποδιών, όταν έχουν άδυνατήσει από μίαν παράλυσι ή άναγκαστική μακροχρόνια άνάπαυσι, αλλά και για την θεραπεία ώρισμένων διαταραχών του νευρικού συστήματος.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΕΩΝ

ΜΙΑ σπαρακτική τραγωδία έγινε την περασμένην έβδομάδα, σ' ένα χωριό των Ινδιών, το Γουαρθάλ. Ένώ οι κάτοικοι του χωριού ήσαν άπασχολημένοι με τις γεωργικές τους δουλειές, παρυσιάσθηκαν τέσσαρες πεινασμένες λεοπαρδάλεις. Δυστυχώς, πολλές γυναίκες άπουσίαζαν από τα σπίτια τους και τα θηρία έβηκαν μονάχα τα παιδιά, άνυπεράσπιστα, μερικά από τα όποια κατεστράξαν.

Όσοι από τους κατοίκους ήσαν από χωριά, μόλις είδαν τα θηρία το έβδαν στα πόδια. Έτσι οι

λεοπαρδάλεις δεν θρήκαν την παραμικρή αντίσταση. Τρία κορίτσια και ένα άγοράκι, που έπαιζαν άμέριμνα στους δρόμους του χωριού, ήσαν τα πρώτα θύματά τους. Έπειτα μπήκαν και στίς καλύδες των χωρικών, αλλά δεν θρήκαν κανέναν και άπεμακρύνθηκαν εις άναζητήσιν άλλης λείας.

Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

ΣΤΟΝ Καναδά έτελειώσε την περασμένη Τετάρτη μιά πολύχροτος δίκη, που έπροκάλεσε παντού το γενικόν ένδιαφέρον για τις λεπτομέρειές της. Η δίκη αυτή έγινε στην κομόπολι Σαιν - Ζοζέφ ντε Μπώς, κοντά στο Κεμπέκ, με τη τηγόρου μένους κάποιον Άχιλλέα Γκρόντεν και την γυναίκα του Μαρίαν Λουίζα. Η τελευταία αυτή είχε μείνει χήρα τον Αύγουστον του 1937 και προτού ακόμη τελειώσει το πένθος της παντρεύθηκε τον Γκρόντεν. Άμέσως όμως μιά σοβαρή κατηγορία διατυπώθηκε εναντίον τους: ότι έσκότωσαν τον πρώτον άνδρα της Μαρίαν Λουίζας, στον όποιον έδωσαν μεγάλες δόσεις άρσενικού.

Εάν η δύναμις του ανθρώπου ήταν άνάλγη με το σώμα του έν συγκρίσει προς την δύναμι των ζώων, θα κατάρθαν ό άνθρωπος καταπληκτικές επιδόσεις στον άθλητισμό. Άλλω χάριν, άν είχε τη δύναμι καγκουρά, θα πήδουσε δέκα φορές το ύψος του σώματός του, άν δε την δύναμι πολλού, ακόμη ήπλιότερα, διακόσιες φορές το ύψος του σώματός του, όσο είναι το ύψος του πύργου του Άιφελ.

σαν τον πρώτον άνδρα της Μαρίαν Λουίζας, στον όποιον έδωσαν μεγάλες δόσεις άρσενικού.

Κατά την διάρκεια της δίκης έξακριβώθηκε ότι προτού χρησιμοποιήσουν το δηλητήριο οι δυό δολοφόνοι, προσπάθησαν να έπιτύχουν τον σκοπό τους με τη μάυρη μαγεία. Και επί τη ευκαιρία αυτή έξακριβώθηκε ότι η μάυρη μαγεία είναι πολύ διαδεδομένη στον Καναδά.

Όταν η δίκη έκόντευε να τελειώσει, ο πρόεδρος των ένόρκων έζήτησε την άδεια να πάη με τους συναδέλφους του σε μίαν έκκλησία για να προσευχηθούν, προτού έκδόσουν την άπόφασί τους. Η άδεια δόθηκε και οι ένορκοι πήγαν στην πλησιέστερη έκκλησία, όπου έμειναν προσευχόμενοι επί είκοσι λεπτά. Κατά την τοπική συνήθεια, όταν ο πρόεδρος του δικαστηρίου έπρόκειτο να διαβάση την άπόφασιν, έφόρεσε μαύρα γάντια, πράγμα από το όποιον οι κατηγορούμενοι κατάλαβαν ότι είχαν καταδικασθή εις θάνατον.

ΔΡΟΜΟΙ ΑΠΟ ΜΠΑΜΠΑΚΙ

ΣΤΙΣ Ηνωμένες Πολιτείες, όπου οι έξοχικοί δρόμοι δεν έρίσκονται ποτέ σε καλή κατάσταση, γίνονται τώρα δοκιμές για το στρώσιμο των δρόμων με μπαμπακι, χωρίς καθόλου να χρησιμποιηθή τσιμέντο, κατράμι ή άσφαλτος. Έγινε έίται ότι το μπαμπακι δεν χρησιμοποιείται έτσι όπως είναι στην φυσική του κατάσταση, αλλά αφού μεταβληθή σ' ένα σώμα σκληρό και μεγάλης άντοχής, περνώντας από μηχανήματα ύψηλης πιέ-

σεως. Το μπαμπακι μεταβάλλεται έτσι σε σκληρότατα φύλλα, πάχους 8 έως 10 εκατοστών, που τυλίγονται σε ρόλο. Ο ρόλος αυτός φορτώνεται σ' ένα μεγάλο φορτηγό, που προχωρεί με ταχύτητα 10 χιλιομέτρων την ώρα, έτσι που να προφθαίνη να ξετυλίγεται ο ρόλος και να στρώνεται στον δρόμο. Η νέα αυτή στρώσις των δρόμων φαίνεται πως είναι μεγάλης άντοχής και χρησιμοποιείται έξ άλλου όλο το μπαμπακι που περισσεύει από την άμερικανική παραγωγή.

ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ

ΣΕΝΑ μικρό χωριό της μεσημέρινης Γαλλίας, άπέθανε την περασμένην έβδομάδα κάποιος Ιούλιος ντε Τιέρ, τελευταίος άπόγονος μίας μεγάλης οικογενείας, που είχε άποτελέσει την λεγομένη «δυναστεία των συνταγματαρχών». Ίδρυτής της δυναστείας αυτής ήταν κάποιος Ζάκ ντε Τιέρ, που γεννήθηκε στα 1630 και άπέθανε στα 1747, δηλαδή σε ηλικία 117 χρόνων, αφού άπέκτησε 25 αγόρια και ένα κορίτσι. Όλα τα αγόρια έγιναν στρατιωτικοί και με τον βαθμό του συνταγματάρχου έλαβον μέρος στη μάχη του Φλερύ την 1ην Ιουλίου 1690, ενώ η άδελφή τους ύπηρετούσεν ως τροφοδότης εις ένα από τα συντάγματα αυτά. Οι άπόγονοι εκείνων που παντρεύθηκαν έγιναν έπίσης στρατιωτικοί. Και τώρα άπέθανε ο τελευταίος της μεγάλης αυτής στρατιωτικής οικογενείας.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Πρίν φύγουν από το σπίτι της ανιδέας γρηγόρης, οι τρεις ακόλουθοι του Ρολάντ, ή μάγισσα κατά παράκλησιν του Σαρρόν, τούς έδωσε από ένα δώρο: ένα σκουριασμένο δίσκο, πτο στόν 'Αντίλ, ένα λευκό ντρολίνιο πετσέτακι στόν 'Αμαρίν και ένα δαχτυλάκι από δερμάτινο γάντι στόν Σαρρόν. Οι τρεις φίλοι έφυγαν δυσχερестημένοι για τα τυποτένια εκείνα δώρα κι' όταν προχώρησαν άρκετα ο 'Αντίλ άρχισε να σκέπτεται ότι δεν τήν κατάφερον καλά μέσα στη σπηλιά της γρηγόρης).

3ον

—Μωρέ δεν ακούσατε, σύντροφοι, είπα, τί φασαρία έκανε κείνο το τέρας μέσα στην αποθήκη; Τί κουτιά άνοιξε και έβγαλε, ώσπου να βρή εκείνα τα παλιοπραγματα για να μάς ξεγελάσει; Σίγουρα μέσα σ' εκείνα τα κουτιά θα έχη θησαυρό και άφθονο μάλιστα. 'Αν είχαμε μυαλό θα μάς έκοβε να της αρπάξουμε κεινή τη μαγική βέργα που είχε τη δύναμή της, θα μαίναμε στην αποθήκη και θα κάναμε ένα καλό πλιάτσικο όπως ταιριάζει στους καλούς πολεμιστές και δεν θα αφήναμε κείνο το καφόμπριχο να μάς κοροϊδίζει...

—'Αγανακτισμένοι ο 'Αντίλ γκρίνιαζε ακόμα άρκετά ώρα και ύστερα έβγαλε το δίσκο και το πέταξε. 'Ο 'Αμαρίν άκολούθησε το παράδειγμα του συντρόφου του. Στριφονύρισε το πετσέτακι πάνω άπ' το κεφάλι του και το πέταξε λέγοντας:

—Τί μου χρειάζεται εδώ στην έρημιά το πετσέτακι. 'Αμα θρούμε τραπέζι με φαγητά άς μάς λείψουν οι πετσέτες. Το πετσέτακι πέταξε λίγο μέσ' στόν άέρα κι' ύστερα παρυσούθηκε από τόν άνεμο και καρφώθηκε σε ένα άγκάθι.

ΣΑΡΡΟΝ Ο ΑΟΡΑΤΟΣ

'Ο πονηρός όμως Σαρρόν, μυριζόταν πως θα είχαν κάποια κρυμμένη δύναμη εκείνα τα κατ'αφρονήματα δώρα. Κάκισε την άπερισκεψία των συντρόφων του που έβλεπαν τή πράγματα μόνον από την εξωτερική τους όψη, και δεν πρόσεχαν το βάθος τους, αλλά ήταν σαν

να δρόνταγε στού κουφού την πόρτα.

'Ο Σαρρόν λοιπόν, όχι μόνον δεν παρυσούθηκε από τή σκέψη των άλλων, αλλά έβγαλε άμέσως εκείνο το παλαιοδαχτυλάκι και άρχισε να κάνη πρόβες, τή μία ύστερα από τήν άλλη.

Τό φόρεσε στο μεγάλο δαχτυλο του δεξιού του χεριού και δεν έκαμε τίποτα. Τώβαλε στο άριστερό και προχώρησε άρκετά μαζί με τούς συντρόφους του.

Ξαφνικά ο 'Αμαρίν στάθηκε έκπληκτος και ρώτησε:

—Πού είναι ο Σαρρόν; —'Ας τον, είπε ο 'Αντίλ, τόν έξηνατεβελώνη, θα μάξτε κείνα που πετάξαμε.

'Ο Σαρρόν έμεινε άκίνητος και άκουγε με έκπληξη εκείνη τήν κουβέντα. Τόν περιέλουσε κρύος ιδρώτας και μόλις μπόρεσε να κρατηθή από τή χαρά του. Γιατί είχε άνακαλύψει το μυστικό του δαχτυλιού.

Οι σύντροφοί του στάθηκαν να τόν περιμένουν. Αυτός προχώρησε άθόρυβα άρκετά και ύστερα φώναξε δυνατά:

—'Ε, τειπέληδες! τί σταθήκατε εκεί; Πόση ώρα θα σάς περιμένω;

Σηκώνοντας ψηλά το κεφάλι, άκουγαν τή φωνή του συντρόφου τους, οι δυο στρατιώτες, νάρχεται από μπρος ένφ' νόμιζαν ότι είχε μείνει πίσω. Μεγάλωσαν τά βήματά τους, και έτρεξαν διαδικοί να τόν φθάσουν, αλλά τόν προσπέρασαν χωρίς να τόν δούν.

'Απ' αυτό χάθηκε άλλη μία φορά ο Σαρρόν γιατί έπελοθη ότι το δαχτυλάκι, τού έδινε το χάρισμα να γίνεται άόρατος. Άρχισε λοιπόν να χοροπηδάει και να τσιρίζη όπως ο γρύλος άφαντος μέσ' στο ξύλο, χωρίς εκείνοι να μπορούν να έξηγήσουν τόν φαινόμενο. Πίστεψαν πως ο σύντροφός τους θα γκρεμίστηκε από κάποιο βράχο, θάκοψε το λαμό του και ότι τώρα ή σκιά του ήθε να τούς ελπί να μήν τόν περιμένουν.

'Αφού κουράστηκε τέλος ο Σαρρόν με τόν παιχνίδι του, έκαμε ώστε να γίνη πάλι όρατός και έδωσε τούς συντρόφους του, τες ικανότητες του

θαυμαστού εκείνου δαχτυλιού.

'Εκείνοι στάθηκαν και τόν έβλεπαν σαν μπουφοί ένφ' εκείνος γελούσε με τή σαστισμά τους. Όταν συνήλθαν, έτρεξαν και οι δυο πίσω σαν να τούς είχαν κεντρίσει, για να ξαναδούν τά καταφρονήμένα δώρα τής γρηγόρης που είχαν πετάξει.

'Ο 'Αμαρίν έβαλε τες φωνές από τή χαρά του όταν είδε από μακριά το πετσέτακι στην κορυφή του άγκάθιου. Περισσότερες δυσκολίες κόντισε ή άνακάλυψις του σκουριασμένου δίσκου, τόν συμφέρον όμως έκαμε τόν ιδιοκτήτη να όργώσει με τά πόδια του το γρασίδι, σκυφτός και με γουρλωμένα μάτια, ώσπου τόν έβρεξε. 'Ενα τρελλό πήδημα στόν άέρα και μία χαρούμενη κραυγή άνήγγειλε τόν εύρημα του χαμένου δίσκου.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΠΕΤΣΕΤΑ

'Υστερα από μακριά πορεία, ή παρέα των συνοδοιπόρων κουράστηκε και κατέφυγε κάτω από τή σκιά ενός δένδρου για να ξεκουραστή και να αποψύγουν τες άκτινες τού ήλιου.

'Ηταν καταμεσήμερο και τόν στομάχι άρχισε να διαμαρτύρεται, ώστόσο όμως οι τρεις σύντροφοι είχαν μεγάλο κέφι, γιατί ή καρδιά τους φούσκωνε από μεγάλες έλπίδες.

Οι δυο που δεν είχαν άνακαλύψει ακόμα τες ικανότητες των μαγικών τους δώρων έκαναν διαρκώς πρόβες να τες άνακαλύψουν.

'Ο 'Αντίλ μάξεψε ό,τι ψηλά είχε επάνω του, έβαλε μαζί μ' αυτά και τόν δίσκο και άρχισε να μετράει μπρος-πίσω, με τόν δεξί, με τόν άριστερό χέρι χωρίς να άνακαλύπτει τίποτα.

'Ο 'Αμαρίν είχε πάει παρά την πετσέτα στη μπουτονιέρα του και προσεχόταν άφωνος με τόν στόμα δυο πήχες άνοιχτό, να πετάξει μία ψημένη πλάμα μέσ' στα δόντια του. 'Όταν είδε όμως ότι δεν κατάφερε τίποτα, γύρισε πίσω στην παρέα, περιμένοντας να τόν άποκαλύψη ή τύχη εκείνου που αυτός δεν κατάρωθνε.

Μόλις ήρθε κοντά ο 'Αμαρίν, ο Σαρρόν, με ένα άστείο

τρόπο, τού πήρε από τή χέρι τήν πετσέτα, τήν άπλωσε πάνω στο γρασίδι, κάτω από τόν δένδρο και φώναξε:

—'Εμπρός, σύντροφοι! Τό τραπέζι είναι στρωμένο. 'Ας μάς σερβίρη τώρα ή δύναμις τής πετσέτας. 'Ενα καλοψημένο χοιρινό και ψωμί άσπρο μαλακό.

Δέν είχε ακόμα τελειώσει από τά λόγια ο Σαρρόν και άμέσως έπεσε από τά κλαριά τού δένδρου μια θροχή από φρέσκα ψωμάρια και τήν ίδια στιγμή στεκόταν μπρός τους εκεί, μια φαρδιά πατέλα με ένα ψητό παχύ γουρουνόπουλο.

'Η έκπληξις και ή δρεξις για φαί, ζωγράφισαν στή πρόσωπα των πεινασμένων κάτω παράξενες φάτσες. Γρήγορα όμως τόν στομάχι νίκησε τόν θαυμασμό και έλκτικαν και οι τρεις με ένθουσιασμό και δουλημία στο φαγητό.

Ότε μία λέξις δεν έβγαίνε από τόν στόμα τους. Μόνο οι ματέλες τους άνεβοκατέβαιναν ως πού και τόν τελευταίο έχνος κρέατος, γλείφτηκε από τά κόκκαλα.

★

'Η πείνα ήτύχασε, αλλά τώρα σηκώθηκε ή άδελφή της ή δίψα με τες άπαιτήσεις της και μάλιστα ύστερα από τήν παρατήρησι που έγινε ότι τόν γουρουνόπουλο ήταν παραπάνω άλατισμένο.

'Ο άνοικονόμητος 'Αντίλ έξεδήλωσε πρώτος τή δυσάρεσκεία του για τόν μισό φαί όπως τόν άνόμασε.

—Σέ όποιον με ταίξει χωρίς πιστό, είπε, σ' αυτόν λέω μισό εύχαριστώ.

'Ο 'Αμαρίν θεώρησε τόν έαυτό του προσβεβλημένο και μάξεψε τόν πετσέτακι του με όλα τά πράγματα για να τόν πάρη, όμως άμέσως πηρούνια κουτάλια και πατέλα χάθηκαν.

Τότε άρπαξε πάλι ο Σαρρόν τόν πετσέτακι και τώστρωσε δίπλα στο λειβάδι με τήν παράκλησι να έμφανισθή τόν ίδιο γενναιοδωρο πνεύμα και να τούς φέρη πολλές μπουτίλλιες γεμάτες από τόν πιο καλό κοκινέλι.

'Όσπου να καλοκυτάξουν, στεκόταν κι' όλος εκεί ένα καζάνι γεμάτο θανμάσιο κρασί.

Οι εύτυχισμένοι στρατιώτες μόλις δοκίμασαν εκείνο τόν νεκταρ, δήλωσαν ότι δεν θα άλλαζαν τή θέσι τους ούτε με τόν όρμό του Κάιζερ Καρόλου. Τό κρασί έδωσε με μιάς όλες τες έγνοιες τής ζωής μακριά καθώς λαμπρίζε άφρίζοντας μέσα στίς μπουτίλλιες περιγεφαιάες που μεταχειρίζονταν για κύπελλα.

(Άκολουθεί)

ΠΟΣΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙ ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ, ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΕ

Από Κωνσταντίνου τού Μεγάλου μέχρις άλώσεως τής Κωνσταντινουπόλεως στο Βυζαντινό Κράτος έβασίλευσαν 81 έν όλω αυτοκράτορες με τήν κατωτέρω σειράν κατοχής τού θρόνου.

1) Κωνσταντίνος ο Μέγας, άποθανών τόν 337. 2) Κωνσταντίνος, άποθανών τόν 361. 3) 'Ιουλιανός, 363. 4) 'Ιωβισνός, 364. 5) Ουάλεντιανός, 375. 6) Ουάλης, 378. 7) Θεοδόσιος ο Μέγας, 395. 8) 'Αρκάδιος, 408. 9) Θεοδόσιος ο Β', 450. 10) Μαρκιανός, 458. 11) Λέων ο Α', ή Μέγας, 474. 12) Λέων ο Β', 474. 13) Ζήνων, 491. 14) 'Αναστάσιος ο Δίκωρος, 518. 15) 'Ιουστίνος, 527. 16) 'Ιουστινιανός, 565. 17) 'Ιουστίνος Β', 578. 18) Τιβερίσιος, 582. 19) Μαυρίκιος, 602. 20) Φωκάς, 610. 21) 'Ηράκλειος, 641. 22) Κωνσταντίνος ο Νέος, 641. 23) 'Ηράκλειος ο Β', ή 'Ηρακλειωνάς, 641. 24) Κώνστας ή Κωνσταντίνος, 668. 25) Κωνσταντίνος ο Παγωνάτος, 685. 26) 'Ιουστινιανός ο Ρινόμητος, 711. 27) Φιλίππικος Βαρδάνης, 713. 28) 'Αρτέμιος ο Β', ή 'Αναστάσιος Β', 716. 29) Θεοδόσιος Γ', 717. 30) Λέων Γ' ο 'Ισαυρός, 741. 31) Κωνσταντίνος Ε' ο Κοπρώνυμος, 775. 32) Λέων Δ', 780. 33) Κωνσταντίνος ο ΣΤ', 797. 34) Ειρήνη 803. 35) Νικηφόρος Α', 811. 36) Σταυράκιος, 812. 37) Μιχαήλ Α' ο Κουροπαλάτης, 813. 38) Λέων Ε', 820. 39) Μιχαήλ Β', ο Τραυλός, 829. 40) Θεοφύλακτος, 842. 41) Μιχαήλ Γ', 867. 42) Βασίλειος ο Μακεδών, 886. 43) Λέων ΣΤ', ο Φιλόσοφος, 911. 44) Κωνσταντίνος Γ', ο Πορφυρογέννητος. 45) Ρωμανός ο Α', ο Λεκαπηνός, 959. 46) Ρωμανός Β', 963. 47) Νικηφόρος Β', ο Φωκάς, 969. 48) 'Ιωάννης Α' ο Τσιμισκής, 975. 49) Βασίλειος Β', ο Βουλγαροκτόνος, 1025. 50) Κωνσταντίνος Η', 1028. 51) Ρωμανός Γ', ο 'Αργυρός, 1034. 52) Μιχαήλ Δ', 1041. 53) Μιχαήλ Ε', ο Καλαφάτης, 1042. 54) Κωνσταντίνος Θ' ο Μονομάχος, 1054. 55) Μιχαήλ ΣΤ', 1057. 56) 'Ισαάκιος ο Κομνηνός, 1061. 57) Κωνσταντίνος ο Δούκας, 1067. 58) Ρωμανός Δ', ο Διογένης, 1071. 59) Μιχαήλ Ζ', ο Δούκας, 1078. 60) Νικηφόρος Γ', ο Βοτανειάτης. 61) 'Αλέξιος Α', ο Κομνηνός, 1118. 62) 'Ιωάννης Β', ο Κομνηνός, 1137. 63) Μανουήλ ο Κομνηνός, 1181. 64) 'Αλέξιος Κομνηνός, ο Β', 1184. 65) 'Ανδρόνικος Κομνηνός, ο Α', 1185. 66) 'Ισαάκιος Β', ο 'Αγγελος, 67) 'Αλέξιος Γ'. 68) 'Αλέξιος Δ', 1204. 69) 'Αλέξιος Ε', ο Μούρτζουφλος, 1204. ('Επί τού αυτοκράτορος τούτου ή Κωνσταντινούπο-

λις ήλώθη υπό των Φράγκων, ο δε Βυζαντινός θρόνος μετεφέρθη στή Νίκαια και αυτοκράτωρ άνηγορεύθη ο) 70) Θεόδωρος Λάσκαρης, 1222. 71) 'Ιωάννης Γ', ο Βατάτζης, 1255. 72) Θεόδωρος Β', 1259. 73) 'Ιωάννης Δ', 1259. 74) Μιχαήλ Η' Παλαιολόγος, 1282. ('Επί τού αυτοκράτορος τούτου ο θρόνος επανεφέρθη στην Κωνσταντινούπολη, ή όποια άνεκτήθη τόν 1261). 75) 'Ανδρόνικος Β' Παλαιολόγος, 1332. 76) 'Ανδρόνικος Γ' Παλαιολόγος, 1341. 77) 'Ιωάννης Ε' Παλαιολόγος, 78) 'Ιωάννης ΣΤ', Κατακουζηνός, 1384. 79) Μανουήλ Β' Παλαιολόγος, 1425. 80) 'Ιωάννης Ζ' Παλαιολόγος, 1429. 81) Κωνσταντίνος ΙΑ' Παλαιολόγος, 1453.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ «ΓΚΟΛΦ-ΣΤΡΗΜ» ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΠΙΔΡΑΣΙ ΕΧΕΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΜΑΣ;

Από τόν Μεξικανικό κόλπο ξεκινά ένας τεράστιος θαλάσσιος «ποταμός» και διά μέσου τού Ατλαντικού φέρνει τόν θερμό νερό τού, από τήν τροπική άκτή περιοχέει στίς άκτές τής Δυτικής Εύρώπης και γλυκαίνει τόν κλίμα τους. 'Επάνω από τά νερά τού ρεύματος τού «ποταμού» αυτού, ακολουθεί ένα ρεύμα άέρος, που θερμαίνεται από τόν υδάτινο ρεύμα, τόν όποιον όταν τά νερά τού ρεύματος τούτου, άνακόφουν άναγκαστικά τόν δρόμο τους στίς θέρειες Ευρωπαϊκές άκτές, αυτό έξακολουθεί τήν πορεία του επάνω από τήν εηρά Φορτωμένο από υδροατμούς που ψυχραίνονται στα θέρεια κλίματα, τούς άφίνει και πέφτουν ως θροχή, ύγραίνει τά κλίματα των Βαλτικών Χωρών και υποβοηθεί τή θάλασσα. 'Εξακολουθεί μετά τόν δρόμο του προς τή Σιβηρία, γονιμοποιεί τες στέπες, στρέφει προς νότον με έξηντημένους πιά τούς υδροατμούς του κι' άντ' ή άφήνη, παίρνει πιά ύγρασία. 'Ετσι δημιουργεί, όπου οι τροπικές θροχές δεν είναι έπαρκείς, τήν ήγρασία, έτσι έκαμε τήν έρημο τού Γκουπι, τής Αραβίας και τής Σαχάρας. Μόνο τά παράλια γλυτώνουν από τή δίψα του. Αυτό είναι τόν περίφημο «Γκόλφ-Στρήμ», τόν «Ρεύμα τού κόλπου», που δημιουργεί τούς άνέμους, τες θύελλες, τες θροχές και τες έρήμους, μεγίστου τμήματος τής

έπιφανείας τού πλανήτου μας.

ΠΟΘΕΝ ΠΡΟΗΛΘΕ Η ΠΑΡΟΙΜΙΩΔΗΣ ΦΡΑΣΙΣ «ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ ΚΕΡΑΣ» ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ;

Η παροιμιώδης αυτή φράσις έχει μυθολογική τήν προέλευσί της: 'Η Ρέα, μόλις γέννησε τόν Δία, θέλοντας να τόν άποκρύψει από τόν σύζυγό της Κρόνο, που σκότωνε τά παιδιά του, τόν παρέδωσε στή νύμφη 'Αμάλθεια, για να τόν αναθρέψει. 'Επειδή όμως αυτή ήταν παρθένος, άνέθεσε τά καθήκοντα τής παραμύθας σε μία κατσίκά, που με τόν γάλα τής θρέψε τόν μέλλοντα Θεόν «θητάν τε και άθανάτων». 'Αργότερα ο Ζεύς, τήν μέν κατσίκά τήν έκαμε άστερισμό τού ούρανού, στήν δε 'Αμάλθεια χάρισε ένα κέρατο τής κατσίκας στο όποιο έδωσε τήν ιδιότητα να παρέχη στή νύμφη που φρόντισε να τόν αναθρέψει, ό,τι τού ζητούσε. 'Επεκράτησε, λοιπόν, να λέγεται, για όσους μπορούν ν' άπολαμβάνουν τά πάντα, ότι «έχουν τόν κέρας τής 'Αμάλθειας».

ΠΩΣ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ Ο ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΙΔΡΩΤΑΣ;

Τώρα τόν καλοκαίρι και ιδίως κατά τες μεγάλες ζέστες, πολλοί άνθρωποι ιδρώνουν τρομερά υποφέρουν. Κατά τού υπερβολικού όμως ιδρώτος, που είναι και θλαθερός και έξασθενεί πολύ τόν οργανισμό, πολύ όφελιμες είναι οι πλύσεις με νερό ζεστό όσο μπορεί να τόν άνεχθή ο πάσχων, καθώς και οι έντριβές με κολώνια άνακατεμένη με χλιαρό νερό. Συγχρόνως πρέπει να παίρνουν έσωτερικά, κάθε δυο-τρεις ώρες ένα μεγάλο κουτάλι τού έξης φάρμακου:

Υδαρ άπεσταγμένο γραμμ. 150
Οξος άπεσταγμένο > 150
Υδαρ Δαφνοκέρασου > 8
Σιρόπι άπλό > 30

'Η θεραπεία πρέπει να συνεχισθή 1-2 μήνες. 'Αν ο καιρός είναι πολύ θερμός, φελοούν πολύ και τά ψυχρά ή χλιαρά λουτρά, άν έννοείται τόν έπιτρέπει ή ηλικία τού πάσχοντος και άν δεν υπάρχει άλλη άντένδειξις.

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΙΣΛΑΝΔΙΑ, ΤΙ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΙ ΠΛΗΘΥΣΜΟΝ ΕΧΕΙ;

Η νήσος 'Ισλανδία είναι κτήσις τής Δανίας, βρίσκεται δε προς τας τής Γροιλανδίας και βορείως των βρετανικών νήσων. 'Η έπιφάνεια τής νήσου αυτής περιλαμβάνει 105.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα εκ των οποίων μόνον τά 42.000 είναι κατοικήσιμα. Πρωτεύουσά τής νήσου, τής όποιος ο πληθυσμός άνέρχεται σε 110.000 κατοίκους, είναι ή Ταϊκιαβίκ, Ο ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ.

ΟΠΙΔΙΟΛΟΓΕΙΣ

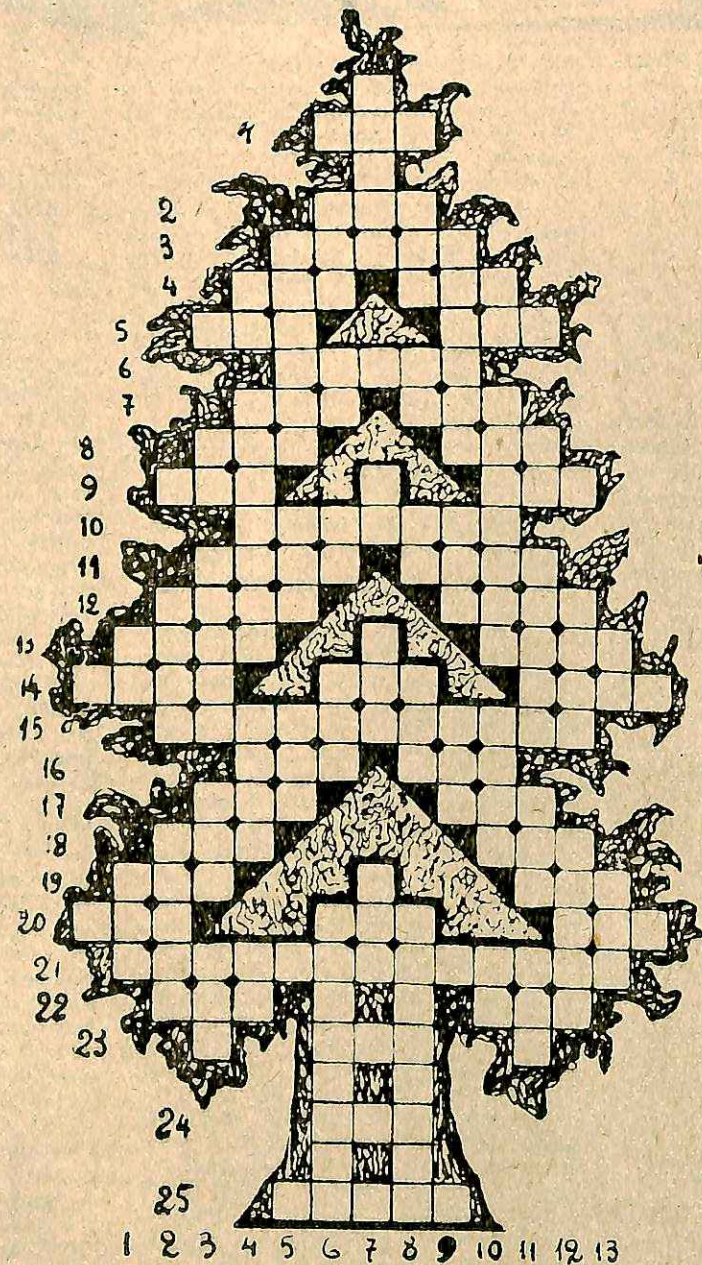
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 55

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Μεγάλη θεά της αρχαίας Έλληνικής μυθολογίας. 2) Αρχικά Έθνικης Οργανώσεως. 3) Αρχηγός των Αργοναυτών. 4) Θεός των δασών. Πήσος του Αι- "Ορος σκακιού. Προέρχεται κα- τὰ συγκοπήν εκ του "αλέγειν". Στοιχείον της φύσεως. 9) Έπο- χη καθ' ἣν ἀναγεννᾶται ἡ φύ- σις.—Καταφαστικόν. 10) Νομι- σματα μικρῆς ἀξίας. 11) Λεπτε- ρίλεπτος, αἰθέριος (μεταφορικῇ σημασίᾳ, τὸ οὐδέτερον στήν δι- μοτική). — "Ορος, χειρὸν ἡσυχίας καὶ μοναχικῇ πολιτείᾳ τῆς Ἀρα- θίας. 12) "Εχομεν ἀνω... καὶ κάτω... — Ἀργά, σιωπηλά. 13) Ἐλαφρά πνοή θαλασσίου ἀέρος. — Ἀρχαῖον μουσικὸν ὄργανον. 14) Ἐπίσημο, μὴ δὲ πρόθεσις. — Σύνδεσμος χρονικός. 15) Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ Οἰδίποδος θυγατὴρ τοῦ Σθένελου. 16) Πρόθεσις — Τουρκικὴ λέξις ση- μαίνουσα «Ντροπή». 17) Κτή- νος (Δημ.) — Τιμητικὸς τίτλος παρ' Ἀγγλοῖς. 18) Εἰδησεο- γραφικὸν πρακτορεῖον — Κινη- ματογράφος τῶν Ἀθηνῶν. Χρονικὸν ἐπίσημον, τῶρα.— Ἀρχι- κά ποδοσφαιρικὸν συλλόγου Ἀ- θηνῶν. 20) Ἐναντιωματικὸς σύν- δεσμος — Γαλλικὰ σημαίνει : «Κατὰ» — Μάρκα ἀστοκινήτων. 21) Τὸ ἀποτελοῦν μέλη τῆς οἰ- κογενείας. 22) Χειμερινὸν σπόρ. — Ἀρχαῖος κάτοικος τῶν παρα- λίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 23) Μέγας Ἀγγλος συγγραφεὺς ἔρ- γων προκλονῶντων φρίκην καὶ τρόμον. 24) Ἀπαλλάσσω τι εκ τῶν δεσμῶν αὐτοῦ. 25) Εὐ- ρίσκομαι ἐδῶ, εἶμαι...

ΚΑΘΕΙΩΣ :

1) Μέτρον ἐπιφώνειας — "Ο- χι παλαιό. 2) Προσωπικὴ ἀντα- νωμα (Πληθ.) — Χώρα τῆς Β. Ἀφρικῆς. 3) Νότα.— Ἐνιμνιον. Σμήνος αὐτῶν ποὺ ἐπιφέρουν κα- ταστροφὰς εἰς τοὺς ἀγρούς. — Σύνθετος Γαλλικὸν ὄνομα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.—Τὰ ἀρχικά γνω- στῆς Ἀμερικανικῆς συμμορίας. 4) Βυζαντινὴ νότα. — Μία τῶν ἐπταήσων.—Πρώην. — Ἀρβρον. 5) Ἐπιστήμων. — Πρόσκλησις. 6) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.—Πρό- θεσις. — Γραμμα.—Φίλος (Ξε- νική).—Τάσις πρὸς ἀποφυγὴν ἐρ- γασίας, ἀκηρία. 7) Πόλις τῆς Πελοποννήσου. — Μονὰς ἡλεκτρι- κῆς ἀντιστάσεως. — Γάλλος μυ- θιστοριογράφος. — Ἀρνητικὸν τὸ θέμενον πάντοτε πρὸ ρήματος. 8) Βιολικὸν πρόσωπον. — Ἀρβρον (Πληθ.) — Αὐτὰς τὰς ὁποίας.— Βασίλισσα τῆς Καρίας ἀδελφὴ τοῦ Μασσαλίου, ἐκθρονισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἀνέκτησε τὸν θρόνον τῆς Φοινικῆς ἀπὸ τὸν Μέγον Ἀλέ- ξανδρον. — Εὐρίσκομαι πρὸ τοῦ πέλους. 9) Λουτρόπολις τῆς Γαλ-

λίας. — Ἀόριστος καὶ ἐρωτημα- τικὴ ἀντανωμία. — Ἀναφορικὴ ἀν- τανωμία (Δοτ. Πληθ.). 10) Ἰρ- λανδὸς συγγραφεὺς — Ἐπαρχία τῶν Γαλλογεννημένων συνόρων περιελαμβοῦσα πρὸ καιροῦ εἰς τὴν Γερμανίαν — Πρόθεσις — Ἀρ- θρον (Πληθ.). 11) Αἰγυπτιακὴ θεοτις — Μέρος τῆς κτηματικῆς

περιουσίας τοῦ ἀγρότου — Ἀρ- χαία θεά — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 12) Τὰ ὑποπίπτοντα στήν αἴσθη- σιν τῆς ἀφῆς. 13) Ὄνομα πολ- λῶν ποταμῶν τῆς Εὐρώπης. — Καθόλου.

ἈΝΤΩΝ. ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ
Θεσσαλονίκη

λαας Βρανᾶς, 45) Νικολ. Ἑμμα- νουήλ, 46) Ἀλέξ. Κωνσταντινί- δης, 47) Κρίτων Κουμπούρης, 48) Μιχαὴλ Χρυσάκης, 49) Δη- μῆτρο. Βυπακτοῦς, 50) Ἡλίας Προδρόμου, 51) Μηνᾶς Ἀναστα- σιάδης, 52) Πέτρος Ἀναστασιά- δης, 53) Κωνστ. Χρυσανθοκόπου- λος, 54) Δημήτρο. Κομίνης, 55) Μαρία Παπαδημοπούλου, 56) Γε- ωργιούλα Χρυσανθέα.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

57) Χρ. Δημητρίου (Φάρσα- λα), 58) Σ. Παυλῆς (Μεσσήνη), 59) Τέλης Κακούδης (Μεσσήνη), 60) Φώτ. Παπαδάμπτρου (Σαλα- μίς), 61) Ἰωάν. Μαυκίδης (Γε- λασσίον), 62) Ἀπόστ. Ἰωαννί- δης (Σέρρα), 63) Παναγ. Πολυ- ζῶης (Στυλῆς), 64) Ἰωάν. Στυ- λιανόπουλος (Κολάμα), 65) Μιχ. Χαντάνης (Κομοτηνὴ), 66) Εὐάγ. Κυριακῆς (Μεγαλόπολις), 67) Ι. Ἀναγνωστῆς (Λαμία), 68) Δημ. Τσιτσιρίκης (Κοζάνη), 69) Ἀντ. Βουγιατζῆ (Κοζάνη), 70) Ἰωάν. Μαυροειδῆς (Κατερί- νη), 71) Κωνστ. Σωτηρόπου- λος (Ξάνθη), 72) Γεώργ. Ἀσημα- κόπουλος (Ἀμαλιάς), 73) Βασ. Σκαρπέτης (Αἰγιά), 74) Γεώρ. Κερδάρης (Κολάμα), 75) Διο- νύσιος Δημητριάδης (Καλαμάτι), 76) Ζωὴς Ἀγγελίκοι (Σύ- ρος), 77) Θεοδώρα Δρουλιάνου (Χανιά), 78) Τέσσαρης Φωτα- τοῦ (Σωτηρία), 80) Θεόδ. Βο- γιάτσης (Δράμα), 81) Γεώργ. Βογιατζῆς (Δράμα), 82) Αἰλικά Νινολάκη (Χανιά), 83) Χρ. Κο- σμήτης (Πολύγυρος), 84) Ὁδυσ- σεὺς Ἀναστασίου, 85) Εὐστάθ. Κεχάφ (Κολάμα).

ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ

86) Γεωργ. Σαλακίδης, 87) Μενέλαος Γιακουμάκης, 88) Θ. Ὑφαντόγλου, 89) Θ. Ὑφαντό- γλου, 90) Μενέλ. Γιακουμάκης, 91) Χανᾶν Σαλᾶμ, 92) Λέλα Κρασσάπουλος, 93) Πάτροκλος Τζιτζινίκας, 94) Ζαχαρίας Γιουδᾶ, 95) Τζεβέν Φερντ, 96) Ἰωάν. Ρουσσάπουλος, 97) Σπύριδων Παπατζίνος, 98) Σαρμεντάι Νεχμάς, 99) Ἰωάννης Σπύρης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

100) Νάρκος Μάθρος. (Συνέχεια ὀνομάτων στο προσε- χές μας φύλλον).

ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 5ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

(Με καθυστέρησιν)

84) Χριστ. Ἀγτωνιάδης (Ἀ- θῆναι), 85) Διονύσιος Τετράδης (Ζάκυνθος), 86) Εἰρήνη Κουτου- ριώτη, 87) Λέλα Νέγρη (Ἀθῆ- ναι), 88) Κωνστ. Καραγιάννης, 89) Παναγ. Χαρολαμπίδης (Μυ- τλήνη).

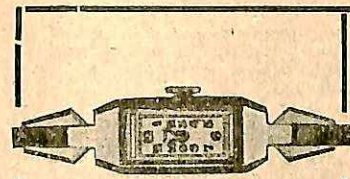
Λύται τοῦ τελευταίου διαγωνισμοῦ

ΑΝΩ — ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

1) Ν. Χαζαντέας, 2) Παν. Θεσσαλονίκης, 3) Βιργινία Κόττη, 4) Γεωργιούλα Χρυσαν- θῶς, 5) Κυριακὸς Χιώτης, 6) Θεά, 7) Κυριακὸς Ράπτης, 8) Κωνστ. Χαρολάμπος Ράπτης, 9) Κωνστ. Βόττας (με τὴν ὁρμήν λύσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ προβλήματος), 10) Χρ. Καπᾶτος, 11) Πέτρος Ἀνα- στασιάδης, 12) Μπέμπο Φατσέα, 13) Δημ. Ρουσῶς, 14) Πέτρος Κατάκος, 15) Κάρλος Κιλίτζος

Τὰ δνόματα τῶν λυτῶν τῶν ἐ- παρχίων τοῦ τελευταίου διαγωνι- σμοῦ εἰς τὸ προσεχές.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Σὰς προσφέρουμεν τὰ ὥραιότερα γυναικεία καὶ ἀνδρικά Ἑλβετικά ὥρο- λόγια Ἀγκύρας 15 ρουμ- πινίων ἡγγυημένα διὰ 20 ἔτη, εἰς τιμὰς ΧΟΝ- ΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ καὶ με πολὺ μεγάλας εὐ- κολίας πληρωμῆς.

Πλουσία συλλογὴ ὥρο- λογίων σπῆρ, τσέπης, ἐ- γετηρίων, ηλεκτρικῶν τοίχου, στυλογράφω ν, κοσμημάτων κ.λ.π.

Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ

Ἀριστείδου 3, Μέγαρον
Ἐνώσεως. Τηλ. 23.266

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

"Οταν ἀγοράζετε τὰς γυν- στὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φο- ρεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον πού σὰς δι- δουν ν' ἀναγράφη τὴν παγ- κοσμίου φήμης Γερμανικῆς μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἰ- σθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρ- χονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερ-μανίας ἐντὸς κλειστῶν πα- κετιδίων. Ὅλοι αἱ ἄλλαι βα- φαὶ, αἱ σήμερον διαφημιζο- μεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίου φήμης καὶ με ξενόφωνες μάρκες χωρὶς ὅμως ν' ἀνα- φέρουν ὅτι εἶναι Γερμα-νικαί, δὲν εἶναι ὅχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐ- δὲ καὶ εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον πού σὰς δίδουν ν' ἀναγράφη τὴν γνωστὴν μάρκα ΑΡΤΙ.

ΝΙΚ. Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἑσωτερικὸς Νοσοκομεί- του Α. Συγγροῦ. Δερματι- κά — Γυναικολογικά.

Κοιμουνδούρου 21

Ἀθῆναι

(Ἐναντὶ Βασ. Θεάτρου) 10 — 1.30 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλέφ. 25.623

Οἱ ἀπελθονόμενοι διὰ πάσαν συμπε- ρλην πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀ- παραίτητος νὰ ᾔρῃσιν τὴν ἀκριβὴ ἡ- μέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται με γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ ἑβδομάς ἀπὸ τῆς 30 Ἰ- ουνίου μέχρι καὶ τῆς 6 Ἰουλί- ου εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέ- ρουσα καὶ πρέπει νὰ κινήσῃ ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν μας. Δὲν θὰ εὐνοήσῃ τὰς συνήθεις προσπάθειάς μας καὶ μάλλον θὰ ἐπιφέρει μὴν στασιμότητα εἰς αὐτάς. Ἀντιθέτως ὅμως μᾶς ἐπιφυλάσσει μερικάς εὐ- χαρίστους ἐκπλήξεις, αἱ ὁποί- αι θὰ δώσουν ἀπροόπτους λύ- σεις εἰς τὰς ὑποθέσεις μας καὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ θυγώμε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὅποιον ἴσως εὐρίσκόμεθα.

Ἡ ἑβδομάς ὅμως αὐτὴ εἶ- ναι ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ὑγεί- αν μας. Οἱ πάσχοντες ἀπὸ χρό- νια νοσήματα πρέπει νὰ προ- σέξουν ἰδιαίτερος. Καθ' ἡμέραν καὶ ὥρας αἱ ἐ- πιδημῶσις τῆς εἶναι αἱ ἀκόλου- θοι :

Ὅροι κατὰλληλοι διὰ τὴν ὑ- ποθέσεις μας καὶ τὰς ἐπιχε- ρήσεις μας εἶναι ἡ 1.15—2.15 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (30) καὶ

4—6 μ.μ. τῆς Τρίτης (4).

Ἀντιθέτως καλὸν εἶναι νὰ ἀποφύγετε τὴν ὥραν 10—11 π. μ. τῆς Δευτέρας (3).

Διὰ τὰς χρηματικὰς ὑποθέ- σεις σας προτιμήσατε τὰς ὥ- ρας 7.30—8.30 π.μ. τοῦ Σαβ- βάτου (1) καὶ 11—12.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (2).

Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια εἶ- ναι κατὰλληλος ἡ ὥρα 4—5.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (2).

Αἱ αἰσθηματικαὶ ὑποθέσεις εὐνοοῦνται κατὰ τὰς κάτωθι ὥρας: 8.15—9.40 μ.μ. τῆς Πα- ρασκευῆς (30), 9—11 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (1) καὶ 10.30—12 π. μ. τῆς Κυριακῆς (2).

Διὰ τὴν καλυτέρευσιν τοῦ μέλλοντός σας, αἱ προσπάθειαι σας θὰ εὐοδοθῶν κατὰ τὴν ὥ- ραν 3—4 μ. μ. τῆς Τετάρτης (5).

Πολὺ ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ὑ- γείαν καὶ τὴν ζωὴν σας εἶναι ἡ ὥρα 9.30—10.30 μ. μ. τῆς Δευτέρας (3).

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεῖα συλλογὴ ὀλων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυν- τικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλύτερων Ἑσσηματικῶν Οἰκῶν (GUERLAIN, CHANEL, ROUBIGANT, BIENAIME, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOTIONS, ἐγχώρια, ἐφάμιλλα τῶν μεγαλύτερων Γαλλικῶν Οἰκῶν εἰς χύμα καὶ καλλυτεχνικὰ φιαλῖδια, εἰς προσιτὰς τιμὰς.

Τὸ «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS», τὸ «NARCISSE ATHÉNIEN» καὶ ἄλλα 20 διάφορα ἀρώματα καὶ ἀντιστοιχῆς LOTIONS.

Ἐπίσης ἡ κολώνια «ATHÉNIA», ἡ βασίλισσα τῶν κολωνιῶν εἰς χύμα καὶ φιαλῖδια εἰδικά.

Δοκιμαὶ δωρεάν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Τὸ Φάρμακον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, λόγω ἀνοικοδομήσεως, μετεφέρθη προσωρινῶς παρα- πλεύρως του, ἐπὶ τῆς πλατείας Ὀμονοίας.

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας, ΠΡΙΝ ἀγοράσατε καινούργιον καπέλλο, ἐπισκεφθετὶ τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Ἀγ. Μάρκου 18, 1ος ὄροφος τηλ. 25.173). Θὰ εὕρετε ἑτοιμα καπέλα, φορέματα, τα- γιέρ, παλτά κτλ. με τίς καλύτερες γραμμῆς, τῆς πὺλ τελευταίας μόδας, ἀρί- στης ποιότητος καὶ με τὰς λογικώτερας τιμὰς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικό σας ὕφασμα, σύμφωνα με τὰ πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΝΑΝΑΝ ΖΟΛΑ. — Ἡ καλλι- τεχνικὴ σας διάθεσις θὰ σὰς ἐν- κουράσῃ ἀπὸ πολλὰς περιπτώσεις τῆς ζωῆς σας. Σὰς συνιστᾷ νὰ τὴν καλλιεργήσετε. Ἡ ἀσθένειά σας δὲν θὰ ἀφήσῃ σοβαρὰς συ- νηψείας. Ἀλλ' ἡ ἰατρικὴ δὲν θὰ εἶναι τόσο συντομὸς ὅσον φαντάζεσθε. Δὲν προκαλεῖται με- γάλαν συμπαθείαν. Μάλλον ἀπο- μακρύνεται τὸς ἄλλους ἀπὸ κοι- νῆς σας. Σὰς διακρίνει μὴ δυσ- τροπία χαρακτῆρος, ἡ ὁποία καὶ ὅπο ὅσα ἀποκλείει ἕνα σοβαρὸν αἰσθημα. Ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ ἐραδύνῃ πολὺ καὶ θὰ προο- κρούσῃ εἰς πολλὰς δυσχερείας. Ἐλαχίστοι πιθανότητες ν' ἀπο- κτήσατε παιδιὰ. Ὁ νέος ἀστα- θής. Συζυγικαὶ ἑριδές. Ἀσθε- νεῖται νευρικά καὶ τῶν δούτων. Τυχερὴ σας ἡμέρα ἡ Παρασκευή.

ΜΑΥΡΟΝ ΡΟΔΟΝ. — Ἐλάχι- σται πιθανότητες συνάψεως γά-μου. Θὰ παρουσιασθῶν ἀνυπερ- ἔλπη ἐμπόδια. Τὰ ἐμπόδια. Ὀλ- λωστε, αὐτὰ θὰ σὰς συνοδεύουν εἰς ὅλην σας τὴν ζωὴν. Πρέπει νὰ ὀλισηθῇ με πολὺ θάρρος γὰρ νὰ μωρήτῃ νὰ ἀνισταθῇ σὰ καθε παρουσιαζομένην περὶ τῶν- σιν. Οἰκονομικαὶ διχονομίαι καὶ ραδιουργίαι τοῦ περιβάλλοντός σας. Πέμπτη 2-30-3.30 μ.μ.

ΑΠΟΓΟΝΕΥΜΕΝΗΝ ΥΠΑΡ- ΕΙΝ Β. — Δυσχερῆσαι εἰς τὴν ἀ- ποκατάστασιν σας. Σὰς καταδιώ- κει μὴ μὴ μὴ κακοτυχία. Ζητε- μέσας μετὰ διαρκῆ ἀμφιβολία. Φροντίσατε νὰ ἐκκαθαρίσῃτε τὴν κατάστασιν σας. Θὰ νικήσατε διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς σταθε- ρότητος σας. Ἡ σημερινὴ σας κατάσταση καὶ θὰ ἐραδύνῃ καὶ θα- λωθῇ. Προσέχετε τὴν ὑγείαν σας. Ἡμέρα Παρασκευῆ.

ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗΝ Ρ. — Βελ- τίωσις τῆς ζωῆς σας, συνοδεύο- μένη καὶ ἀπὸ οικονομικὴν καλυ- τέρευσιν. θὰ ἐπέλθῃ μετὰ τὸ 1945. Θὰ δοκιμάσετε ἕνα νέον αἶσθημα, πολὺ ἰσχυρόν, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ πολὺ εἰς τὴν ἀπο- κατάστασιν σας. Πρέπει νὰ ἐν- καταλείψετε τὴν ἀνεπιτηδεύσει καὶ νὰ σκεφθῇτε πρακτικώτερας. Ζητε λιγὰ καὶ σύννεφα ἀπὸ πολλῶν ἀπώλειαν. Ὑγεία πολὺ ἀ- σφαλής. Προσέχετε. Οἰκονομικὴ εὐημερία ἀλλ' ὄχι πλούτος.

Δρ ΚΑΜΑ

Ἡ δόκτωρ Κάμα διαβεβαιώνει καὶ ὅτι ἀπάντησιν κατὰ σειράν καταχωρή- σεως, σὺν τῇ ἀπὸ τῆς καταχωρή- σεως γράμματος, ἀποδίδονται με- χρι τῆς μεσημέριος τοῦ Σαββά- του 24 Ἰουνίου.

Α. Γ. Θεσσαλονίκη, Ἰσμήνη Π. Θεσσαλ. Ἐλπίς, Ζωγράφος, Πανα- γιῶν, Σαράσι Γ. Μάγδα, Τσα- περλέν, Νινής, Ἰρα Δ. Α., Κων- σταντῖνα — Ἀκωνανία, Πεταλίου- δίτσα Κρήτη, Παρθένος νέος, Ἀ- ρισ. 15 — Πανεμένη Ψυχὴ, Γαλ- λιο Νούφαρο, Σ.Ο.Σ. Ἐντου- σίνκα, Σουέξ, Μ. Β. Π. Ἀθη- ναι, Λοπαδύτης Φανάσσιμα, Ὁρει- νός 750, καὶ Σέρλοκ Χόλμς.

Ἡ δόκτωρ Κάμα, δὲν θὰ ἀ- πανθῇ σὺν τῇ ἀπὸ τῆς καταχω- ρήσεως γράμματος, διότι δὲν ἀ- σκλεῖται τὸ κεκολλημένον πεντά- δραχμο : Μάρι —Κοντέσσα Β. Γιαννιτσά.

Βακαλοθήσετε τὰς σπουδὰς σας. Ἐχετε ἀρκετὴν εὐφροσύνην καὶ προ- σπλῶσιν εἰς τὸ ἐπαγγέλματιν ὅ- διαλέξετε. Ὅσα δυσκολίαι θὰ ᾤ- μως πολὺ τὴν ζωὴν σας καὶ καὶ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια καὶ τὰ- ρὰ καὶ ἀργότερα. Αἰσθηματι- κῶς δὲν εἶσθε πολὺ ἐρμη. Δὲν δοκιμάσετε μερικὰς πικρίας. Δὲν κινεῖτε εὐκόλως τὴν συμπάθειαν. Γάμος ἐξ ἀμοιβῆς συμπαθείας, ἀρκετὰ ἀγαθὰ. Εἶσθε καχυποψοί καὶ ἐκδηλώνετε μετὰ ἀνέμενον δυ- σκολίαν. Ἡ δυσπιστία θὰ σας συνοδεύῃ σὲ κάθε σας ἔθιμον.

Ι. Σ. Χ. Ο. Υ. Ν. Ο. Ν. Α. — Χαρακτήρ θερμὸς, ἐνθουσιώδης, ἀλλ' ἐπιπόλαιος. Προσπάθειαι οὐκ σταθεραί. Ἐπιθυμεῖτε τὴν καλυ- τέρεισιν, ἀλλὰ δὲν κάνετε τίποτε γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Φιλέρε- σκος, ἐπιδεικτικὸς καὶ ἐγωιστής. Δὲν παρέχετε ἐμπιστοσύνην στοὺς ἄλλους. Ὁ γάμος σας ἐρασιδίον πολὺ. Θὰ εἶναι ἐξ ἐρωτός. Ἡ φι- λη σας εἶναι φύσις διστακτική,

ἀλλὰ μὲ καλὰ αἰσθήματα. Με- γάλῃ φιλαρέσκειαν. Ὁ τύπος τῆς εἶναι πῶς πολὺ τύπος κοσμικῆς νέας. Πολὺ πείσμων. Γάμον συν- τομὸν δὲν προβλέπω.

Μ. Ι. Σ. Ε. Λ. Ρ. Ο. Μ. Ε. Ν. — Φύσις εὐαίσθητος μέχρι νοσηρότητος. Τύπος γνησίως συναισθηματικός. Εἶσθε ἐρμαιὸν τῶν παρορμήσεων καὶ τῶν ἐνστικτῶν σας. Ἰσχυρὰ καλλιτεχνικὴ διάθεσις, βοηθημέ- νη ἀπὸ τὸ πείσμα καὶ τὴν ἐπιμο- νήν. Τελεία ἀδιαφορία πρὸς τὰς γυναίκας. Οἱ φίλοι σας δὲν ἔ- χουν τὰ ἴδια συναισθήματα πού ἔχετε σὲ, γι' αὐτοὺς. Προσέζε- τε Ὀνειροπόλος καὶ ρωμαντικὴ φύσις. Σὰς συνιστᾷ νὰ ἐλάτε ἐνα φραγμὸν εἰς τὰς παρορμή- σεας σας. Εἶσθε ἄλλωστε πολὺ μικρός. Συμπληρώστε πρῶτα τὴν μόρφωσιν σας.

Ρ. Ι. Τ. Α. Ν. Π. — Φύσις τρυφε- ρὰ καὶ αἰσθηματική. Δυστροπία χαρακτήρος. Πολὺ ἀτολμία καὶ ἀναποφάσιτος. Θὰ δοκιμάσετε ἱ-

σχυρὰ αἰσθήματα καὶ ἀποτόμους μεταπτώσεις ἐπὶ τῇ ζωῇ σας. Ὁ γάμος σας θὰ εἶναι ἐξ ἐρωτός καὶ ἀρκετὰ εὐτυχής. Δὲν εἶναι ὁ- μίως καθόλου σύντομος. Στὸ ση- μεριὸν σας αἰσθηματὶς δὲν ἐλέπτει τίποτε πρὸς τὸ παρόν. Γιὰ τὴν ὑ- πάθεσιν τῶν γονέων σας δὲν μπο- ρῶ νὰ σας πληροφωρῶ. Βλέ- πω μόνον τὴν οἰκογενειακὴν σας ζωὴν ταραχμένην γιὰ πολὺ δια- στήματα.

Α. Π. 5, Σ. Κ. ὁρ. — Χαρακτήρ δίκαιος καὶ ὀρηκτικός. Μεγάλῃ συνέπειαν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις σας. Πνεῦμα συνεχείας καὶ τάξεως. Αἰσθηματὶς θερμὸς καὶ παράφορος. Ἡ ζωτικότης σας σὰς ἐγκρατεῖται πολλὰς φο- ρὰς καὶ σὰς κάμνει νὰ περιπίπτει τε εἰς ἀδράνειαν. Ἰσχυρογνώμο- σὴν καὶ πείσμα. Δὲν ἔχετε ὑπο- φωνήν καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐκ- διατέξετε τὰς λύσεις τῶν διαφο- ρῶν ὑποθέσεων σας. Αὐτὸ δὲν εἶ- ναι πάντοτε καλόν.

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΤΙΜΩΝΤΑΙ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

IRIDA

Διότι διὰ τῆς ἰδίας βαφῆς ὁμοίως βάφονται ΜΑΛΛΙΝΑ, ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ καὶ ΜΕΤΑΞΩ ΤΑ ὑφάσματα καὶ δὲν παρου- σιάζουν οὐδεμίαν διαφορὰν χρώματος εἰς τὰ ἀνάμικτα ὑ- φάσματα, δηλαδή εἰς τὰ μαλ- λοβάμβακα, μαλλομέταξα κ.λ.

Διότι οἰονόηποτε ὑφάσμα βα- φὲν μὲ χρώματα IRIDA ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ξεβάφει διὰ τοῦ πλυσίματος ἢ τοῦ ἱ- δρώτος, ἐπομένως οὐδένα κίν- δυνον διατρέχουν τὰ ἐσώρου- χα νὰ χρωματισθοῦν ἐκ τοῦ ἑα- φέντος ὑφάσματος καὶ τὴν ἀ- σφαλῆταιν αὐτὴν σὰς παρέχουν μόνον τὰ χρώματα IRIDA.

Διότι τὰ παγκοσμίον φήμης χρώματα IRIDA ἔχουν τόσο ἀ- πλοποιηθῇ, εἰς τὸν τρόπον τῆς χρήσεως των ὥστε νὰ χρησιμο- ποιῶνται καὶ ἀπὸ τὴν πλέον ἀπειρον οἰκοδόσποινα, ἄνευ δισταγμοῦ καὶ διὰ τὰ πλέον πολυτίμητα ὑφάσματα.

Ζητεῖτε ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν προμηθευτὴν σας πακετίδιον «MENTOR».

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάβον μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ἐνν ἓνα χρω- μα πούδρας μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαί- νε 10 νέα καὶ νὰ σὲ ἴσῃ τὴν ἐπιδερμι- δα σας μὲ ἀ- περιόριστον ὡ- ραίότητ᾽ α, μίαν ὅλην μπο- ρεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ μοιά- ζετ' ἀνιγνῆ. Ἰὸ νὰ εἶσθε μελαχροῖν ἢ δὲν θέλει νὰ

πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρί- ζεσθε μίαν πούδρα διὰ μελα- χροῖν ἢ ρασέλ σκοῦρα ἢ ἂν πάλι εἶσθε ξανθιά τίπο- τε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν πούδρας ρασέλ ἀνοικτῆς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλεξήτε τὸ χρῶμα ὅπου σὰς πηγαίνει καλύτερον εἶ- ναι νὰ δοκιμάσητε εἰς τὸ πρόσωπόν σας, ἔξ' διαφό- ρους χρωματισμοῦ καὶ νὰ δῆτε ποῖο εἶναι πηγαίνει κα- λύτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιοῦσθε μίαν πού- δραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐ- πιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ θρίσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πούδραρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κάθε κουτί

ἓνα κουταλάκι τοῦ καφέ pousse de creme. Εἰς τὴν πούδραν Τοκαλόν pousse de creme, εἶναι ἐπιστημονι- κῶς ἀναμεμιγμένη, ἀκρι- βῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀ- ναλογία μὲ πούδρα ἐκτά- κτως λεπτὴν, ἀεροποιημέ- νην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μίαν ἀ- πλὴν χρησιμοποίησιν θὰ σὰς δώσῃ ἐπὶ ὅκτω ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλύτερον καὶ γοη- τευτικώτερον χρῶμα.

3.000.000 γυναῖκες μετα- χειρίζονται, κάθε πρῶτὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἡ ἀπό- χρωσις ἐλέγχεται, τῇ βοή- θειᾳ τελευταίως ἀνακαλυ- φθέντος μηχανήματος ὁπερ ἀποκλεῖει οἰοδῆποτε λάθος.

Ἡ Γραφολόγος Χ. ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ κατὰ σειρὰν κατὰ- χρήσεως, στὰ ὑπὸ τὰ κατωτέρω ψευδώνυμα γράμματα, λη- φθέντα μέχρι τῆς μεσημέριας τοῦ Σαββάτου 24 Ἰουνίου:

Λουῖζα, Λουλουῖδι τῆς Σεβί- λης, Λουλουῖδι τοῦ Νεβλίου, Γκά- φων τῆς Γετονίας, Μ.Μ. Ψυχικό, Μ.Β.Π. Ἀθῆναι, Μαρία, Πειραιᾶ, Ἀλεξ. Ε.Β. Ψυχραμῶς, Ἀγρῶν Λεοῦδ. Π. Φάληρον, Λουῖζα Ρά- νερκ, Ε. Σ. Ε. Α., Ἐρις Γ. Α. — Σ.Τ.Α. Φ.Ι.Κ. Ζόζια (Θεο)νίκη, Ἐλεῖς, Αἰσιδόδοξος ἀριθ. 2 Κό- προς, Δανάη, Φαντουμάς, Λογι- στής καὶ Ζούνης.

Ζητοῦνται ἀν- ταποκριταὶ τοῦ «Θησαυροῦ» διὰ τὸ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Διατηρήσατε τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

PÉTROLE

ΕΛΛΗΝ

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

Παντός τύπου καὶ εἰς τιμὰς ἐξαιρετικὰς θὰ εὑρετὲ εἰς τὸ κατάστημα Ἀδελφ. Π. Φίλη. Ἐπί- σης ὅλα τὰ ὀρειχάλκινα εἶδη εἰς ποικιλίαν σχε- δίων.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Πειραιῶς καὶ Γεραίου 30.— Τηλέφωνον 55-283

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ ἀπὸ ΣΗΜΕΡΟΝ εἰς τὰ περίπτερα καὶ ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπώλας

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Πῶς ἔγιναν ἀστέρες. — Ἡ ζωὴ τους. — Οἱ ἑρωτές τους κ.λ.π. — Ἐκδόσεις αὐτοτελεῖς καὶ πρωτότυποι διὰ τὴν Ἑλλάδα. — Ὅλα ἀποκτῆσετε μίαν κινηματογραφικὴν βιβλιοθήκην μόνον μὲ 3 δρχ. Ἐκκλοφῆσαν BIBIAN ROMANOS — ΝΤΟΡΟ- ΘΥ ΛΑΜΟΥΡ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μοναδικὴ εὐκαιρία ν' ἀγο- ράσετε ὅλα τὰ καλοκαιρινὰ σας ὑφάσματα μετὰξωτὰ, ἐμπριμὲ, καὶ βαμβακερὰ τῆς νέας μας παραλαβῆς μὲ τιμὰς χαμηλάς.

ΜΕΡΙΚΑ ΕΙΔΗ ΜΕ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ ΤΩΝ

Κρέπ φανταζι 'Αγ- γλίας	δραχ. 12
Κρέπ κρυσταλλίζε	» 16
Λινὰ ἡμιτασιὸν πολυ- χρο- ρυγὲ	» 14
Πικὲ ἐμπριμὲ	» 18
Κρέπ Μαρινέλλα	» 18
Ρόδα τ' Ἀπρίλη	» 18
Βουάλ νινδὸν	» 25
Πικὲ ρυγὲ ἔξτρα	» 25
Ταφτάδες σκωτσέζικαι	» 25
Τισὸρ ρυγὲ διὰ σόρτ (πλάξ)	» 30
Ζωρξέτες λινὲς ἐμπρι- μὲ	δρ. 30, 35, 40
Πικέδες ἐμπριμὲ δι- πλόφαρδοι	δραχ. 40
Λινὰ infroisables σκέ- τα	» 60
Λινὰ infroisables φαν- ταζι πονά	» 60
Ζωρξέτες λινομέταξες ἐμπριμὲ	» 40

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΩΝ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ. (5000) πέντε χιλιάδες ζεύγη κάλτσες μεταξωτὲς διὰ πέδι- λα, στερεῆς πρὸς δρχ. 50 τὸ ζεύγος.

Σημ. Μὴν ἀγοράζετε μετὰ- ξωτὰ ἐμπριμὲ ἂν προηγουμέ- νως δὲν ἴδῃτε τὴν πλουσιωτά- την συλλογὴν μας μὲ τὰ ἀπο- κλειστικὰ μοντέρνα σχέδια καὶ τὰς πλέον χαμηλὰς τιμὰς.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ Συμφέρον τῆς εἰναι ν' ἀγορά- σῃ τὰ καλοκαιρινὰ ὑφάσματα ἀπὸ τὸ γνωστὸν Κατάστημα

ΠΡΟΣΟΧΗ ΒΛΕΠΕ

ΑΚΡΟΠΟΛ

ΕΡΜΟΥ 18α

TISANOL?

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ

ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ 1 - ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ-1

ΔΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΙΛΗΣ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ»

ΕΙΣ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνης πού κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδῶ- νυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρούσης σελίδος σὲ ὅσας ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῆς ἐπι- στέονται ἔναντι ψυχικὸν πόνο ἢ μίαν αἰσθηματικὴν τοὺς περι- πέτειαν, γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς

ΓΩΓΟΝ

Μὰ τὴν ἀπάντησιν στὰ ἑρω- τήματα πού μοῦ θέτει... τὴν δίδεις μόνος σου, ἀγαπητέ μου.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐγγνώρισες μίαν μικρούλα πού σὲ ἀγάπησε παράφορα, ἀληθινὰ, πού σοῦ ἔδωσε ὅλη τὴν ψυχὴν τῆς... Τὴν ἀγάπησες κι' ἐσύ. Πρὸ δύο μηνῶν ὅμως ἐγγνώρισες μίαν ἄλλην γιὰ τὴν ὁποίαν, «ἀ- πό τὴν πρώτην χειραφίαν πού ἀνταλλάξατε, ἐνοιώσες κάποιο μερμηγκισμὸν ἐπὶ τὴν καρδιά σου, κάποια συγκίνησι «ιδιαι- τερεῖν» καὶ τῆς ἐπρότεινες νὰ σχετισθῇτε. Καὶ ἐδέχθη μὲν αὐτὴ, ἀπὸ ἀπλῆς φιλαρέσκειας ὅμως μόνον καὶ ὄχι ἀπὸ ἀγά- πης. Μὲ ῥωτᾷς τώρα ποῖα νὰ διαλέξῃς ἀπὸ τίς δύο αὐτὲς κοπέλλες γιὰ νὰ κάμῃς σύντρο- φο τοῦ βίου σου. Θέλει ῥώ- τηρα, ἀγαπητέ μου; Αὐτὴ πού σὲ ἀγαπᾷ καὶ πού ἀγαπᾷς θὰ διαλέξῃς... Γιατί, τὴν ἄλλην ἐκείνην γιὰ τὴν ὁποίαν ἐνοιώ- σες τὸ «μερμηγκισμὸν» νὰ εἰ- σαι βέβαιος πὼς νομίζεις μόν- ον ὅτι τὴν ἀγαπᾷς, καὶ τοῦτο ἀπὸ ἓνα ἀδικαιολόγητον πείσ- μα, ἀπὸ «ἐπίκα» μᾶλλον ἐπει- δὴ ἔθιξε τὸν ἐγωισμό σου ἢ στάσις τῆς.

ΔΥΟ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΑΣ Υ- ΠΑΡΕΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΒΛΕΠΕ

ΑΚΡΟΠΟΛ

ΕΡΜΟΥ 18α

TISANOL?

Όταν συντρέχουν λόγοι σο- βαροί, ἢ Μητρόπολις — ὅπως ἔξω, τοῦλάχιστον — δὲν ἀρ- νεῖται τὴν ἀδείαν. Μὴν ἀπελπί- ζεσθε, λοιπόν, ἀλλά... καὶ μὴ βασισθῇτε ἐπὶ τὴν περίπτωσιν «τοῦ σοβαροῦ λόγου». Ἀφῆστε νὰ περάσῃ καιρὸς, γιὰ νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν τοῦ χρόνου ἢ ἀγάπης σας καὶ νὰ

μὲς, καθαρά, τὴν ἀρχήν, γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῇ. Μὲ μερικὰ ὑ- πονοούμενα, ὅα τοῦ δώσης νὰ καταλάβῃ ὅτι... ἀλλάξῃ ἢ κα- τάστασις.

ΜΟΝΤΕΛΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ

Ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια ἀγαπᾷς μίαν νέα καὶ ἀκόμη δὲν ἐξη- γήθηκες μαζί της. Ἀρκεῖται ἐπὶ τὴν ἀνταλλαγὴν φλογερῶν βλεμμάτων... Θανατῶ τὴν ὑ- πομονὴν σου, ἀγαπητέ μου, ἀλ- λά δὲν μπορῶ παρα μίαν συμ- βουλή μόνον νὰ σοῦ δώσω: Τά- ρα πού θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τὴν Ἀθήνα, πῆγαινε νὰ εὐχῇ τὴν ἀγαπη- μένην σου, μίλησέ της καθα- ϶ καὶ ζήτησέ της νὰ σοῦ πῇ τίς σκέψεις τῆς. Αὐτὸ εἶναι ὅ,τι πῶς τίμιον καὶ πῶς λογικὸ πού μένει νὰ κάμῃς.

ΓΕΜΑΤΗ ΑΠΟΡΙΕΣ

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ σὲ συγχαρῶ, ἀγαπητή μου, γιατί με τόσο ψυχραιμία καὶ τόσο λογικὰ, ἀντιμετωπίζεις τὸ ζῆ- τημα αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐ- ξαρτᾶται ἡ εὐτυχία ὅλης σου τῆς ζωῆς.

Οἱ ἀπορίαι πού σὲ βασανί- ζουν ὀφείλουν νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι εἶναι ἀλόγιστα δικαιολογῆ- μένες. Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ- πάχει κάποια λύσις σ' αὐ- τές. Καὶ ἡ λύσις αὐτὴ εἶναι μία ἀπὸ ἐκεῖνες πού ὑποδει- κνύει ἡ ἴδια: Ν' ἀρραβωνια- σθῇς, δηλαδή, μὲ τὸν καλὸν σου, καὶ νὰ περιμένετε μερι- κὰ χρόνια, ἔως δῶν αὐτὸς μὲν προαχθῇ ἐσὺ δὲ μετατεθῇ κοντὰ του, γιὰ νὰ παντρευ- θῇτε.

Μοῦ λὲς ὅτι φοβάσαι μήπως ἡ πάροδος τοῦ χρόνου ἐπιφέ- ρῃ χαλάρωσιν τοῦ δεσμοῦ σας. Μήπως συνηθίζοντάς σε παύ- σῃ νὰ σ' ἀγαπᾷ. Αὐτὸ θὰ συμ- βῇ ὅμως μόνον ἐάν ὁ νέος εἰ- ναι ἐπιπόλαιος, κι' ἐάν δὲν σ' ἀγαπᾷ βαθειὰ καὶ ἀληθινὰ... ὁπότε εἶναι προτιμώτερον νὰ διαλυθῇ ὁ γάμος σας πρὶν γί- νῃ... Ἐάν σ' ἀγαπᾷ ὅμως, οἱ δοκιμασίαι πού θὰ ὑποστῇτε καθὼς καὶ τὰ ἐπιστάδια πού παρουσιάζονται, θ' αὐξήσουν τὴν ἀγάπην του. Ἐτσι εἶναι φυσικόν. Ἐάν δὲν εἶναι τίμιος, ἢ ὑποχρεώσις πού θ' ἀναλά- βῃ διὰ τῶν ἀρραβόνων, θὰ εἶναι ἕνας ἱερὸς δεσμός γι' αὐτόν... Οὕτε μπορεῖ νὰ ἐπέλ-

θη κόρος ἔνεκα τῆς συνηθείας ἀφοῦ τὸν περισσότερο καιρὸ θὰ ζῆτε μακρὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο...

ΣΤΙΓΜΑΤ. ΜΙΚΡΟΥΛΑ

«Μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ῥέ-
μα», δηλαδή, ἔ;

Σὲ ὅσα μὲ ρωτᾷς, μία συμ-
βολὴ μπορῶ νὰ τοῦ δώσω μό-
νο: Ἐάν πρόκειται νὰ γίνῃς
ἐντελὴς καλὰ, τότε παντρε-
ψου τὸν ὑγιή νεό. Ἐάν ὅχι —
ἐάν, δηλαδή, σοῦ ποῦν οἱ γι-
ατροὶ ὅτι ὅσο καὶ ἂν γίνῃς κα-
λὰ, θὰ ὑπάρχῃ φόβος τὰ παι-
διά σου μεθ'αὐτοῦ λόγῳ κληρο-
νομικότητος νὰ προσβληθοῦν
ἀπὸ τὴν ἀσθένειά σου— μὴν
παντρευθῇς, γιὰ νὰ μὴ δημι-
ουργήσῃς δυστυχισμένες ὑ-
πάρξεις.
ΡΕΑ Ρ.

Ο Κ. ΖΩΡΖ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

Ἀνεχώρησεν διὰ Νέαν Ὑόρκην ὁ διευθυντὴς τοῦ
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 5 Ἰνστιτούτου Καλλονῆς
κ. ΖΩΡΖ. Θὰ παραμείνῃ εἰς Ἀμερικὴν ἐπὶ τρίμηνον
διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Διεθνή Ἐκθεσιν καὶ παρα-
κολουθήσῃ τὴν ἐξέ- ν τῆς μόδας ὅσον ἀφορᾷ
τὰς κομμώσεις, μακιγιάς καὶ καλλυντικά. Ἐπί-
σης καὶ διὰ νὰ πλουτίσῃ τὸ κατὰσταμά του μὲ μη-
χανήματα τῆς τελευταίας παραγωγῆς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ εἰδοποιεῖ τὴν ἀξιότιμον πελα-
τείαν του ὅτι τὸ στέγνωμα τῆς «μιζ-αν-πλί» μὲ τὰ
νέα μηχανήματα στεγνώματος, τὰ ὅποια ἤρχισαν
ἤδη νὰ λειτουργοῦν στὸ κατὰσταμά του, ἐντελὴς
ἀθόρυβα, διαρκεῖ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ πολὺ
γίνεται δὲ κατὰ τὸν πῶ εὐχάριστον τρόπον.

TISANOL

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΑ

Ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται
παρ' ἡμῖν τὰ κάτωθι βιβλία
τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως κ.
Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ:

1) Πῶς ἕνας νέος ἢ μιὰ νέα
μπορεῖ νὰ μεγαλουργήσῃ (Τὸ
μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας), δρ. 7.

2) Τὰ Χρυσὰ Ἐπη τοῦ Πυ-
ρρὸς τὴν μεγαλουργίαν, τὴν
θαγέρου (Ἡ ὁδὸς ἢ ἄγουσα
παντοδυναμίας καὶ τὴν ἀπώ-
λτουσιν). Δρ. 7.

3) Τὰ Εὐαγγέλια τῆς Ἀρ-
χαίας Ἑλλάδος. Τιμ. δρ. 7.

4) Τὰ μέσα δι' ὧν ἡ Νεω-
τέρα Ἑλλὰς θὰ πραγματοποιή-
σῃ Πολιτισμὸν ἀντάξιον τῆς
Ἀρχαίας. Τιμ. δρ. 7.

5) Λυκοῦργος, ὁ μυστηριώ-
δης τῆς Σπάρτης Νομοθέτης.
Τιμ. δρ. 7.

6) Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγί-
της. Τιμ. δρ. 7.

7) Ἀριστοφάνης, ὁ πρῶτος
τοῦ κομμουνισμοῦ πολέμιος.
Τιμ. δρ. 7.

8) Ἀθηναῖκος Πολιτισμός.
Τιμ. δρ. 7.

9) Βυζαντινὸς Πολιτισμός.
Τιμ. δρ. 7.

10) Ποῖος ὁ τελικὸς σκοπὸς
τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Πολι-
τείας. Τιμ. δρ. 7.

11) Τὸ Ἀνώτατον Ἰδεώδες
τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ οἱ
Τρισμύηστοι Ἐνσαρκῶται αὐ-
τοῦ. Τιμ. δρ. 7.

12) Ἐρως καὶ Ἀφροδίτη.
Τιμ. δρ. 7.

13) Τὰ μορφωτικὰ μέσα τῆς
Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Τιμᾶται
δρ. 7.

14) «Λὲ Σὲντε ντὲ λ' Ἐκ-
λιμπρ Μοντιάλ». Τιμ. δρ. 250.

15) Ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀ-
ποκρύφου διατάξεως τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ ἀλφαβήτου, (ὅπου ἀ-
ποκαλύπτεται ἡ ἀπὸ αἰῶνας
παραμείνασα ἀνυπόπτετος ἀ-
πόκρυφος διάταξις τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ ἀλφαβήτου, μὲ ὅλα τὰ
ἐκκλησιαστικὰ μυστήρια). Τιμᾶ-
ται δρ. 15.

16) Τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἑλλη-

νισμοῦ. (Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)
τιμᾶται δρ. 15.

17) Τὸ βιβλίον τῶν παραδό-
ξων. Τιμ. δρ. 15.

18) Περί φυλακῆς τῶν 5 αἰ-
σθήσεων, τῆς τε φαντασίας,
τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας καὶ
ποῖα εἰσὶν αἱ οἰκείαι τοῦ νοῦς
ἡδοναί. (ὑπὸ Νικοδήμου τοῦ
Ἀγιορείτου. Ὅπου ἀποκαλύ-
πτεται ὁλόκληρος ὁ ἀποκρυφί-
σμος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησί-
ας, μὲ ὅλα τὰ μυστήρια τῶν φα-
κιστῶν τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς
γιογῆς). Τιμ. δρ. 50.

19) Κωστῆς Παλαμᾶς καὶ ἡ
Σοκρατικὴ Παράδοσις. (Τὸ
βιβλίον τοῦτο ἀποτελεῖ σταθ-
μὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλ-
ληνικῶν Γραμμάτων. Ὡς ἐκ
τῆς ἀποκαλυπτικότητος τοῦ εἰ-
σήγη καὶ διδάσκειται εἰς τὸ
Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων.
Ἀποτελεῖ τὴν Κλεῖδα τῆς Γνώ-
σεως). Τιμ. δρ. 50.

20) Ἡ ἀλληλογραφία μου μὲ
τὸν Ποιητὴ μας Κωστὴ Παλα-
μᾶ. (Τὸ συγκινητικώτατον
τοῦτο βιβλίον ἀποτελεῖ τὴν μα-
γικὴν κλεῖδα πρὸς κατανόησιν
τοῦ συνολικοῦ ἔργου τοῦ κ.
Κωστῆ Παλαμᾶ). Τιμ. δρ. 50.

21) Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀποκα-
λύψεις ἐπὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλ-
λάδος τῆς Ἑλένης Πετρούνας
Μπλακόβσκις (Τὸ ἐκκλησι-
κώτατον τῶν μέχρι σήμερον
ἐκδοθέντων βιβλίων εἰς τὴν
καθ' ἡμᾶς γλώσσαν). Τιμ. δρ. 60.

Εἰς τὸν ἐμβάζοντα τὴν ἀξι-
αν ὅσωνδήποτε ἐκ τῶν ἀνωτέ-
ρω βιβλίων εἰς τὸν συγγρα-
φέα Α. Φ. Χαλᾶν, 18 Β, ὁδὸς
Ἀσκληπιοῦ, Ἀθῆναι,)Κ.) ἀ-
ποστέλλονται ταῦτα ἀμέσως ἐ-
πὶ συστάσει, ἐλεύθερα ταχυδρο-
μικῶν τελῶν.

TISANOL ?

Ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν μιὰ ζωντανὴ ἀνάμνησι τοῦ
παρελθόντος των, δύνανται νὰ τὴν ἐξασφαλίσουν

ΕΙΣ ΤΟ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

Πατησίων 6

Ἐκτέλεισις ἀπαράμιλλος. Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι
Δρχ. 15 6 φωτογραφίαι διὰ πιστοποιητικὰ (αὐθῆ-
κα) (μερὸν)

Δρχ. 30 6 φωτογραφίαι 6X9 καρτολίνας
Δρχ. 60 6 φωτογραφίαι κάρτ-ποστάλ

Ὑπεύθυνος ἐκτέλεισις μεγεθύνσεων ἀπὸ παλαιὰς
κατεστραμμένας φωτογραφίας, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ-
ωνδήποτε φωτογραφῶν ὑπαίθρου, δηλαδὴ σχο-
λαίων, συλλόγων, σωματείων, ἐκδρομῶν κλπ.

